BECCA SLIPPER

Pariu pe iubire

Traducerea si adaptarea în limba română de FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

în cinci din cele şapte zile ale săptămânii, Lia Andrews îndeplinea funcţia de crupier la o masă de black-jack al unui cazinou din Tahoe. După atmosfera plină de fum din sălile de jocuri, aerul curat al dimineţii o făcea să se simtă ca în paradis. Lia se bucura de primele ei ore din ziua liberă, întinsă pe nisipul auriu al plajei Sapphire Point.

Nimic nu tulbura liniştea golfului. Numai un bărbat apăruse brusc de după copaci, la capătul celălalt al plajei, f'cându-şi alergarea de dimineaţă. Lia stătea acum întinsă pe burtă, cu barba sprijinită de braţele încrucişate, şi se uita spre lacul Tahoe care strălucea în soare. Formând un semicerc la poalele munţilor acoperiţi de o ceaţă violetă, acesta îşi etala apele liniştite de culoare albastră ca safirul sub cerul de azur.

Ea se afla pe malul acestuia situat în statul Nevada. în faţa ei se găsea California.

Lia se felicita că se hotărâse să lucreze aici si nu la Reno sau Las Vegas, în mijlocul desertului. Acolo n-ar fi avut acest liman de pace în care să se poată refugia atunci când avea vreo zi liberă.

O adiere bruscă de vânt venită dinspre lac produse vârtejuri pe nisip. Lia închise repede ochii si se ridică în capul oaselor. Scutură din cap ca să scape de particulele minuscule care se prinseseră de şuviţele părului ei castaniu deschis, tuns scurt. Venise ora la care trebuia să se întoarcă acasă şi să se apuce din nou de treaba care explica adevăratul motiv al şederii ei în acel loc splendid.

N-are rost să-mi fac iluzii, îşi spuse după ce se uită dezamăgită la pielea ei albă. Nu va pleca de la Tahoe cu un bronz superb, deşi soarele la înălţimea aceea nu era deloc zgârcit cu razele lui. Dimineaţa însă, era încă prea puţin intens ca să se poată bronza mai mult.

Lia îşi strânse lucrurile, le vârî în sacoşa ei din pânză şi se ridică în picioare cu părere de rău. îmbrăţişă cu privirea pentru ultima oară golful liniştit lung de peste un kilometru, închis la fiecare din cele două capete de nişte copaci care aveau înfipte rădăcinile până foarte aproape de lac.

Plimbăreţul matinal alerga în continuare. Acum venea în direcţia ei. Făcea economie de gesturi şi avea pasul suplu, ceea ce stârni admiraţia Liei care îi admiră zvelteţea atletică.

Apoi tânăra se întoarse din nou spre superba întindere de safir, acoperită acum de valuri mici, provocate de briză. îi venea să se arunce în apa răcoroasă, pentru că îi plăcea la nebunie să înoate. De altfel, în liceu câştigase un campionat de înot liber şi costumul de baie pe care îl purta

în dimineaţa aceea era mai potrivit pentru nataţie decât pentru stat la plajă.

Lia ezită totuşi. Localnicii recomandau să se facă baie dup'-amiaza, după ce apa avusese timp să se mai încălzească. Dimineaţa era mult prea rece, dar Lia nu putu rezista tentaţiei şi se îndreptă spre debarcader. Când ajunse la capătul pontonului din lemn, îşi înmuie degetele în apă şi constată că într-adev'r temperatura acesteia era prea scăzută. însă ei îi plăceau provocările, aşa că se dădu înapoi câţiva paşi, îşi luă avânt şi se aruncă în apă la o distanţă apreciabilă faţă de ţărm. Lia avu impresia că i se umplu plămânii cu gheaţă. Era ca şi cum ar fi pătruns brusc, goală şi cu capul înainte, într-un troian de zăpadă. Dacă îi va îngheţa sângele în vene? îşi spuse ea în timp ce simţi în membre un început de amorţeală. Lia nu luă în seamă durerea care-i sfâşia muşchii precum nişte muşcături fioroase şi se avântă înainte, săgetând apa în stilul care o făcuse să câştige competiţia. în acel moment, muşchii pulpei piciorului drept i se blocară, făcând-o să scoată un strigăt ascuţit. Crampele îi erau cunoscute de pe vremea când practica înotul. Pentru început, trebuia să scape de ele cât mai repede posibil. Aşadar, Lia se relaxa uşor, îşi descleştă maxilarele, inspira adânc aer în piept şi se cufunda în apa. îşi prinse piciorul cu ambele mâini şi începu să-l maseze ca sa deblocheze muşchiul încordat, dar, tăindu-i-se răsuflarea, fu nevoită să urce din nou la suprafaţă şi să inspire aer proaspăt. Făcu mai multe scufundări şi simţi în cele din urmă muşchiul relaxându-se. Execută apoi câteva mişcări pentru a verifica dacă totul revenise la normal şi văzu că nu-i mai revenira crampele.

Lia se ridică din nou la suprafaţă; inspiră aer în piept şi se avântă

spre mal. Deodată, observă cu coada ochiului o umbră furişându-se prin apă, la câţiva centimetri de ea. Era o arătare ciudată, de care Lia preferă să se ţină la distanţă; dar misterioara creatură o prinse rapid şi o strânse într-un soi de menghină îngrozitoare. Lia se gândi fără să vrea la monstrul din Loch Ness! Se zbătu, moartă de frică, dar la un moment dat avu o clipă de luciditate. Ceea ce i se încleştase în jurul taliei nu era altceva decât un braţ de om. Şi pentru prima oară de când învăţase să înoate, Liei i se făcu frică.

Era convinsă că avea de-a face cu un ucigaş psihopat! I-ar fi convenit de o mie de ori mai mult să se confrunte cu un monstru legendar decât cu un ţăcănit care frecventa locurile de scăldat ca să-i înece pe înotători. Luptându-se cu înverşunare, vru să se cufunde şi mai adânc în apă, dar atacatorul ei o ţinu strâns. Ajunsă din nou cu capul deasupra apei, Lia se zbătu cât putea de tare şi îşi aminti de bărbatul care alerga pe plajă. Deşi ajunsese la capătul puterilor, crezu că dacă ar încerca să strige, poate că acesta ar auzi-o.

în momentul în care deschidea gura ca să lanseze un strigăt de ajutor, în faţa ei se sparse un val şi-i acoperi vocea. Făcând o ultimă sforţare ca să scape din ghearele oribilei creaturi, care o conducea spre inevitabilul deznodământ, Lia, mai mult uluită decât speriată, se pregăti să-şi sfârşească zilele înecată, pe fundul unui lac.

Atunci când îşi reveni, simţi că i se insuflă puternic aer pe gură. Apoi auzi o voce, care părea a veni de departe, dar care avea un timbru plăcut.

- Dar ştiu că te pricepi grozav să te zbaţi, frumoasă sirenă!

Liei îi era frig, îi înţepeniseră mâinile şi picioarele şi îşi simţea

trupul îngrozitor de greu. Avea oare un coşmar? Probabil că era prea slăbită ca să-şi poată trage pătura pe ea. Făcând un efort supraomenesc, deschise ochii încet, dar nu zări decât o rază slabă de lumină înainte să-i închidă la loc. Nu, nu visa şi nici nu dormea, era convinsă de asta.

Cum să poată spune cuiva că îngheţase de frig din moment ce nu reuşea să scoată nici un sunet? Capul îi vâjâia şi vedea ţâşnind în faţa ochilor ei închişi nişte fulgere asemănătoare focurilor de artificii.

Totul era extrem de ciudat!

- Inspiră adânc aer în piept! Inspiră! încă o dată!

Auzea aceeaşi voce de bariton care părea să vină de la o înălţime foarte mare, dar care îi dădea comenzile cu multă blândeţe. De ce oare n-o lăsa uriaşul acela în pace? Era prea obosită ca să mai asculte de el. Totuşi, acesta insistă.

- Am spus "adânc"....

Lia reuşi în cele din urmă să deschidă ochii şi descoperi o figură care se afla foarte aproape de a ei. Buzele cuiva i se lipiră de gură, amintindu-i de un sărut din alte timpuri, sau poate chiar de pe altă planetă. Apoi Lia înţelese destul de confuz că ea constituia obiectul acelei activităţi care o aducea treptat la viaţă.

încet-încet, îi revenea memoria. Un nebun încercase s-o înece. Plimbăreţul matinal îi auzise strigătul disperat şi sărise în ajutorul ei. Acum stătea întinsă pe ponton şi salvatorul ei, îngenuncheat lângă ea, se uita atent la felul cum reacţiona. Ea lăsă să-i scape un rânjet total deplasat.

- Ai început să-ţi revii, şopti necunoscutul.

Cu chiu cu vai, Lia reuşi să desluşească trăsăturile feţei aplecate

deasupra ei. Mai târziu, îşi va reaminti fiecare detaliu: bărbia trufaşă, nasul drept, fruntea înaltă, părul negru ondulat, ochii înfundaţi în orbite de culoare verde, bătând spre cenuşiu. O gropiţă îi apărea la jumătatea drumului dintre gură şi obraji atunci când zâmbea, ceea ce-i dădea un aer de ştrengar obraznic, ca în acel moment.

- Făceam puţină mişcare pe plajă şi te-am văzut aruncându-te în apă ca o veritabilă campioană olimpică spuse el. Şi apoi ai dispărut. După ce am sărit şi eu după tine, te-ai dat la fundul apei de cel puţin trei ori. Ce s-a întâmplat?

- Mi s-a pus un cârcel, şopti ea. Şi apoi...

Avu o senzaţie de greaţă, vru să se ridice în capul oaselor, dar se prăbuşi înapoi pe scândura pontonului. Necunoscutul îi sări şi de data asta în ajutor şi o ajută să-şi ţină capul deasupra apei, ca să poată voma.

- Ai înghiţit deja jumătate de lac! îi spuse el. Mai avem şi noi nevoie de el!

După câteva minute, Lia se simţi mai uşurată, dar începuse să clănţăne din dinţi.

- Acum trebuie neapărat să te încălzeşti. Unde stai?

Lia întinse un deget tremurând spre Sapphire Point şi pâlcul de căsuţe de vacanţă risipit printre copaci.

- Acolo... reuşi ea să îngaime. Mă voi.... mă duc acasă...

încercarea ei de a se ridica în picioare eşuă şi se prăbuşi din nou pe ponton, simţindu-se din ce în ce mai îngheţată. Fără să mai stea pe gânduri, salvatorul ei o săltă pe umărul lui, după ce aruncase sacoşa ei de de plajă pe celălalt umăr. Urcă panta nisipoasă fără nici o greutate şi după ce ajunse sus, urmă indicaţiile Liei.

- Pot să te pun jos puţin? se interesă el atunci când ajunseră în faţa uşii.

Scotoci apoi printre lucrurile din sacoşa ei şi găsi cheia, fără să-i dea drumul Liei, pe care o ţinea strâns cu braţul rămas liber.

înviorată de faptul că se afla acasă la ea, Lia îşi recăpătă spiritul de independenţă. Cu un mers încă nesigur, ea traversă camera de zi şi intră în dormitor, fără să observe că necunoscutul venise după ea. El rămase în pragul uşii în timp ce ea scotea din dulap un capot de casă din lână stacojie. Se duse apoi în baie, îşi scoase costumul de baie ud şi se îmbrăcă în capot.

Când se întoarse în dormitor, constată că patul era pregătit să o primească prin grija îngerului ei păzitor. Ea acceptă fără nici o reţinere dovezile amabilităţii lui şi se vârî suspinând de fericire în aşternut, pe care necunoscutul i-l ridică până sub bărbie.

Deşi era bine acoperită, tot îi era frig. îi venea să-i spună bărbatului care se uita la ea stând în picioare la picioarele patului că se va simţi imediat bine şi că putea să plece, dar ceva anume o opri.

- Ai un uscător electric? o întrebă el deodată.

Ea tresări şi-l privi cu un aer uluit

- E în bucătărie, îi răspunse ea clănţănind din dinţi.

Era prea ameţită ca să-i mai pună şi alte întrebări. Se uită la el cum se îndepărtează cu un aer foarte indiferent. Stând ghemuită cu capul sub pătură, nu se gândea decât la starea jalnică în care se găsea.

Apoi el se întoarse, o dezveli rapid şi o înfăşură într-un şal uriaş din lână pe care îl încălzise cu uscătorul. După ce o acoperi din nou cu pătura, Lia vru să-i mulţumească, dar nu reuşi să îngaime decât nişte

cuvinte din care nu se înţelegea aproape nimic.

- Sstt! îi spuse el încet. Menajează-ţi forţele, nu trebuie să vorbeşti. Mă întorc repede.

El părăsi încăperea, lăsând-o pe Lia s se bucure de căldura binefăcătoare a şalului.

Acum având mintea mult mai clară, începu să spere că individul va reveni curând. Oare cine era bărbatul acesta şi ce misiune misterioasă îndeplinea în casa ei? Imagini care i se păruseră neclare în timpul stării ei de semiinconştienţă i se perindau acum prin minte ca pe un ecran de televizor. îl revedea îmbrăcat într-un şort, cu pieptul gol şi musculos strălucind în soare precum bronzul unei statui. Dar el nu avea răceala bronzului, îşi aminti ea emoţionată. Atunci când o cărase până acasă, îi simţise căldura trupului.

îi plăcuseră şi ochii lui, care erau plini de înţelegere şi umor.

încercă să-şi aducă aminte de clipele minunate în care gura lui se lipise de a ei ca să o readucă la viaţă, dar nu reuşi decât să-şi imagineze acel sărut pe care-l primise în timp ce se afla în stare de inconştienţă.

Totuşi, fie că era vorba de imaginaţie sau de realitate, Lia se simţea ciudat de tulburată şi, pentru prima oară de când se aruncase în apa îngheţată, începu să nu-i mai fie frig şi avu impresia că învie din morţi.

Ceasul deşteptător de pe noptieră arăta că nu era nici măcar ora zece. Trecuse mai puţin de o oră de la eveniment. înfiorându-se uşor, Lia rememoră începuturile coşmarului. Mai întâi de toate cârcelul, apoi lupta cu nebunul care voia s-o înece. După aceea, în ultima clipă, se gândise la plimbăreţul solitar şi strigase. Dar oare chiar scosese acel strigăt? E adevărat că deschisese gura ca să strige, dar intervenise valul acela şi nu

era sigură dacă scosese vreun sunet din gură.

Ba da! Cu siguranţă, ceruse ajutor şi bărbatul care alerga pe plajă o auzise! în caz contrar, de ce s-ar fi oprit în dreptul ei? Pomenise el oare de faptul că l-a strigat? El spusese că o văzuse sărind de pe ponton. Care fuseseră cuvintele lui?

"Şi apoi ai dispărut...

După ce am sărit şi eu după tine, te-ai dat la fundul apei de cel puţin trei ori...".

Exact aşa spusese, îşi aminti Lia, uluită. Pe moment, cuvintele lui nu-i atrăseseră atenţia, pentru că se afla încă în stare de şoc, dar acum...

Bărbatul care alerga pe plajă... şi nebunul ucigaş...!

Lia se ridică în capul oaselor, înăbuşindu-şi un strigăt, dădu repede pătura la o parte şi vru să se ridice din pat. în acel moment, necunoscutul apăru în pragul uşii dormitorului ei.

- Eşti un... un... idiot! îi aruncă ea furioasă. Era gata să mă îneci!

El încruntă din sprâncene cu un aer mirat.

- Te ocupai tu singură de trebuşoara asta atunci când am intervenit eu, îi răspunse el calm.

- Te-ai înşelat!

- Serios? Atunci explică-mi şi mie jocul acela de-a v-aţi ascunselea între fundul apei şi suprafaţă. Când m-am aruncat după tine, te agitai în jos şi în sus ca un dop de plută!

Acum ridicase şi el vocea. Lia îl întrebă pe un ton furios:

- Cum puteam să scap de un cârcel care mi s-a pus în timp ce înotam? Trebuia să urc ca să-mi umplu plămânii cu aer! Văzut de pe ţărm, probabil că spectacolul oferit de mine semăna cu un festival al

stropilor de apă, dar cârcelul a dispărut şi mă simţeam foarte bine până ai apărut tu în scenă.

Lia regretă imediat virulenţa vorbelor ei atunci când observă că individul îşi schimbase expresia feţei, aşa că se grăbi să adauge, evident cu reproş, dar ceva mai blând:

- Te-am luat drept un ţăcănit care îşi pusese în cap să mă tragă la fundul apei.

El se scărpină la ceafă, vizibil jenat.

- Atunci, cred că trebuie să-mi cer scuze.

Chiar nu ştiu ce să spun... E vorba probabil de o neînţelegere. îmi pare sincer rău.

- Oh... te rog, nu e atât de grav.

Lia se simţea prost. Dorinţa ei de răzbunare se stingea încet-încet.

- Atunci, nu mă mir că te-ai zbătut atât de tare, observă el. Preţ de câteva clipe, am crezut că ne vom îneca amândoi! Dacă n-ai fi fost femeie, ţi-aş fi tras câteva palme ca să te potolesc.

- Misoginule!

Lia constată cu uşurare că primise acuzaţia cu un hohot sincer de râs. Privirea lui redeveni însă serioasă când spuse:

- Aş vrea să te consulte un medic, care să mă asigure că n-ai suferit vreo comoţie.

- Dar e ridicol! E foarte evident că mă simt foarte bine!

- Să sperăm că aşa este. însuşi faptul că respiri reprezintă o dovadă în acest sens.

Voia să pară la fel de optimist ca şi ea, dar îi spuse:

- După cum ţi-am spus adineaori, am chemat o ambulanţă care te

va duce la spital, la urgenţe. Bănuiesc că n-ai nimic împotrivă.

- Cum să nu am? protestă ea. Dar ştiu că ai un tupeu nemaipomenit! Cine naiba te crezi?

- După cum ai spus chiar tu, mă cred acela care era gata-gata să te înece... îi răspunse el cu un aer îmbufnat. Oricum, am sunat la salvare înainte să-mi dezvălui cum stau lucrurile. După ce un om a fost gata să se înece, trebuie să i se acorde foarte mare atenţie, în special dacă i-a fost foarte frig. Acestea sunt semnele premergătoare ale unui traumatism psihic.

- Simptomele au dispărut, bombăni Lia. Nu mai am frisoane şi mi-e chiar cald. Nu m-am simţit niciodată mai bine.

- Perfect, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fii consultată de un medic.

- Şi dacă refuz?

Văzu că în ochii lui apare brusc furia şi se temu ca nu cumva acesta să n-o ducă cu forţa la maşina trimisă de la spital. în aşteptarea unei asemenea eventualităţi, se încordă, gata să-i opună rezistenţă. Dar la fel de brusc cum apăruse, furia lui se risipi.

- Fii rezonabilă, îi spuse el cu o voce calmă. Ştii foarte bine că am forţa necesară să te duc fără nici un efort la medic.

Dacă n-ar fi remarcat nota de umor din vocea lui, Lia i-ar fi dat un răspuns suficient de aspru ca să-l ţină minte, dar preferă să aştepte ce mai urmează.

- Din nefericire, genul acesta de activitate contravine modului meu de a fi, continuă el. Nu obişnuiesc să brutalizez femeile.

Dădu apoi din umeri şi făcu o scurtă pauză.

- Recunosc că e vina mea, continuă el, ceva mai nervos.

Ţi-am mai spus că-mi pare rău. Ce vrei să fac mai mult de atât? Nu e de-ajuns că sunt luat drept o brută? Trebuie să-mi fac griji şi pentru eventualele efecte secundare pe care le-ai fi avut de suportat? Dacă ai accepta să te vadă un doctor...

Nu mai continuă, insinuând cu acea frază lăsată în suspensie că el era mai degrabă o victimă, nu un călău.

Lia se stăpâni cu greu să nu râdă. Individul avea foarte mult şarm cu aerul acela de ştrengar pocăit şi ce mai rămăsese din supărarea ei dispăru ca prin farmec. Totuşi, tipul se întreba dacă-şi închipuia că va reuşi s-o facă să se răzgândească.

Puterea lui de seducţie nu era de-ajuns s-o convingă să meargă la spital.

- Nu, n-am nevoie de nici un specialist şi nici de tine! Mă simt perfect! spuse ea. Ai uşura foarte mult lucrurile dacă ai accepta să mă crezi pe cuvânt... adăugă ea pe un ton rugător.

- Cu condiţia să-mi arăţi certificatul medical! îi răspunse el. Ambulanţa aşteaptă afară.

- Eşti la fel de încăpăţânat ca şi tatăl meu! exclamă Lia exasperată.

Zâmbetul care lumină faţa individului fu atât de dezarmant şi de neaşteptat, încât zidul de apărare al Liei se prăbuşi.

- Un bărbat nu are în fiecare zi norocul să aibă parte de un pescuit miraculos, observă el cu un aer vesel. Poţi să-i iei în nume de rău că vrea să-şi protejeze prada?

- Am impresia că sunt un trofeu care va fi aşezat la loc de cinste pe şemineu, îi răspunse ea cu răceală în glas. Eşti sigur că mă vei duce la un medic şi nu la împăiat?

Fusese oare prea încăpăţânată? se întrebă ea simţind totuşi că trupul ei era destul de slăbit. Refuza încă să recunoască acest lucru, dar părerea unui doctor poate că i-ar fi fost de folos. Măcar acesta îi va putea confirma că era perfect sănătoasă.

Dat fiind că salvatorul ei nu-i răspunse la remarca ei ironică, se dădu bătută.

- Bine... Dacă zici că ambulanţa e în faţa casei....

- Cum vă numiţi? se interesă infirmiera.

- Lia Andrews.

Se simţea ca o proastă în scaunul cu rotile în care o puseseră în momentul când coborâse din ambulanţă. îmbrăcată într-o cămaşă în carouri şi blugi, se uita la şefa biroului de internări, o femeie în vârstă, care purta o bluză albă. îl zări cu coada ochiului pe salvatorul ei, care abia sosise. Ambulanţa îl lăsase la jumătatea drumului între casa Liei şi spital, ca să-şi poată lua maşina. Şi el îşi schimbase hainele de plajă cu nişte pantaloni din pânză şi un pulover subţire.

Lia constată că avea câteva fire albe în părul ondulat, mai ales la tâmple. Probabil că nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

- Lucraţi undeva? o întrebă femeia din spatele ghişeului.

- Da, la cazinoul "Goldorado".

- Ce funcţie aveţi?

Lia ezită, nefiind sigură care era cel mai bun răspuns pe care trebuia să-l dea.

- Eu ţin banca, spuse în cele din urmă. La masa de black-jack.

Observă că bărbatul care stătea lângă ea înălţă din sprâncene. Oare ce să însemne asta? Mirare, curiozitate sau dezaprobare? De fapt, văzuse aceeaşi expresie şi pe faţa tatălui ei în urmă cu foarte puţină vreme.

îşi aminti de o anumită dimineaţă de mai. De atunci, trecuseră trei luni. Se dusese în vizită la părinţii ei, la Piedmont, de partea cealaltă a golfului San Francisco, pentru a le aduce la cunoştinţă hotărârea ei. Nu va uita niciodată vociferările acestuia.

- Nu mă interesează împrejurările! urlase el. Nu voi admite niciodată ca fiica mea să joace cărţi şi să... frecventeze gangsteri! Din câte ştiu eu, toate cazinourile sunt în mâinile mafiei.

împăciuitoare ca întotdeauna, mama ei încercase să mai calmeze spiritele. Aşa se petrecea de fiecare dată când izbucnea vreun conflict între ea şi tatăl ei.

- Te rog, Chester... şoptise ea.

Lia îşi aminti cam jenată că îşi pierduse stăpânirea de sine şi ridicase şi ea tonul la tatăl ei:

- Ei bine, tată, află că eşti prost informat! Poate că într-adevăr în alte vremuri mafia domina Las Vegasul, dar în prezent nu mai e cazul. Şi de altfel, Tahoe nu e Las Vegas. Acum, cazinourile aparţin unor grupuri financiare. Dacă te uiţi mai atent, probabil vei descoperi că acestea deţin şi unele companii la care ai şi tu nişte acţiuni. Toate aceste firme sunt respectabile, aşa cum sunt şi angajaţii şi clienţii lor. Majoritatea crupierilor sunt căsătoriţi şi au copii. Acolo unde mă duc eu să lucrez, de exemplu, conducerea recrutează un număr mare de studenţi de la diverse universităţi.

Hotărât însă să aibă ultimul cuvânt, Chester Andrews contraatacase:

- Tu nu faci parte însă din nici una din aceste categorii, Lia. Ai douăzeci şi opt de ani, eşti necăsătorită şi ţi-ai terminat studiile.

Deşi folosise un ton sarcastic, Lia văzu că tatăl ei era supărat şi că-l jignise.

- Iartă-mă, tată.

Era sincer întristată. Nu se înţelesese niciodată bine cu el, dar îl iubea foarte mult pe acel om încăpăţânat, ale cărui păreri desuete veneau mereu în contradicţie cu ale ei. Atunci când era nevoită să se confrunte cu el ca să-şi atingă scopul pe care şi-l propusese, era extrem de afectată.

De data aceasta, era foarte important pentru viitorul ei să obţină un loc într-un cazinou, pe post de "bancher" de black-jack. Chester Andrews se îndoia că o interesa acest joc numai ca subiect pentru dizertaţia ei în psihologie. Era speriat de faptul că unica lui fiică voia să-şi pregătească doctoratul pe teren, acest teren fiind un cazinou! Era convins că Lia alesese această temă numai ca să-i sfideze autoritatea de părinte.

Peste câteva clipe urma să cunoască un alt personaj care semăna foarte mult cu tatăl ei. Era vorba despre medicul care o aştepta în micul birou de la capătul coridorului.

Bondoc, având în jur de cincizeci de ani, o întrebă pe un ton posac după ce o consultă:

- Ai venit cu ambulanţa? Namila aceea care te aşteaptă la uşă te va duce acasă?

N-ar fi rău dacă namila n-ar mai face nimic! îşi spuse Lia, care rămăsese totuşi supărată pe el că o adusese acolo cu forţa.

- Da, aşa cred, îi spuse cu voce tare.

Degeaba protestă după consultaţie. Trebui să se aşeze din nou în scaunul cu rotile pe care o infirmieră îl împinse până în sala de aşteptare. Observă mirată că medicul o însoţea. Bărbatul de pe plajă stătea pe unul din scaunele acoperite cu vinilin şi răsfoia distrat o revistă.

Atunci când acesta se ridică şi se apropie de ea, Lia se înveseli dintr-o dată. Ce se întâmpla cu ea? se certă tânăra.

Reacţia ei nu era extrem de stranie? în definitiv, cine era la originea tuturor necazurilor ei actuale dacă nu acest individ?

îl văzu pe doctor îndreptându-se spre el cu mâna întinsă. După ce schimbară câteva cuvinte, discutară despre Lia ca şi cum ea ar fi fost surdă, sau nici nu se afla de faţă.

- Se simte bine, nu e nici o problemă, îl anunţă doctorul.

Când auzi aceste cuvinte care îi dovedeau că avusese dreptate, Lia îi aruncă o privire de sus amatorului de jogging matinal.

- Aveţi grijă să aibă o zi calmă, adăugă doctorul, şi să se culce devreme.

Era clar că se înşela în legătură cu relaţiile dintre ea şi acel necunoscut, iar acesta din urmă părea să se amuze grozav pe seama acestui fapt, dacă era să se ia după sclipirea maliţioasă care juca în ochii lui luminoşi şi după zâmbetul care-i întindea gura până la urechi.

- Aş îndeplini această sarcină cu cea mai mare plăcere, domnule doctor, dar...

Jenată, dar şi enervată că era ţinută deoparte, Lia se amestecă în vorbă pe un ton înverşunat:

- Sunt în stare să mă ocup şi singură de mine, domnule doctor! Nici măcar nu-l cunosc pe acest domn... Dânsul... ăă... m-a salvat de la înec,

dar nu e obligat să mai aibă grijă de mine. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş prefera să fac acest lucru eu însămi.

- în nici un caz să nu vă închipuiţi că pun la îndoială capacitatea dumneavoastră de a vă descurca, domnişoară Andrews, îi răspunse acesta destul de aspru, exasperat de gafa lui. Aş vrea însă să-mi ascultaţi sfatul şi să fiţi cât se poate de prudentă. Acesta este aspectul care mă îngrijorează. Femeile tinere din ziua de astăzi sunt uneori total lipsite de simţul măsurii, în goana lor obsesivă după independenţă!

Apoi medicul le întoarse spatele şi se duse la alţi bolnavi, arătând foarte clar în felul acesta că îşi declina orice răspundere în cazul ei. Nedumerită, aceasta avu brusc impresia că era un copil care fusese pedepsit.

Se hotărî să se gândească la altceva, aşa că ridică ochii şi întâlni privirea înţelegătoare a necunoscutului. Compătimirea pe care o citi pe faţa lui o mai învioră. îi părea rău că întâlnirea lor se petrecuse în nişte împrejurări nefericite. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că ar fi ajuns să se împrietenească.

Lia nu protestă atunci când el îi propuse s-o conducă la maşină în scaunul cu rotile. Ce bine era să se întindă pe pielea moale a scaunului! îşi spuse ea în timp ce lua loc pe locul din dreapta şoferului.

Când el se instală la volan, se simţi brusc cuprinsă de timiditate.

Se petrecuseră foarte multe lucruri între ei în câteva ore! Şi în plus, nu ştiau nimic unul despre celălalt.

Drumul de întoarcere îl parcurseră în tăcere, mai ales că şoseaua era foarte aglomerată. La intrarea în Sapphire Point, Lia o salută cu mâna pe Carrie, portăreasa, care se uita după ei curioasă.

Atunci când maşina se opri în faţa vilei, Lia se întoarse spre tânăr cu un zâmbet uşor pe buze. El se uita la ea cu un aer uluit şi o sclipire jucăuşă în ochi. Apoi, el întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

- în zâmbetul tău văd foarte mult curaj, dar constat că e şi foarte fragil. Dacă medicul care te-a consultat n-ar fi fost atât de categoric, te-aş duce înapoi la spital, cu riscul de a fi luat drept un idiot.

Degetul lui arătător urmări conturul gurii ei şi se opri pe vârful nasului. Acesta era un gest care de obicei dovedea o lungă şi tandră intimitate între două fiinţe. Lia se simţi pur şi simplu exaltată. Ce bine era să fie încă în viaţă! Trăsăturile

i se luminară, ceea ce însemna că era din nou sănătoasă.

- Doamne sfinte! exclamă el. Când vrei, ai un aer extrem de fericit! Eşti pur şi simplu superbă! Ai...

Nu mai continuă, ci îi trase capul spre el şi o sărută.

în adâncul sufletului, Lia regăsi o senzaţie aproape uitată. De mult nu mai simţise aşa ceva pentru un bărbat. Atunci fu cuprinsă de frică, dar nu ea se desprinse prima din îmbrăţişare. După ce el îşi dezlipi buzele de gura ei, îi şopti ca pentru a se scuza:

- Nu ştiu ce-i cu mine... Fac numai prostii...

Am profitat de situaţie. Sunt de neiertat!

Chinuită de emoţii contradictorii, Lia era tentată să-i spună că nu greşise numai el, dar nu ştiu cum s-o facă. De aceea îşi scoase centura de siguranţă şi căută pe dibuite mânerul portierei.

El coborî, dădu ocol maşinii şi veni să-i deschidă. în timp ce o ajuta să coboare, o întrebă:

- Să înţeleg că nu m-ai iertat?

Acum părea mai puţin pocăit şi Lia izbucni în râs.

- Să te iert? Dar pentru ce anume? De fapt, gestul tău nu mi-a displăcut deloc... îi răspunse ea cu şiretenie.

Apoi alergă spre uşă, dar el o ajunse repede din urmă.

- Aşteaptă! îi ordonă el prinzând-o de braţ. Acum că te-ai văzut ajunsă acasă, nu-ţi mai sunt de nici un folos, dar ai putea măcar să-ţi iei rămas-bun.

în mod ciudat, Lia era nehotărâtă. I-ar fi fost totuşi foarte uşor să-l invite înăuntru, dar numai dacă ea ar fi fost bărbat, iar el femeie. Dacă ea i-ar fi spus:

- Vino pentru câteva minute la mine, ca să ne cunoaştem mai bine...

Cine ştie dacă nu şi-ar fi închipuit altceva?

Chiar în acea clipă, el îi cuprinse din nou faţa cu mâinile, îşi cufundă privirea în ochii ei, se uită îndelung la trăsăturile feţei şi o mângâie pe obraz. Era un gest de adio, îşi spuse ea, cu lacrimi în colţul ochilor.

- Ai grijă de tine, îi şopti el.

Lia se uită în tăcere la silueta lui înaltă care ajunsese la maşină din câţiva paşi. îi venea să-l strige ca să-l facă să se oprească, dar ce motiv ar fi putut invoca? Peste câteva secunde, el se urcă din nou la volan şi demară în trombă.

Lia intră în casă cu un ciudat sentiment de regret şi gol interior. Nu-l va mai vedea niciodată, decât dacă va lua ea iniţiativa. La acest gând, inima începu să-i bată şi mai tare. Speranţa însă nu dură mult. Cum să mai dea de acel bărbat alături de care petrecuse nişte ore atât de intense? Da, cum să facă, din moment ce nu ştia nimic despre el, nici măcar numele... ?

Capitolul 2

Lia începu dintr-o dată să urască liniştea şi singurătatea casei sale. De obicei, atunci când se întorcea de la cazinou, în special după tura de dimineaţă, scotea un suspin de uşurare când intra în casă. Totul era atât de luminos şi de calm aici, constata ea mereu cu aceeaşi satisfacţie, plimbându-şi privirea prin spaţioasa cameră de zi şi pe terasa care dădea spre lac. Era o construcţie recentă, al cărui proprietar era prieten cu unul din profesorii Liei. Clădită în întregime din lemn de sequoia şi sticlă, era situată în vârful dealului Sapphire Point şi terasa ei, formată din panouri din sticlă culisante şi înconjurată de copaci, stătea cocoţată deasupra râului. Camera de zi cu grinzi aparente era despărţită de bucătărie printr-un blat lung din lemn. Două camere care aveau fiecare baia lor şi câte un dulap uriaş,

dădeau direct în vestibul. Deşi avea dimensiuni modeste, vila dădea impresia de spaţiu.

Atunci când profesorul ei coordonator îi propusese să se ducă să-şi pregătească teza în vila prietenului lui, Lia sărise în sus de bucurie şi profitase de acea ocazie nesperată. Se despărţise de curând de Toby şi abia aştepta să poată trăi singură într-un loc liniştit.

Astăzi era chiar prea liniştit, îşi spuse ea rămânând posacă în mijlocul încăperii principale.

Poate că greşise mutându-se aici, dar simţise nevoia de linişte ca să poată scrie. Maşina de scris şi dosarele o aşteptau pe masa de lucru, în apropierea unei uşi din sticlă care dădea spre lac.

Nu-l regreta pe Toby şi nu-i era dor de el, ba dimpotrivă, îl considera acum o greşeală a tinereţii, singura de altfel. Din cauza lui pierduse doi

ani din viaţă şi când ea rupsese logodna, i se păruse că iese în sfârşit dintr-un labirint care ameninţase s-o ţină prizonieră toată viaţa.

Nu, n-avea nici un chef să trăiască alături de o fiinţă precum Toby, îşi repetă ea în gând, în timp ce răsfoia distrată nişte notiţe, dar se simţea chinuită de singurătate. în mod ciudat, mai ales astăzi. Vila aceea era cu siguranţă prea mare pentru o singură locatară. Oare nu fusese concepută pentru două persoane, prietenul profesorului ei şi soţia lui? Totul aici dovedea existenţa unei vieţi conjugale fericite, şi în special un joc de şah sculptat în matostat. Cele două fotolii aşezate în faţa şemineului dovedeau că seara stăteau de vorbă în linişte.

Lia ieşi pe terasă. Fu cuprinsă subit de un sentiment până atunci necunoscut: n-o interesa nimic şi nu ştia cum să-şi ocupe timpul. Se sprijini cu coatele de balustradă şi se uită absentă la munţii situaţi pe malul celălalt al lacului. Avea în minte o singură imagine, aceea a unui sportiv care aleargă pe plajă în lumina clară a dimineţii.

De ce se purtase atât de stupid? îşi reproşă Lia. Ar fi putut cel puţin să-i afle numele! Se trânti descurajată pe un şezlong plin de pui de pernă.

Emoţiile din dimineaţa aceea pur şi simplu o extenuaseră, aşa că se cufundă curând într-un somn adânc. Visă nişte umbre prin apă şi valuri care o târau spre fundul lacului. După acest lung coşmar, se trezi cu capul vâjâind şi neştiind unde se află.

Când în cele din urmă recunoscu obiectele din jurul ei, închise din nou ochii şi rememoră împrejurările care o făcuseră să ajungă la "Goldorado".

La origine fusese Toby, Toby Brasford, un talentat agent imobiliar, seducător, viclean şi un băiat frumos, ba chiar prea frumos.

Se cunoscuseră într-un lift, la San Francisco, în clădirea în care lucrau amândoi. Pe vremea aceea, ea era consilier familial. Acea scurtă întâlnire dăduse naştere unei idile care durase doi ani. Văzută din perspectiva de acum, Liei i se păru că aceasta durase prea mult, având în vedere suişurile şi coborâşurile prin care trecuseră.

Toby avea un simţ special al afacerilor. Era foarte talentat în domeniul vânzărilor. Era în stare să vândă orice, chiar şi ceea ce nu putea fi vândut. Cum putuse să fie atât de naivă? La un moment dat, se gândise să locuiască împreună. El o ruga de multă vreme să se mute cu el într-un apartament. Tinerei i se părea atât de irezistibil, încât în cele din urmă a cedat. în prezent se simţea jenată, dar şi surprinsă de faptul că se îndrăgostise atât de orbeşte de el. Nu mai era totuşi o copiliţă. îşi luase licenţa în psihologie la Universitatea Stanford şi petrecuse un an în străinătate, combinând călătoriile cu studiul. Apoi fusese angajată de o mare companie aeriană. Aici existau mulţi bărbaţi care îi făceau curte, aşa că putea spune că avea ceva experienţă în acest domeniu. Atunci, de ce tocmai Toby?

Oare de câte ori îşi pusese această întrebare? Şi cum de-i trebuiseră doi ani să înţeleagă că acesta făcea parte din tagma împătimiţilor de jocuri de noroc? Atât de slab psiholog fusese, chiar dacă se zicea că dragostea o împiedica să vadă purul adevăr?

La început, deşi descoperirea o umpluse de tristeţe, Lia îşi spusese că poate e o slăbiciune trecătoare. Era convinsă că va reuşi cu uşurinţă să-l scape de ea. încercările ei păreau pe punctul de a fi încununate de succes, când, cu aproape trei săptămâni înainte de nuntă, Toby îi mărturisise că pierduse banii pe care-i economisiseră pentru luna de

miere. îi pierduse la Las Vegas, la o masă de black-jack!

- Nu te enerva, voi recupera toţi banii şi chiar mai mulţi decât am avut! îi spusese Toby sigur pe el. Ştiu ce nu a funcţionat. Cineva mi-a bruiat sistemul de calcul.

- Ai uitat că o parte din suma asta e a mea? îi răspunsese ea.

Toby îi aruncase o privire mirată şi nevinovată al cărei secret îl ştia numai el şi căreia ea nu prea îi putea rezista. De data asta totuşi, nu se mai lăsase dusă de nas, nici măcar atunci când el protestase:

- Am pariat o sumă mare pentru tine, scumpa mea. Spune-mi sincer, n-ai fi preferat să petreci o lună de miere de vis pe Coasta de Azur în loc de două săptămâni plictisitoare în Hawaii?

- Dar mi-ai promis, Toby, îi reproşase ea. Ai promis că nu vei mai juca niciodată dacă voi fixa o dată pentru căsătoria noastră!

- Am fost sincer! exclamă el pe un ton smiorcăit, ca şi cum Lia ar fi fost vinovată de tot ce se întâmplase. Dar am vrut să-ţi ofer o lună de miere adevărată. în plus, cu sistemul meu infailibil, nu se poate spune că am pariat.

- Asta nu te-a împiedicat totuşi să pierzi!

- Chiar nu vrei să înţelegi? Eu n-am nici o vină! Acum, după ce am corectat sistemul...

Şi Lia îl ascultase. Ce seară cumplită!

Mai ales după ce Toby realizase în sfârşit că ea nu va mai reveni asupra hotărârii de a se despărţi de el. Şi acum se înfiora de dezgust când îşi amintea lacrimile şi văicărelile lui. Toată lumea era vinovată de eşecurile lui Toby Brasford, numai Toby Brasford era curat ca lacrima şi

o ruga pe Lia să-l ierte, să-i spună că încă îl mai iubea.

- Ai făcut totul, Toby, ca să-mi ucizi dragostea.

- Adevărul e că nu m-ai iubit niciodată!

- Poate că ai dreptate, îi răspunsese cu sinceritate. Probabil că m-am înşelat, dar în orice caz, acum totul s-a terminat între noi!

De ce nu-i întorsese spatele în acea clipă? Ştia de ce. Remuşcările ar fi urmărit-o toată viaţa în cazul în care ar fi ieşit din viaţa lui Toby după ce rostise acele cuvinte îngrozitoare.

- Nu, Toby, n-am vrut să spun asta, zisese ea fără prea multă tragere de inimă. Dacă într-un an îmi aduci dovada că te-ai lăsat cu adevărat de jocurile de noroc... ei bine, vom mai vedea. Dar nu-ţi promit nimic şi te sfătuiesc să stai departe de mine atâta timp cât n-ai renunţat pentru totdeauna.

Evident că aceasta nu era despărţirea categorică la care se gândise ea în momentele de furie.

Aici ajunsese cu rememorarea evenimentelor trecute când auzi o bătaie în uşă. Bucuroasă că se putea gândi în sfârşit la alte lucruri, sări de pe scaun şi alergă să deschidă.

Carrie Williams, supraveghetoarea, îi zâmbea, neliniştită şi timidă în acelaşi timp. Ţinea cu vârful degetelor o cratiţă acoperită cu un capac, care părea a fi fierbinte.

- Te simţi bine?

- Carrie! Intră! Mă bucur că te văd!

Carrie se năpusti spre uşa bucătăriei şi puse vasul pe masă.

- E grea şi fierbinte! îi explică ea suflând în degete.

- De ce ai crezut că sunt bolnavă? o întrebă Lia.

- Arăţi mai bine decât atunci când te-am văzut trecând cu maşina. Te pândeam. Verişoara mea lucrează la serviciul de urgenţă de la spital şi mi-a telefonat atunci când ai sosit acolo cu ambulanţa. Ştie că ne cunoaştem.

- Veştile se răspândesc repede pe aici, şopti Lia uşor supărată.

Toată povestea aceea i se părea atât de caraghioasă, încât suferea s-o păstreze pentru ea. Se strădui să-şi ascundă enervarea şi o linişti pe Carrie.

- Mă simt foarte bine, Carrie.

- Sunt sigură că n-ai mâncat nimic toată ziua. Ţi-am pregătit o supă gustoasă de linte, ca să mai prinzi puteri.

Lia îşi dădu seama că, într-adevăr murea de foame. în dimineaţa aceea, înainte să coboare la plajă, băuse un suc de fructe şi ronţăise un biscuit în timp ce-şi sorbea cafeaua. Carrie era atât de bună la suflet! îşi spuse ea cu afecţiune. Se împrieteniseră încă din primele ei zile de şedere la Sapphire Point.

într-o dimineaţă, i se spărsese o ţeavă la bucătărie şi Carrie o reparase cu o dibăcie care stârnise admiraţia Liei. Bănuia însă că tânăra se confruntă cu probleme mult mai serioase în viaţa ei personală.

După ce-şi terminase treaba, stătuseră de vorbă la o cafea. Lia se folosise de toată experienţa ei de consilier pentru a discerne ce o frământa pe Carrie. Funcţia ei de supraveghetoare a reşedinţei consta, în afară de repararea instalaţiilor, în lucrări diverse precum paza vilelor neocupate şi menţinerea în stare de funcţionare a aparaturii electrice. în schimbul prestării acestor servicii, primea un salariu modest şi dreptul de a locui în căsuţa portarului, împreună cu Rick, soţul ei. Şederea gratuită

aici le permitea să depună la bancă salariul lui Rick, care lucra la cazinoul "Goldorado". După ce vor face suficiente economii, Rick ar putea să-şi reia studiile şi să-şi obţină diploma de inginer.

- Văd că v-aţi organizat foarte bine, observase Lia uşor jenată.

Abia atunci îşi aduse aminte că Rick, soţul lui Carrie, era omul acela de la cazinou care fusese concediat. Auzise ceva în acest sens, dar nu cunoştea amănunte. Probabil că reacţia ei nu a trecut neobservată, pentru că tânăra izbucni în lacrimi.

- în ce situaţie mă aflu! Nu ştiu ce să mai fac!

- Vrei să-mi vorbeşti despre problema ta? îi spusese Lia prudentă.

Şi Carrie îi povestise toate necazurile ei. Casieria meselor de black-jack se plânsese că are pierderi şi un membru al personalului, a cărui identitate nu fusese dezvăluită, îl acuzase pe Rick. După părerea lui Carrie, directorul se arătase înţelegător. Fiind convins de nevinovăţia tânărului, acesta îi propuse să-şi ia un concediu până când se vor lămuri lucrurile. După aceea putea să-şi ocupe din nou postul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Rick refuzase categoric oferta lui. Era furios şi jignit că putuse fi bănuit.

Lia auzise vorbindu-se despre Rick în sala de mese a personalului. Părerea tuturor era că acesta era vinovat şi merita să fie dat afară. Lia realizase cu tristeţe că nu ştia cum s-o încurajeze pe nefericita Carrie, dar de fapt tânăra supraveghetoare nu simţea în ziua aceea decât nevoia de a-şi descărca sufletul faţă de cineva.

Astăzi însă, dimpotrivă, toată atenţia ei era îndreptată spre Lia. O forţă să ia loc la masa de pe terasă pe care aşezase două farfurii cu supă aburindă, apoi se aşeză şi ea în faţa prietenei sale.

- Cum ai făcut de era gata să te îneci, Lia? Doar eşti o înotătoare foarte bună! Ce ţi s-a întâmplat?

- Sper că ştii că dimineaţa apa e foarte rece, începu prudent Lia.

Accepta să-i povestească păţania lui Carrie, dar nu voia să-l facă de râs pe acel bărbat.

- Mi s-a pus un cârcel la picior, continuă ea.

- Şi?

- Un tip care alerga pe plajă m-a văzut şi a sărit imediat în ajutorul meu, îi explică ea. Se pare că am înghiţit foarte multă apă şi eram îngheţată toată când m-a scos din lac.

- Ce noroc ai avut să se afle acolo exact în acel moment!

- Da, probabil, o aprobă Lia cu un aer de îndoială.

- Ce vrei să spui? Te-a împiedicat să te duci la fund! Acum, fie vorba între noi... e un băiat foarte frumos!

Lia îi aruncă o privire uluită.

- Da, l-am văzut atunci când te-a adus acasă, îi mărturisi Carrie cu un aer poznaş. Genul ăsta de bărbat îmi place: nu foarte frumos, dar interesant. Bineînţeles, nu vreau să-l jignesc pe dragul de Rick!

Lia izbucni în râs. Necunoscutul era şi pe gustul ei. Dat fiind că prietena ei se uita cam prea atentă la ea, Lia o întrebă ce mai făcea Rick.

- E atât de trist! Şi n-are nici o slujbă. în zona asta, numai cazinourile au locuri de muncă, dar Rick spune că n-are rost să mai încerce la ele din cauza afacerii Goldorado şi cred că are dreptate.

Lia clătină din cap, ca să-i arate că o înţelegea perfect şi o compătimea.

- Lia... începu să spună Carrie după câteva momente de ezitare. Să

n-ai încredere în Ed Shields, şeful crupierilor. Rick este convins că a fost dat afară din cauza lui.

- Serios? se miră Lia, arzând de curiozitate.

Ce-l face să creadă aşa ceva?

- Păi... poate că nu e bine să-ţi spun, dar... Rick e de părere că se petrec nişte lucruri suspecte la masa lui Shields şi acesta a descoperit că Rick observase ceva. Nu pot să-ţi mai dau şi alte amănunte, deoarece nu mă pricep la subtilităţile jocurilor de noroc. De aceea Ed Shields a făcut în aşa fel încât să-l elimine pe Rick.

- Dacă Rick e atât de sigur, de ce nu i-a spus totul domnului Mansfield, directorul cazinoului?

Lia se străduia să nu pară prea sceptică.

- Pentru că n-avea nici o dovadă. Văzuse destule pentru a-l bănui de lucruri necinstite pe Shields, dar încerca să găsească un mijloc prin care să poată dovedi sau să-l demaşte pe Shields prinzându-l asupra faptului, dar Ed i-a luat-o înainte şi s-a dus el primul la Mansfield. Lia, tu eşti prietena mea. îţi povestesc toate astea ca să te fac atentă. Individul e foarte periculos.

- Poate că Rick e convins de ceea ce spune, dar nu prea văd cum ar putea Ed să-mi facă mie rău, Carrie, protestă Lia.

- E un tip meschin şi făţarnic! S-ar putea să se folosească de tine ca să se pună la adăpost! prevesti sumbru Carrie.

La puţin timp după aceea, Lia o conduse pe Carrie la uşă, urmări cu privirea maşina care se depărta, apoi se întoarse pe terasă. îşi propuse să se gândească la altceva decât la profeţiile supraveghetoarei şi, în mod foarte firesc, îi veni în minte imaginea necunoscutului de pe plajă, ceea

ce-i făcu plăcere. Bărbatul acela trecuse prin viaţa ei pe neaşteptate şi pentru scurt timp! începuse să regrete mângâierile degetelor lui pe obraz...

- La naiba! bombăni ea.

Oare de ce nu se mulţumise doar să-l sărute înainte să plece? Un singur sărut n-o obliga cu nimic, în timp ce o mână care atingea uşor, aproape cu dragoste, o figură, lăsa în inima unei femei o urmă de neşters.

în timp ce se mustra că reacţionase atât de emotiv, Lia se duse la biroul ei.

Avea cu ce să-şi ocupe mintea şi fu încântată să se poată cufunda toată dup'-amiaza în muncă. Ce leac mai bun exista împotriva gândurilor care o tulburau?

în timp ce îşi pregătea maşina de scris, îşi aminti din nou de seara tristă în care se despărţise de Toby. Atunci când sosise Carrie, ea căuta cu disperare un răspuns la această întrebare: de ce nu o rupsese definitiv cu el în acel moment?

Acum îşi dădu seama că începuse să-l trateze pe Toby cu oarecare indiferenţă de când se obişnuise cu ideea că jocurile de noroc erau pentru el o problemă serioasă. începând de atunci, nu mai vedea în el bărbatul care urma să-i devină soţ, ci o persoană atinsă de o boală pe care se simţea obligată s-o ajute, în virtutea meseriei sale.

Curiozitatea care o provocase să-şi continue studiile de psihologie o determinase şi în seara aceea să nu se despartă pentru totdeauna de Toby. Abia acum îşi dădea seama de asta.

Şi aceeaşi curiozitate stătuse la originea dorinţei ei bruşte de a uita tot ce fusese publicat despre boala jocurilor de noroc. Rapoartele

medicilor o umpluseră de uimire. Mai întâi, observase că subiectul nu părea să-i intereseze pe cercetători decât de puţină vreme. După aceea, părerile erau foarte împărţite în legătură cu diferenţele dintre jucătorii împătimiţi şi cei care jucau doar ca să se amuze. Specialiştii se puseseră de acord numai asupra unui singur aspect: nu exista nici un mijloc de neîncredere pentru cei care erau mistuiţi de patima jocurilor de noroc.

înainte de despărţirea de Toby, Lia nu considera acea temă drept un domeniu de studiu prea interesant. De multă vreme era în căutarea unui subiect care să nu fie prea banal. După ce se hotărâse, ceruse un concediu de la patroni şi se întorsese la facultate ca să-şi pregătească doctoratul.

Primul cazinou pe care îl abordase o refuzase încă din start.

- Nu admitem ca o angajată să-şi ia notiţe şi să formuleze teorii despre activităţile clienţilor noştri în scopul de a obţine o diplomă! îi spusese directorul.

Aşa ca nu făcuse aceeaşi greşeală atunci când se prezentase la Goldorado. Când completă formularul pentru scrisoarea de intenţie, ea explică ocolind adevărul, dar neminţind prea mult, motivele care o încurajaseră să lucreze la o masă de black-jack, în loc să rămână consilier familial. Dorea să aducă un pic de fantezie în viaţa ei şi să câştige mai mulţi bani. Cel din urmă motiv era foarte adevărat, deoarece trebuia să-şi câştige existenţa după ce redevenise studentă: Lia era independentă financiar de foarte multă vreme ca să mai apeleze la tatăl ei. Fu bucuroasă să constate că salariul şi bacşişurile de la cazinou erau mai mari decât venitul ei de psiholog. Numai părinţii şi profesorul ei coordonator cunoşteau adevăratele motive pentru care alesese această

nouă slujbă.

Trebuia să recunoască însă că avea şi nişte motive personale. Urmând această cale, va putea afla ce-l determina pe Toby să-şi distrugă viaţa şi, cine ştie, poate că va descoperi şi anumite aspecte ale propriei personalităţi pe care nu le ştia până acum.

Poate că va descoperi în sfârşit de ce se încurcase cu un tânăr atât de imatur ca Toby. Era o întrebare pe care şi-o punea adeseori. Dar va accepta oare răspunsul care i se va oferi?

încă de la început, Toby Brasford fusese mărul discordiei între Lia şi tatăl ei. Oare din cauza asta se dedicase cu trup şi suflet acelui bărbat pe care nu putuse să-l admire nici măcar în clipele de orbire provocate de iubire? Continuase să se vadă cu el numai pentru a-i face în ciudă lui Chester Andrews?

în dimineaţa aceea, când crezuse că-i bătuse ceasul, îi trecuseră prin faţa ochilor multe imagini. Chiar înainte să-şi piardă cunoştinţa, îşi amintea că se gândise la relaţiile catastrofale dintre ea şi tatăl ei. Ce rost avuseseră conflictele permanente dintre ei când viaţa ei urma să fie nimicită în câteva secunde? Se luptase pentru nişte prostii, nişte lucruri lipsite de importanţă, îşi dădu seama brusc, cu tristeţe. Nici măcar nu încercase să găsească o cale de înţelegere cu el! îl iubea şi ar fi putut să aleagă soluţia compromisului, fără să fie nevoită să se dea bătută. Şi acum era prea târziu...

Lia rămase cufundată în gânduri multă vreme, apoi se hotărî să se concentreze în sfârşit asupra notiţelor ei. O sarcină nu tocmai uşoară, dat fiind că necunoscutul care o scosese din apă îi bântuia în continuare mintea într-un mod din ce în ce mai tulburător.

Făcu un efort de voinţă şi reuşi totuşi să-şi alunge din minte tot ce nu era legat de munca ei de cercetare. în definitiv, succesul ei de la facultate şi notele bune de la examene erau datorate disciplinei pe care şi-o impusese atunci când se punea serios pe treabă.

Lia nici nu simţi când trecuse timpul. Bănui că se făcuse deja târziu atunci când aerul care intra prin uşile din sticlă deveni ceva mai rece. Lia se înfioră. Briza uşoară venea dinspre munţii încă acoperiţi cu zăpadă. La înălţimea aceea, chiar şi la mijlocul lui august, serile erau destul de reci.

După ce îşi adună hârtiile, Lia se ridică de pe scaun, închise uşile dinspre terasă şi se duse în dormitor să se schimbe. îşi dădu jos şortul şi tricoul pe care şi le pusese când venise de la spital, şi îmbrăcă un fel de salopetă din catifea roşie care o acoperea de la gât până la glezne. Această haină de interior fusese o fantezie extravagantă pe care o cumpărase fără să stea prea mult pe gânduri, dar nu regretase niciodată că o făcuse.

Se simţea extraordinar în ea!

Aprinse cu un chibrit focul din şemineul din camera de zi, mâncă o farfurie plină de supă şi se aşeză turceşte în faţa focului. De ce se simţea dintr-o dată atât de tristă? Nu mai era în stare să se concentreze ca mai înainte şi de aceea fixă fără să vadă paginile unei cărţi deschise în faţa ei. Silueta unui bărbat care alerga pe plajă lua locul ca prin farmec literelor tipărite.

Deodată, tresări. Cineva suna la uşă. Era puţin probabil ca prietena ei, Carrie, s-o viziteze la o asemenea oră. Lia nu cunoştea pe nimeni prin vecini care să vină la ea fără să-i telefoneze în prealabil. Curioasă, dar

prudentă, se uită prin vizorul uşii. îşi ţinu respiraţia şi se strădui să rămână calmă în timp ce apăsa pe clanţă. Descoperind cu uşurare că era tovarăşul ei de dimineaţă, nici măcar nu-l mai întrebă ce căuta acolo.

- Am avut drum prin apropiere... spuse el când îi deschise uşa.

Apoi se opri şi se uită la Lia cu un zâmbet irezistibil pe buze. Tânăra aşteptă să vadă ce mai urmează, cu inima bătându-i mai repede.

- De fapt, nu e foarte adevărat ce am spus mai înainte, îi mărturisi el uşor ruşinat. Mă aflam la câţiva kilometri de aici, pe malul de vest al lacului. I-am dat ocol ca să vin la tine şi să văd dacă te simţi bine.

- Mulţumesc, totul e în ordine. Nu trebuia să te deranjezi.

- Ba da! Atunci când salvezi viaţa cuiva, eşti obligat să-l supraveghezi şi după aceea.

Lia fu pe punctul de a-i spune că el însuşi fusese acela care o adusese într-o asemenea situaţie, dar se abţinu. Totuşi, când îşi aminti acele clipe de coşmar, fu străbătută de un fior.

- Vezi, ţi-am spus eu! exclamă el observând că tânăra tremura. îţi este şi acum frig. Ai ceva împotrivă să continuăm discuţia înăuntru?

Lia ezită, apoi spuse pe un ton ironic:

- Dar nici nu ne-am prezentat!

Se înveselise dintr-o dată, probabil datorită faptului că el îi propusese să mai rămână câteva minute cu ea.

- Eu ştiu că te numeşti Lia Andrews, îi răspunse el, confirmând astfel că fusese foarte atent atunci când îşi spusese numele la spital. Lia Andrews, repetă el. Mi s-a întipărit pentru totdeauna în minte.

- Dacă doreşti totuşi să intri, va trebui să-mi spui cum te cheamă.

El se supuse, cu un zâmbet şiret pe buze.

- Fred Tancer. Locuiesc la sud de San Francisco. Acum însă stau la Goldorado şi în seara asta am luat masa de seară la unul din membrii familiei mele care are o casă de vacanţă între Meeks Bay şi Homewood. Pot să-ţi arăt cărţile mele de credit şi să-ţi ofer toate informaţiile pe care le doreşti, chiar şi carnetul e sănătate. Şi acum... pot să intru?

- Fred Tancer... repetă ea căzută pe gânduri.

- Da, acesta este numele meu real, insistă el amuzat.

Lia simţi că i se îmbujorează obrajii şi se grăbi să adopte un ton neutru pentru a-l invita înăuntru.

- Cred că nu există nici un motiv să nu vii în casă şi să te încălzeşti puţin, spuse ea arătând spre camera de zi şi şemineul aprins.

Lia era uşor nervoasă, pentru că se găsea atât de aproape de el. Era impresionată şi de înălţimea lui. Şi ea era înaltă, dar abia dacă îi ajungea până la bărbie. Trebuia să ridice capul ca să se uite în ochii acelui bărbat. Ceilalţi bărbaţi erau de înălţimea ei sau ceva mai scunzi. Deoarece el nu-şi ascundea admiraţia faţă de ea, tânăra se înroşi din nou la faţă.

- Chestia asta... uniforma asta de pe tine...

Se opri, căutând evident numele hainei de interior pe care o purta Lia.

- Bănuiesc că te referi la salopeta de casă...

- Exact! spuse el încântat, şi când zâmbi îi apărură gropiţele în obraji. îmi place foarte mult. O foloseşti când te culci?

- Bineînţeles că nu! exclamă Lia, devenind imediat mai atentă.

- Atunci, fă bine şi du-te să te schimbi. Pune-ţi o pijama sau o cămaşă de noapte.

- Dar ştiu că-ţi place să fii foarte direct!

Era atâta candoare în ochii lui verzi, încât Lia se îngrijoră şi mai tare.

- Direct, ai spus? S-ar putea, dar dacă am făcut atâta ocol, ar trebui să-ţi imaginezi că am un motiv temeinic.

- De ce ai venit?

- Din cauza prescripţiei medicale.

- Ce prescripţie?

- L-ai auzit pe doctorul acela de treabă la fel ca şi mine. Ţi-a recomandat să te culci devreme şi m-a însărcinat să am grijă să-i respecţi indicaţiile.

De data asta nu-şi mai ascundea neastâmpărul în spatele măştii lui nevinovate.

- Oh... am înţeles...! Noapte bună, domnule Tancer! spuse Lia. E foarte clar ce intenţii ai.

Fred redeveni dintr-o dată serios.

- îţi jur că atunci când am sunat la uşa ta nu aveam alt motiv decât acela de a afla cum mai stai cu sănătatea, spuse el cu o sinceritate care o convinse pe Lia că era de bună-credinţă. în dimineaţa asta era gata să te îneci din cauza mea. Doar nu-ţi închipui că vreau să-mi agravez situaţia încercând să te seduc în seara asta? Voiam numai să mă asigur că te simţi bine după modul urât în care m-am purtat cu tine. în plus, am bănuit că lupta ta acvatică împotriva unui descreierat ţi-a pus serios nervii la încercare. De aceea, în afară de compania cuiva, sunt convins că ai nevoie de o băutură caldă care să te ajute să adormi. Am adus cele necesare pentru a o pregăti. Iartă-mă dacă bunele mele intenţii au fost interpretate greşit.

- Să te iert? Cred că eu îţi datorez scuze, pretextă Lia. De obicei sunt mai puţin suspicioasă... Dar... băutura ar fi binevenită! Pregăteşte-o, o vom bea la gura sobei.

Lia se uită la el în timp ce turna rom în pahare. Avea mişcări graţioase şi elegante.

După câteva minute se aşezară în faţa şemineului, stătură la taifas şi râseră, fără a exista vreo intenţie din partea vreunuia din ei de a se provoca sau de a se confensa unul altuia. Ea îşi terminase băutura fierbinte şi tare şi acum o toropeală plăcută îi pusese plumb în gene. Căldura din cameră şi prezenţa lui Fred Tancer contribuiau la senzaţia de bine care pusese stăpânire pe tot trupul ei. Când el se ridică în picioare, Lia se emoţionă din nou.

Cum se vor despărţi de data asta?

în momentul în care dădu să se ridice, el zări cartea pe care Lia o lăsase deschisă pe masă. El o luă, se uită la copertă, după care o răsfoi rapid.

- Hmm... E un tratat despre jocurile de noroc. Nu ştiam că funcţia te obligă să rezolvi şi teme pentru acasă.

- Nu e vorba despre teme. Am... ăă... vreau să ştiu mai multe despre oamenii care... pentru care jocul e o plăcere.

Băutura fusese destul de tare, şi Lia cam avea de suferit de pe urma ei.

- Din lucrarea asta nu vei învăţa nimic. Nu se referă decât la jucătorii împătimiţi, cei care nu se amuză, dar eu ştiu cum să se vindece.

- Mie îmi place cartea, spuse Lia, care nu dorea să discute prea multe despre acest subiect. De fapt, sunt doar două categorii... cei înrăiţi

şi amatorii de distracţie.

- Tare mi-e teamă că te înşeli, Lia. Există atâtea feluri de jucători. Lucrezi în branşa asta de mult timp?

Liei i se păru că tânărul făcuse mai degrabă o constatare decât formulase o întrebare.

- De vreo trei luni.

- Aşa se explică totul. Mai ai încă multe de învăţat.

Fred puse cartea la loc, se ridică în picioare şi se uită la Lia care stătea tot ghemuită pe perne. La urma urmei, din mişcarea aceea chipul lui bronzat, cu pomeţi înalţi, păreau turnaţi în bronz. Ce zâmbet ciudat îi apăruse pe buze! Lia nu mai putea să-şi dezlipească ochii de pe trăsăturile lui, de la ochii lui care o atrăgeau în mod irezistibil. Fără să-şi dea seama, îşi întinse picioarele, pregătindu-se să se ridice.

- Mos Crăciun în plin august... şopti Fred.

Dat fiind că Lia rămase mută de uimire, el continuă:

- Stând în fotoliul ăsta verde, îmbrăcată în salopetă roşie, pari desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun.

Apoi întinse mâinile şi o ajută să se ridice din fotoliu. Când ajunse în braţele lui, Lia îi auzi bătăile inimii şi observă emoţionată că şi a ei avea acelaşi ritm. Când ridică ochii spre el, Fred îi sărută pleoapele şi nu gura, aşa cum se aşteptase. Apoi se depărtă de ea, care se clătina uşor pe picioare. Oare din cauza dezamăgirii sau a alcoolului băut i se înmuiaseră picioarele? Fred o ţinu cu o mână fermă.

- Acum voi pleca, aşa cum am promis, Lia, dar Dumnezeu mi-e martor că trebuie să fac un mare efort de voinţă ca să te părăsesc!

Ar fi trebuit să-l încurajeze? îi plăcea de el, dar asta nu era suficient.

Deşi băuse destul de mult, era încă suficient de lucidă ca să meargă prea departe cu acest individ. în definitiv, ce ştia despre el? Numele, de unde venea şi unde locuia în acel moment. Era foarte puţin şi Lia nu era genul care să se încurce cu oameni întâlniţi întâmplător, oricât de simpatici i s-ar fi părut.

Totuşi, de data asta, era ciudat de atrasă de el, dar oare Fred era cel care o ispitea, sau mai degrabă perspectivele care i se deschideau prin el? Perspective atât de fascinante! N-ar fi fost în stare să spună care ar fi acelea, dar nu voia să rişte să le vadă dispărând. Instinctul îi spunea că sufletul ei nu se va mai vindeca în veci dacă, pentru un minut de pasiune dezlănţuită, ar fi pierdut acea speranţă încă nedefinită dar foarte intensă.

Se întoarse cu spatele la el şi se duse la uşă fără să mai spună nimic. înainte să iasă din casă, Fred Tancer o sărută uşor pe buze, după care dispăru în întuneric...

Capitolul 3

Ca majoritatea marilor cazinouri din Nevada, "Goldorado" organiza cursuri de pregătire pentru angajaţii de la mesele de joc. Lia urmă unul din ele şi învăţă, printre altele, să bată cărţile şi să le împartă conform unor tehnici profesioniste.

La mai puţin de o săptămână de la angajare, Lia observă că punctualitatea era o regulă foarte severă. Toţi membrii unei echipe trebuia să-şi ocupe locurile în acelaşi moment, ca să evite orice decalaj în derularea operaţiunilor. în plus, cea mai mică întârziere, dacă se repeta, putea să-l coste slujba pe vinovat. Lia trebuia neapărat să şi-o păstreze, pentru a-şi duce la bun sfârşit cercetările.

Ca să fie mai sigură, atunci când se duse la serviciu a doua zi după

ce fusese gata să se înece, sosi mai devreme decât de obicei. îşi lăsă maşina în parcarea rezervată personalului şi se grăbi spre intrarea principală. Imensele uşi din sticlă se deschiseră automat când se apropia de ele şi Lia intră în holul uriaş.

- Iar ai întârziat! îi spuse Reilly, şeful crupierilor.

Această observaţie era gluma lui preferată de la venirea Liei. Era modul lui de a sublinia că era întotdeauna prima din echipă care punea piciorul în cazinou.

Lia îi zâmbi politicos şi aruncă o privire spre ceas. Făcând o figură nedumerită, văzu că de data asta era foarte devreme.

- Azi m-am întrecut pe mine însămi... îi spuse ea lui Reilly uşor enervată.

Se hotărî să cumpere un ziar, cu ajutorul căruia să-şi mai omoare timpul până să se ducă la camera de pontaj.

Lia traversă holul de la recepţie, trecu prin faţa şemineului monumental din piatră pe vatra căruia ardeau nişte buşteni artificiali, şi se îndreptă spre zona magazinelor. Complexul hotelier era uriaş, îşi spuse ea uitându-se la şirurile de lifturi care duceau la cele cinci sute de camere repartizate pe şaptesprezece etaje. Zona magazinelor şi sala de jocuri video, se găseau sub nişte arcade care uneau clădirea principală a hotelului şi cazinoului cu o anexă de opt etaje care punea la dispoziţia celor interesaţi vreo sută de saloane luxoase cu vedere spre lac, destinate seminariilor sau banchetelor. Lia cumpără de la librărie un ziar din San Francisco şi când casiera îi dădu restul, observă din nou că aici era greu să obţii altceva decât monede foarte grele. Automatele pentru jocuri nu acceptau bancnotele. Metalul era rege aici.

Ca de fiecare dată când o vedea, arena jocurilor de noroc o făcea să scoată o exclamaţie de surpriză. Avea un decor foarte bizar. Fascinată, dar şi amuzată, Lia rămase nemişcată sub imensa boltă din fier forjat de la intrare pentru a admira luxul extravagant etalat în faţa ei, în cea mai pură tradiţie a localurilor de plăcere de pe vremea goanei după aur.

La intrare, podeaua era complet acoperită cu o mochetă groasă de culoare roşie, împodobită cu un model care înfăţişa nişte enorme monede din aur. Lustre care străluceau ca nişte diamante umpleau permanent spaţiul de lumină. Trei fântâni luminoase răspândeau mii de picături în aer, reflectând culorile prismei, în timp ce nenumăratele perle de apă, agitându-se într-un ritm nebunesc, lansau spre tavane o serie de curcubee superbe.

Nu exista nici o fereastră în pereţi şi nici un ceas nu-şi găsise locul în acest spaţiu, încât clienţii să nu vadă cum trece timpul şi să nu fie tentaţi să plece.

O întreagă zonă era rezervată şirurilor de aparate pentru monede. Spaţiul dintre ele era extrem de îngust şi jucătorii care se înghesuiau în locul acela abia puteau să se mişte.

într-o parte, într-un spaţiu mai aerisit, clienţii puteau să se distreze la ruletă şi la jocul de zaruri. Şefii crupierilor, fiecare din ei răspunzând de mai multe mese, făceau onorurile precum maeştrii de ceremonie şi supravegheau îndeaproape jucătorii şi personalul cu scopul de a-i descoperi pe trişori.

Era încă devreme, dar cu toate astea, primii vizitatori de weekend se plimbau deja prin arenă. Din autocarele venite din golful San Francisco şi de prin văile Sacramento şi San Joaquin se revărsau turişti gălăgioşi

care năvăleau în interiorul cazinoului în care petreceau două zile. Doar în două ore, sălile se transformau în nişte uriaşe furnicare.

Lia îl recunoscu de la distanţă pe Ed Shields şi îşi aminti imediat discuţia cu Carrie. Se uită cu atenţie la el. Avea pielea gălbejită, buzele subţiri şi în general nu avea un aer prea simpatic. Rostea cu mai multă uşurinţă replici răuvoitoare decât politicoase. Lia îl credea în stare, aşa cum zicea Carrie, să urzească un complot în care Rick să joace rolul victimei inocente. Totuşi, bunul-simţ îi spunea că nu era posibil aşa ceva, din cauza circuitului închis de televiziune.

Nici Ed Shields, nici altcineva nu putea să scape de acel ochi fixat permanent asupra zonelor în care se juca. Era mai probabil ca Rick să fi fost prins în flagrant pentru greşeli în gestiune.

Shields şi Lia se salutară scurt cu un gest din cap şi Lia îşi continuă plimbarea printre şirurile de aparate de joc. Avea încă în mână monedele primite ca rest, când se apropie hotărâtă de un automat care-i plăcea.

Considerând că nu va putea să aprofundeze niciodată cunoştinţele despre jocurile de noroc fără să treacă şi ea prin experienţa jucătorilor, Lia îşi luase obiceiul să se antreneze cu mărunţişul pe care îl avea în buzunar de fiecare dată când venea la serviciu. Mesele de joc i se păreau prea costisitoare. în câteva minute putea să piardă banii care i-ar fi ajuns să trăiască vreme de o lună. Pe când la jocurile cu monede câştiga puţin, în acelaşi interval de timp, dar şi pierdea puţin. Totuşi, după două luni, nu ajunsese să înţeleagă încă ce anume îi împingea pe oameni să facă sute de kilometri ca să-şi încerce norocul, riscând să se ruineze.

Liei i se părea la fel de enervantă şi abordarea zeilor loteriei, dar nu renunţa la ritual, imaginându-şi că, într-o zi, îi vor fi răsplătite eforturile

sub forma unei revelaţii capitale: motivele pentru care semenii ei jucau jocuri de noroc.

Puse ochii pe un aparat care se părea că triplează câştigurile. Vârî o monedă în orificiu şi ezită puţin înainte să tragă la manetă. Dacă mai punea două monede, ar câştiga de peste trei ori miza simplă, dar şi-ar folosi toate şansele o singură dată.

Ridică din umeri şi se hotărî să le trimită şi pe celelalte două după prima. Pe panou apărură diferite semnale luminoase şi câteva cuvinte de încurajare. Atunci când apăsă pe manetă, se auzi un clopoţel, apoi un uruit, urmat curând de un clinchet vesel de metal care cade. Uluită, Lia văzu un val de monede rostogolindu-se în locaşul special prevăzut pentru asemenea situaţii. Se va mai opri vreodată? se întrebă ea în timp ce se simţi cuprinsă de o agitaţie ciudată. Când ridică privirea spre panoul luminos, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Câştigase şaptezeci şi cinci de dolari! Niciodată nu mai văzuse aşa un morman de monede de douăzeci şi cinci de cenţi! în total, de când începuse să joace, nu pierduse mai mult de zece sau cincisprezece dolari. începu să râdă când constată că nu numai că-i recuperase, dar avusese şi un profit. Niciodată vreo sumă de bani, nici măcar primul salariu, nu-i produsese o asemenea bucurie.

în timp ce maşinăria scuipa ultimii cenţi, Lia auzi o voce amuzată în spatele ei:

- Ia te uită! Domnişoara din lac, care îmbină meseria cu plăcerea.

Lia se întoarse surprinsă şi se trezi nas în nas cu Fred Tancer.

- Ah, tu eşti? exclamă ea fără să-şi ascundă bucuria. Ia uite ce am câştigat! Azi e ziua mea norocoasă!

- Aşa e. Joci des la aparatele astea?

- Poftim?

Ise păru că vede o uşoară cruzime în ochii lui, dar era atât de fericită, încât nu-i dădu atenţie.

- Nu mă aşteptam să te întâlnesc la cazinou, observă ea. N-ai venit la Tahoe pentru un seminar?

- Te deranjează că mă găseşti aici?

- Da de unde, sunt încântată!

Numai că, nu ştiu de ce, prezenţa ta aici mă miră.

- De ce? Un stabiliment de genul ăsta valorează milioane de dolari şi nu marinarii şi cei care stau cu burta la soare îl ţin pe linia de plutire.

- Te afli aici ca să joci?

în mod ciudat, se simţea dezamăgită.

- Da, voi profita de şederea aici ca să mă apuc de jocuri de noroc, îi răspunse el evaziv.

Poate chiar îţi voi cere câteva lecţii. Norocul îţi surâde mereu aşa cum s-a întâmplat azi?

Uitându-se la grămada de monede adunată în suportul din faţa ei, Lia îşi înăbuşi din nou râsul şi se umflă în pene.

- Mă menţin la un nivel acceptabil.

- Te exprimi ca un jucător autentic!

- Ah, eu nu...

- Nu joci? i-o reteză el cu un aer neîncrezător. Toţi spun la fel! Am cunoscut mulţi jucători, dar nici unul n-a vrut să recunoască.

Se simţi uşor jignită, dar nu făcu nici un efort ca să-i atragă atenţia

că se înşela în privinţa ei. O altă dezminţire din partea ei nu i-ar fi folosit la nimic, ba dimpotrivă, n-ar fi făcut să confirme în mintea lui Fred părerea pe care o avea deja despre ea. De altfel, poate că-i va fi de ajutor în cercetările ei, deoarece părea a avea cunoştinţe solide în domeniu.

- Vorbeşti despre jocurile de noroc ca un om foarte avizat, observă ea înainte să-l întrebe pe un ton absolut nevinovat: vei rămâne mult timp aici?

El nu-i răspunse imediat, ca şi cum s-ar fi gândit ce replică să-i dea. Privirea lui, care cu câteva minute mai înainte căpătase accente mai aspre, redeveni blândă şi Fred îi spuse zâmbindu-i vesel:

- Suficient de mult ca să te invit să bem o cafea.

Şi-i făcu semn spre Golden Urn, un salon de ceai din galeria comercială aflată la câţiva metri de ei. Lia se uită la ceas şi constată că trebuie să se prezinte la apel, care avea loc la primul etaj, peste câteva minute.

- îmi pare rău, nu pot.

Oricum, îţi mulţumesc. Trebuie să intru de serviciu, îi explică ea cu o notă de regret. Mi-ar fi plăcut să mai stăm de vorbă. Rămâne pe altă dată.

Când ea dădu să plece, Fred o prinse de braţ.

- O clipă...

Nu-ţi iei premiul din aparat?

Lia se fâstâci şi se înroşi la faţă. Era ceva neobişnuit la ea. Oare o tulburase în aşa fel încât uitase de câştigul pentru care se bucurase atât de mult ceva mai devreme? Sub privirea amuzată a lui Fred, se uită la grămada de monede şi exclamă:

- Mamă Doamne! Nu-mi vor încăpea toţi în geantă!

- Stai puţin...

Fred se îndreptă spre un aparat de schimbat bancnote în monede şi-i aduse un fel de cornet uriaş din carton în care răsturnă banii câştigaţi de Lia.

- Ce să fac cu ăştia? exclamă ea când el i-l întinse.

- De obicei, oamenii joacă din nou cu ei.

- Dar eu intru imediat în serviciu. N-ai nici o idee? Nu pot să-i ţin toată ziua... !

- Du-te şi schimbă-le în bancnote.

- Până numără ei monedele, risc să întârzii la serviciu.

- Atunci, am s-o fac eu. Evident, dacă ai încredere în mine... Ce de bănet!

- E foarte bine aşa! exclamă ea cu entuziasm, punându-i cutia grea în braţe cu o uşurare evidentă.

- Ne întâlnim în hol după ce ieşi din serviciu, sau mai bine ar fi să trec pe la tine să te iau şi să mergem să sărbătorim evenimentul la un local.

- Ar cam fi rândul meu să te invit.

- Sper că nu faci parte din categoria aceea de femei care au pretenţii să împartă nota de plată până la ultimul cent!

- Nu, nici chiar aşa, îl asigură ea zâmbind. Numai că nu vreau să profit de situaţie sub pretextul că sunt femeie, aşa cum nu-mi place nici să se profite de mine. De exemplu, în cazul de faţă, tu vei face toată treaba şi eu voi veni şi voi lua totul de-a gata. Mi se pare incorect.

Fred îi aruncă o privire şireată:

- Nu fi atât de sigură, frumoasă domnişoară! Cine ştie?...

Poate că voi dori să obţin un comision. Rămâne de văzut.

- Un comision? repetă ea cu acreală în glas, făcându-se că nu înţelege apropoul lui. După ce era gata să mă îneci? De fapt, îmi eşti de două ori dator! Aşa că poţi să încasezi câştigul meu şi să-mi oferi o masă! Am meritat-o din plin... Dar acum trebuie să plec, încheie ea.

După ce făcu numai câţiva paşi, începu să-şi pună întrebări. N-ar fi trebuit să păstreze doi-trei dolari în monede de douăzeci şi cinci de cenţi în loc să-i schimbe pe toţi? Ar fi putut să pună deoparte cinci sau zece, sau chiar cincisprezece dolari, ca să aibă cu ce juca mâine. Aparatul acela i se păruse extrem de interesant.

Cu atât mai mult cu cât potul cel mare era de o mie cinci sute de dolari. Aşa că, vârând în orificiu câte trei monede, cum făcuse astăzi...

Se gândi să se întoarcă şi să-l roage pe Fred să nu schimbe totul în bancnote, dar îşi aminti deodată de un studiu efectuat asupra jucătorilor de noroc. Fusese dovedit că aceştia deveneau uneori jucători împătimiţi după ce câştigau o sumă mare de bani sau după ce avuseseră o perioadă mai îndelungată de câştiguri repetate. Părea să se declanşeze un anumit mecanism la anumite persoane ca urmare a bucuriei provocate de succes, un mecanism care punea în mişcare un proces de aparentă creştere a forţei şi autorităţii sale care scăpa controlului bunului-simţ şi care-i provoca individului, chiar şi atunci când pierdea, dorinţa de a continua şi de a crede că, jucând mai departe, până la urmă va câştiga.

Profund tulburată, Lia nu mai făcu drumul înapoi. Nu mai insistă nici asupra vulnerabilităţii recent descoperite. De altfel, se va lăsa repede de jocurile de noroc, era mai dotată la capitolul "jocurile gândirii".

în orice caz, sub aspectul cercetării, încă nu găsise răspuns la întrebarea ei. De ce perseverase? Nu se referea uneori la jucătorii împătimiţi, ci la ceilalţi, care constituiau majoritatea clientelei cazinourilor, în general oameni serioşi şi cu mintea la cap. Pentru aceştia, jocul pe bani nu era decât o distracţie pe care şi-o ofereau din când în când. Pe aceştia îi întâlnea Lia cel mai des. Observase că intrau în cazinou cu o sumă fixă. După ce pierdeau toţi banii, plecau acasă.

Spre deosebire de jucătorii fără leac, aceştia îşi păstrau autocontrolul. Ştiau încă de la sosirea acolo că vor pierde în mod inevitabil. Până la urmă, erau mai puţin interesaţi de câştiguri sau de pierderi. Cel mai important pentru ei era să se amuze cât mai mult posibil cu suma care şi-o fixaseră în acest sens.

îşi aminti ce-i răspunsese unui supraveghetor o femeie care câştigase potul cel mare de o sută de dolari. Când individul o întrebase din pură curiozitate ce avea de gând să facă cu banii, ea îi răspunsese:

- Ei bine, îi voi juca din nou.

Am cheltuit toţi banii pe care îi rezervasem pentru joc. Daca n-aş fi câştigat acum, la sfârşit, aş fi plecat. Aşa ca, înainte sa mă întorc acasă, voi miza totul din nou. Aparatele astea sunt nişte adevăraţi monştri devoratori de bani, adăugase ea izbucnind în râs.

Lia începuse să-i cunoască pe aceşti jucători care frecventau staţiunea, nu numai pentru jocurile pe bani, dar şi pentru a se bucura de plăcerea zăpezii iarna şi a plimbărilor pe lac vara.

Luau masa în restaurante de lux şi asistau la spectacolele de calitate oferite de cazinouri.

Pe când se afla la jumătatea scării, Lia se întoarse şi zări silueta

înaltă a lui Fred Tancer care plecase nepăsător cu cutia plină de monede în braţe. Abia făcuseră cunoştinţă în urmă cu o zi şi era convinsă că nu-l va mai vedea niciodată, dar apoi, în acea seară, venise să-i facă o vizită. Acum se afla doar la câţiva metri de ea, şi mai târziu se vor întâlni din nou pentru masa de seară.

Nu reuşea să-şi mai dezlipească privirea de pe trupul lui de sportiv, ale cărui proporţii armonioase o impresionaseră atât de mult pe plajă. îi reveni în minte ciudata lor întâlnire şi pentru prima oară observă situaţia comică în care se găseau. Fuseseră aduşi faţă în faţă de nişte scufundări tragicomice, care creaseră între ei nişte legături care nu le mai permiteau de acum încolo să se poarte ca nişte străini unul faţă de celălalt.

Cum să uite figura lui încruntată aplecată deasupra ei când îşi pierduse cunoştinţa pe pontonul de lemn? Cum să nu tresară când îşi amintea gura lui senzuală care se apropiase atât de mult de a ei? Şi de ochii lui asemănători cu două lacuri limpezi... Cu câtă îngrijorare o priveau! La gândul acesta, fu străbătută de un fior din creştet până-n tălpi.

Apoi, Lia îşi reveni şi începu să urce din nou scara cu un pas hotărât. Ce ştia despre el? se certă ea încă o dată. De fapt, puţine lucruri: se numea Fred Tancer, era din San Francisco şi stătea la nişte rude. în plus, se afla aici ca să joace jocuri de noroc...

Fred se opri între şirurile de aparate şi o urmări pe Lia cu privirea.

La un moment dat, tânăra păru să ezite şi chiar avu impresia că vrea să se întoarcă din drum. Se aştepta să-i vadă din nou de aproape faţa frumoasă cu pielea rozalie. Dar nu, se grăbi să ajungă la scară.

Era o tânără extrem de tulburătoare şi cu proporţii aproape perfecte!

Pantalonii negri şi bluza decoltată din mătase albă ai uniformei îi puneau în valoare şoldurile uşor rotunjite şi mijlocul subţire, pe care ar fi putut să-l cuprindă doar cu două mâini.

îi plăceau ţinuta ei mândră, conturul armonios al umerilor şi părul ondulat tuns scurt. înfăţişarea ei demonstra că era o femeie independentă, ceea ce-l încânta în cel mai înalt grad. însă în ciuda acestei libertăţi evidente pe care o afişa, Lia era o femeie în adevăratul sens al cuvântului, care pur şi simplu îl vrăjise.

în timp ce ea urca treptele care duceau la primul etaj, el îşi aminti superbele rotunjimi ale sânilor ei pe care le observase prin materialul subţire al costumului de baie. îşi aminti apoi cu tâmplele zvâcnind de emoţia de dorinţă care-l cuprinsese când o văzuse lângă şemineu, îmbrăcată în salopeta aceea ciudată de casă. Simţise atunci o dorinţă nebună să simtă trupul acela cald şi zvelt lipit de al lui.

- Aparatul acesta este liber, domnule?

Trezindu-se brusc la realitate, Fred Tancer îşi coborî privirea indispusă asupra bărbatului cu pălărie de texan care-i vorbise cu un aer nerăbdător şi care adăugă pe acelaşi ton:

- Dacă nu-l folosiţi, aş vrea să-l încerc şi eu. Am văzut că prietena dumneavoastră a câştigat o mică avere aici.

- Vă rog, îi răspunse Fred şi o luă din loc.

Apoi se duse la ghişeul băncii, unde schimbă conţinutul cutiei în bancnote. Puse dolarii într-un compartiment separat al portofelului său şi se duse să se aşeze la o măsuţă a cafenelei Golden Uru, unde comandă o cafea. în timp ce o savura cu înghiţituri mici, începu să se gândească din nou la Lia Andrews.

încă de cum îi apăruse în faţa ochilor pe plajă, îmbrăcată în costumul ei de baie verde care stătea mulat pe ea ca un al doilea strat de piele, fusese cucerit de graţia ei. îi admirase supleţea şi eleganţa gesturilor, mai ales atunci când se aplecase să vadă cât de rece era apa. Apoi o revedea pe ponton, luându-şi elan înainte de a se arunca în apă cu genunchii îndoiţi, având siguranţa unei campioane. I se păru că i se face brusc frig în momentul în care o acoperiseră apele lacului. De ce oare nu-şi văzuse de drum, fără să se mai uite înapoi? se întrebă el cu autoironie.

Rămăsese încremenit, de parcă ar fi fost hipnotizat. Şi deodată, îşi dăduse seama că tânăra se afla în primejdie. Cel puţin aşa crezuse în acel moment. Lui Fred nu-i plăcea să fie comparat cu un Don Quijote al timpurilor moderne. Oare acţionase prea în pripă? Nu, era sigur de asta. Toate aparenţele pledau în favoarea lui. înotătoarea aceea urma să se înece. Dacă ar fi pus din nou în aceeaşi situaţie, ştia foarte bine că ar sări iarăşi în ajutorul ei, cu riscul de a părea un idiot.

Când o ridicase pe ponton, îi suflase aer pe gură şi nu va uita niciodată bucuria pe care o simţise când observase că revenea la viaţă. Pentru asta, fusese suficient să-şi lipească o singură dată gura lui de a ei. Bucuria îi fusese atât de mare, încât fusese cuprins de dorinţa de a o lua în braţe şi a o strânge cu putere la pieptul lui.

Această a doua salvare pe care o efectuase în viaţa lui era foarte diferită de prima, îşi spuse el zâmbind uşor ironic. Nu se gândise de multă vreme la acel incident, dar deodată ieri, în timp ce se arunca în apă ca să vină în ajutorul Liei, îi revenise în minte acea amintire din tinereţea lui.

Avea optsprezece ani şi era vara în care fusese surprins jucând

black-jack la cazinou. Dat fiind că nu era încă major, fusese alungat din sala de jocuri. Omul pe care-l salvase, nu de la înec, ci dintr-un incendiu, era un mic escroc pe care-l ura. Nu-l iertase nici acum că i-o luase pe Anitra. Cu toate astea, îl scosese dintr-o maşină aflată în flăcări şi-l resuscitase făcându-i respiraţie gură la gură, printre înjurături.

Fred îi era recunoscător adolescentului care fusese odinioară pentru faptul că nu-l lăsase pe individul acela mârşav să aibă parte de o soartă nefastă. Dacă nu l-ar fi salvat, ar fi avut remuşcări toată viaţa. Chiar şi acum, umbra acestuia îi întuneca existenţa, la multă vreme după ce ura şi ceea ce a provocat-o căzuseră în uitare.

Şi totuşi, în timp ce transmitea răsuflarea lui aceluia care risca să moară asfixiat, ştia foarte bine că, dacă va trăi, o va duce pe Anitra departe de el şi pentru totdeauna. Ceea ce se şi întâmplase. Peste două zile plecaseră amândoi din oraş, şi Fred nu-i mai văzuse niciodată pe nici unul din ei.

Trecuse multă vreme de când nu se mai gândise la Anitra, se miră el. Pe când era tânăr şi lipsit de experienţă, ea îi bântuia zilele şi nopţile mai ales după ce orgoliul rănit îi provocase o furie fără margini. Acum, după douăzeci de ani de la acele evenimente, se gândea la Anitra cu un amestec de afecţiune şi toleranţă.

Anitra fusese cea mai în vârstă femeie cu care avusese de-a face în viaţa lui de bărbat. Avea treizeci şi şase de ani, adică dublu decât el la vremea aceea. Cânta într-un cabaret al unui cazinou din Las Vegas. Niciodată Fred nu mai văzuse o piele atât de albă, nişte sâni atât de plini şi un suflet mai generos ca al ei.

Fred avea impresia că femeia aceea nu-l părăsise pe tot parcursul

adolescenţei lui, dar amintirile despre Anitra deveneau mai clare după paisprezece ani. îşi pierduse de curând mama şi sora lui mai mică, Rozlyn, plecase să locuiască la mătuşa lui din partea mamei. Fred rămăsese să stea cu tatăl lui. Oficial, Lucky Tancer era reprezentantul unei firme de mobilier pentru restaurante şi baruri, dar era şi un jucător împătimit, deşi refuza să recunoască acest lucru. După moartea soţiei lui, îşi părăsise postul şi se ocupa numai cu jocul de cărţi, dar se lăuda peste tot că meseria lui era de fapt aceea de comis-voiajor. A umblat din cazinou în cazinou până când a închis ochii, în căutarea norocului. Aşadar, întâlnirea cu Anitra era inevitabilă, deoarece Fred şi tatăl lui frecventau mereu localurile în care cânta ea.

Când Lucky câştiga mulţi bani, Fred era trimis într-un colegiu de vază din Arizona, iar în vacanţe locuia în nişte adevărate palate. Stăteau în apartamentele luxoase ale celor mai mari hoteluri din Monte Carlo, Puerto Rico sau Bahamas. Pentru o vreme, staţiunile termale ale Franţei şi ale altor ţări europene care aveau cazinouri nu mai erau nici un secret pentru ei, dar au avut şi perioade mai puţin faste. Locuiau într-o rulotă veche dintr-o parcare situată la periferia Las Vegasului. în asemenea momente, Fred era înscris la şcoala cea mai apropiată, la care putea ajunge mergând pe jos.

Anitra se afla adesea cu ei, fie în rulotă, fie în apartamentele princiare. în primii ani nu-i dăduse nici o atenţie, dar într-o bună zi, observă că încetase să-l mai trateze ca pe un copil, ci ca pe un bărbat. Se îndrăgostise atunci nebuneşte de ea, aşa cum un adolescent care iubeşte pentru prima oară e în stare s-o facă. Ea i-a făcut iniţierea în viaţa sexuală, învăţându-l între două lecţii de erotism, cum să satisfacă o

femeie, provocându-şi în acelaşi timp şi lui plăcere. Fred nu regretă niciodată acest aspect al educaţiei lui, chiar şi după ce ea plecase, lăsându-l să înveţe singur că necazurile din dragoste nu erau neapărat nişte maladii mortale.

Fixând cu privirea semnalele luminoase din bar, Fred îşi spuse că experienţa lui cu Anitra fusese una dintre cele mai folositoare din primii lui ani de viaţă, deoarece, în rest, educaţia lui lăsase cam mult de dorit. Tatăl lui nu ştiuse să-l înveţe decât nişte combinaţii de cifre şi formaţiuni de cărţi, ca şi un sistem destul de uşor care-i permitea să joace onorabil black-jack.

După moartea tatălui său, reuşise să-şi asigure astfel subzistenţa, făcând în acelaşi timp studii universitare. Nopţi întregi petrecute la mesele de pocher jucând cu studenţi bogaţi îl ajutaseră să-şi plătească studiile. în timpul vacanţelor, câştiga prin cazinouri bani suficienţi ca să trăiască tot anul. în ziua în care îşi obţinuse diploma, stabili că ura jocurile de noroc şi renunţă să mai joace. Când intră în viaţa activă, se jură să nu mai pună niciodată piciorul într-un cazinou şi cu atât mai puţin să se atingă de vreo carte de joc.

în ceea ce o priveşte pe Anitra, ea avusese meritul că-l făcuse să fie foarte atent atunci când era vorba despre femei. Această învăţătură căpătată încă de la o vârstă fragedă, îl împiedicase până în prezent să se implice într-o relaţie pe termen lung. E adevărat că exista şi reversul medaliei. Fred ştia foarte bine că din cauza rezervei lui faţă de femei, risca să treacă pe lângă noroc, dacă va veni o zi în care o va întâlni pe aceea femeie din poveşti, fiinţa ideală cu care orice bărbat ar dori să-şi împartă existenţa.

Pe de altă parte, ştia că femeile care pot fi văzute de obicei prin mediul jocurilor de noroc nu prea sunt din genul acelora care să le placă serile liniştite petrecute acasă, la gura sobei. Pe vremea lui Lucky, nici o femeie nu lucra la mesele de jocuri. Ele erau cântăreţe, chelneriţe sau stăteau la ghişeele de schimb. Acum, Fred îşi dădea seama că unele din ele nu doreau decât să-şi câştige astfel o pâine, dar altele, cele de genul Anitrei, preferau să frecventeze jucători care mizau sume mari de bani, sau şi mai rău, căutau să stea în preajma unor derbedei care făceau parte din drojdia societăţii şi care frecventau locurile de pierzanie până erau goniţi de poliţia din Nevada.

De cincisprezece ani nu mai pusese piciorul în vreun local în care se jucau jocuri de noroc. Deşi ştia că în prezent cazinourile deveniseră instituţii respectabile, nu putea totuşi să scape de o anumită reticenţă. Probabil că amintirile din tinereţe îi rămăseseră prea adânc intipărite în memorie. Era convins că niciodată sora lui, Rozlyn, n-ar lucra într-un asemenea loc.

Atunci de ce se găsea aici Lia Andrews? îi veni în minte o prejudecată: ce căuta aici o fată atât de frumoasă şi educată?

Deveni uşor furios. Răspunsul era simplu, cu atât mai mult cu cât Lia îi mărturisise cu gura ei că se oprea la aparate în fiecare dimineaţă. Lia Andrews avea în sânge patima jocurilor de noroc.

Şi ce era cu asta? Ce importanţă avea? Dacă ai fost salvat de cineva de la înec, nu eşti obligat să ai o relaţie de lungă durată cu acea persoană. Şi în definitiv, ce avea cu ea? Până la apariţia Liei în viaţa lui, Fred fusese un om foarte trist.

Modul în care înţelesese ea să-şi câştige existenţa, cum îşi cheltuia banii

şi cum îşi petrecea timpul liber nu-l priveau absolut deloc.

Ei bine, trebuia să recunoască însă că toate astea îl priveau, dar nu din cauza frumuseţii Liei sau a farmecului său special, care o făceau unică în ochii lui. în realitate, simţea că are anumite drepturi asupra ei. Ca şi cum faptul că fusese cât pe ce s-o înece şi apoi o salvase îi conferea o anumită autoritate de a aproda sau dezaproba modul în care îşi trăia viaţa.

Ce raţionament absurd! se dojeni în sinea lui, alungându-şi repede din minte acele gânduri. Deodată, o angajată îmbrăcată în fustă scurtă cu volănaşe se îndreptă spre masa lui şi-l întrebă:

- Sunteţi amabil să-mi daţi legitimaţia pentru a participa la loterie?

- Mulţumesc, eu nu joc, îi spuse el zâmbind.

Ea se duse la alţi clienţi care îi întindeau un cartonaş care avea înscris un număr pe el. Fred achită nota, ieşi din clădire şi se duse în parcare.

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, la câţiva kilometri depărtare, pe malul de nord al lacului, cu o pipă stinsă între dinţi, Fred se uita pe o foaie de hârtie pe care i-o întindea cumnatul său, Aaron Burney.

Stăteau unul lângă altul în fotolii pe terasa casei de vacanţă a familiei Burney. Neluând în seamă frumuseţea peisajului din jurul lor, cei doi bărbaţi acordau toată atenţia problemelor pricinuite lui Aaron de recenta achiziţionare a cazinoului "Goldorado".

- Uită-te aici, îi spuse Fred soţului surorii sale care era în acelaşi timp şi asociatul lui. Săptămâna asta am verificat tot ce înseamnă funcţionarea hotelului şi restaurantului. Ar fi de dorit să facem o reorganizare, dar, după părerea mea, nu se petrece nimic anormal.

- Dar nu văd nici urmă de beneficiu! Eu unul consider că aşa ceva e cât se poate de anormal! observă Aaron supărat.

- Nu-ţi face griji. Doar n-ai cumpărat un han de vacanţă, ci un stabiliment pentru jocuri de noroc şi hotelul aferent nu se va dovedi a avea o rentabilitate prea mare. Informează-te şi tu la oamenii de afaceri pe care-i cunoşti. Ai să vezi că îţi vor spune că barurile, restaurantele şi hotelurile nu sunt decât nişte accesorii. Important este cazinoul. Accesoriile n-au decât un singur scop: să nu-i lase pe clienţi să se depărteze de sălile de jocuri. Marilor jucători le place să aibă totul la îndemână, aşa că e extrem de important pentru tine să le oferi toate aceste servicii.

- Dar situaţia este contrară oricărui principiu comercial, Fred! protestă Aaron. Camerele, sălile de mese şi bucătăriile ocupă peste şaizeci la sută din spaţiu şi prin activitatea lor nu reuşim decât să ne acoperim cheltuielile! Dacă ne-am fi condus afacerile aşa cum mă sfătuieşti tu acum, n-aş fi dat nici doi bani pe asocierea noastră.

- De data asta este altfel, crede-mă.

Aron nu părea prea convins, dar atunci când îi răspunse, în vocea lui se putea observa un real respect şi afecţiune:

- Nu-ţi pun deloc vorbele la îndoială, Fred. Ştii foarte bine că nu mă pricep deloc la jocurile de noroc.

Fred se abţinu să nu râdă. îl stima foarte mult pe cumnatul său şi de aceea nici nu se gândea să-i reamintească acestuia că-l făcuse atent în momentul cumpărării cazinoului. Aaron însă nu ţinuse cont de avertismentele lui Fred şi cumpărase o afacere aflată în declin.

- Eu am trăit între jucătorii de jocuri de noroc, Aaron şi de aceea pot

să spun că mi-a ajuns până peste cap, îi spuse el.

Nu ţin să-ţi fiu partener în această afacere. Şi tu ar trebui să renunţi la ea, adăugase el foarte direct.

Mai târziu, când Aaron părea încă foarte decis să cumpere cazinoul, încercase din nou să-l descurajeze.

- După părerea mea, faci o mare greşeală investind în cazinou, Aaron. Ce ştii tu despre modul în care se conduce o asemenea afacere?

Fusese lipsit de tact, dar observase prea târziu acest lucru.

- îmi permit să-ţi atrag atenţia că managementul nu e o necunoscută pentru mine! îi ripostase Aaron, supărat.

Atunci, Fred se grăbise să-şi repare greşeala.

- Sunt cel mai indicat să-mi dau seama, Aaron, că eşti un om de afaceri foarte competent. Insist numai să-ţi atrag atenţia că un cazinou nu e o afacere ca oricare alta.

Avuseseră această discuţie cu circa opt luni în urmă, şi Fred încă nu-şi schimbase părerea. Aaron îşi drese glasul şi-i aruncă o privire jenată lui Fred.

- Am nevoie de ajutorul tău, Fred. De aceea te-am rugat să vii.

Fred se aştepta de multă vreme să-i fie cerut ajutorul. Ar fi venit oricum, şi fără să i-o ceară Aaron. Erau prieteni de foarte mulţi ani. Cum să rămână Fred insensibil în timp ce prietenul lui, soţul surorii lui, se confrunta cu atâtea dificultăţi?

- Mă bucur că sunt aici, îi spuse Fred cu sinceritate.

Şi imediat îi veni în minte imaginea foarte ispititoare a Liei Andrews.

Până în dimineaţa aceea, făcuse în aşa fel încât să-şi ducă sarcina la

bun sfârşit în complexul hotelier fără să intre în zona jocurilor de noroc. Se temea să nu vadă înviind vechile fantome şi necazurile din alte vremuri. în prezent, toate astea nu mai aveau nici o importanţă.

Fred se uită gânditor la cumnatul lui. Oare fără Aaron şi capitalul lui ar fi ajuns vreodată partenerii prosperi care erau în momentul de faţă? Acest bărbat cu început de chelie şi burtă, cu o figură frumoasă şi bronzată fusese odinioară un student bogat care cheltuia fără să se uite la bani, mai ales la mesele de pocher din campus, îşi aminti Fred.

După ce-şi terminase studiile, Aaron se înscrisese din nou la o facultate, fără un scop anume. Neavând probleme financiare, îşi putea permite această fantezie. Fred nu mai întâlnise niciodată până la el un jucător de pocher care să aibă privirea atât de sinceră.

Având diploma în buzunar, Frad se angajase la o mică uzină de fabricat unelte. Probabil că n-ar mai fi avut niciodată de-a face cu Burney dacă nu s-ar fi întâlnit întâmplător nas în nas pe o străduţă din San Francisco. Se pierduseră din vedere timp de doi ani şi fiecare din ei avea impresia că se află la o răscruce în viaţa lui. Fred abia aflase că firma la care se angajase fusese nevoită să dea faliment, iar Burney, lăsându-se în cele din urmă de facultate, dorea să se lanseze în viaţa activă.

Din simpatie, dar şi din cauză că se simţea vinovat faţă de el deoarece câştigase de prea multe ori în faţa unui adversar prea uşor de învins, Fred îl invitse pe Aaron la masă.

Privind în urmă, Fred îşi dădu seama că acel prânz luat împreună constituise o ocazie unică pentru ei. Pentru început, deşi nici unul din ei nu era obişnuit cu băutura, comandaseră două martini seci duble.

întâlnirea se terminase printr-un plan de asociere. Urmau să salveze firma la care lucra Fred. Burney va oferi garanţia necesară, iar Fred avea deja un proiect prin care să pună fabrica pe picioare. Firma lor era acum înfloritoare, aşa cum fusese de altfel vreme de doisprezece ani.

- Tu finanţezi operaţiunea, iar eu te transform într-un jucător care va câştiga!

Fred îşi amintea amuzat de acea promisiune pe care i-o făcuse lui Aaron la sfârşitul mesei. Evident, cel de-al doilea martini l-a ajutat mult în acest sens.

în primii ani, nu ratau nici o ocazie de a începe o nouă aventură. Astfel, salvaseră de la faliment o mulţime de firme aflate în dificultate, de la o fabrică de saltele şi până la o crescătorie de păsări prost condusă. Imediat ce redeveneau prospere, ei le vindeau şi, încet-încet, beneficiile obţinute le permiseseră să creeze noi companii de cercetări şi de dezvoltare a unor tehnologii de vârf.

Fred fusese surprins să descopere că, în afară de fler, mai dispunea şi de un al şaselea simţ care îi indica ce fel de afacere să preia şi care era cea mai bună modalitate de a obţine profit. El considera că era vorba numai de noroc. De aceea, se amuza foarte mult atunci când presa îl descria ca pe un "tânăr capitalist cu spirit întreprinzător înzestrat cu un discernământ aproape supranatural". Unele ziare afirmau că ar fi vorba despre magie...

Fără banii lui Burney însă, n-ar fi reuşit să devină niciodată partenerii unei afaceri aflată în plină expansiune ca cea de acum. în ceea ce priveşte promisiunea pe care i-o făcuse, nu se putuse ţine de cuvânt, deşi se străduise din toate puterile. îi fusese însă imposibil să-l înveţe pe

Aaron să joace fără să piardă şi ultimul bănuţ. Recunoscuseră de altfel în cele din urmă că nu era bun de nimic la jocul de cărţi şi renunţase pentru totdeauna să mai joace. Pe undeva, Fred îl bănuia că achiziţionase Goldorado ca să-şi domolească demonii care-l bântuiau şi în prezent.

- Fred! Mă asculţi, sau ce faci?

Fred se întoarse spre cumnatul său care, stând în şezlongul de lângă al lui, îl privea cu reproş.

- Scuză-mă Aaron... Ce spuneai?

- Vorbeam despre cazinou. în curând vei face nişte controale, nu-i aşa?

- Despre cazinou? Ah, da, începând de mâine dimineaţă, dar l-ai numit chiar tu pe Les Mansfield la conducerea acestuia. Bănuiesc că e stăpân pe situaţie.

- Aşa este. E nemaipomenit! Când a sosit aici, a descoperit o dezordine de nedescris, în special în contabilitate.

Nu e de mirare că afacerea era gata să se ducă de râpă! Dar Mansfield a făcut o treabă extraordinară.

- Mă bucur. Aşadar, n-am mare lucru de făcut acolo.

- Păi... ar mai fi şi alte probleme.

Burney nu părea prea înclinat să-i dea explicaţii, dar continuă:

- Mesele de black-jack ne aduc un profit mai mic decât ar trebui. Mansfield e convins că unul din angajaţi fură, dar nu reuşeşte să afle cine anume. Unul din crupieri i-a fost indicat drept suspect, dar când a vrut să ceară nişte explicaţii, acesta s-a înfuriat şi şi-a dat demisia.

- Şi de atunci, profitul a crescut?

- Să zicem că socotelile s-au mai echilibrat, dar în perioada în care

acest angajat a plecat, Mansfield a interzis accesul în sălile de joc unui client al cărui noroc era cam suspect.

- Ce crede Mansfield?

- După părerea lui, ar putea fi vorba despre un jucător care a pus la punct un sistem de calcul perfecţionat şi imposibil de detectat, sau despre un complice din rândurile personalului.

- Mă îndoiesc că se poate inventa o metodă care să scape neobservată. înclin să cred mai degrabă în complicitatea unui angajat. Cine ştie dacă nu cumva acest client nu e înţeles cu cel care ţine banca mesei de black-jack?

- Acesta s-a dovedit a fi nevinovat. Era un băiat cinstit şi Les a regretat că a plecat.

- Şi atunci, cum a rămas?

- Les e convins că avem încă în rândurile personalului o persoană necinstită. E sigur că există o legătură între clientul izgonit şi unul dintre angajaţi. Acesta din urmă deocamdată stă cuminte, dar Les crede că foarte curând vom începe să pierdem din nou la una din mese.

- Şi ce legătură au toate astea cu mine? se interesă, Fred uşor stânjenit.

Aaron nu-i răspunse imediat. Atunci când în cele din urmă se hotărî să vorbească, parcă părea că vrea să se disculpe.

- Nu mi-e uşor să te rog aşa ceva, Fred... Ştiu că propunerea mea n-o să-ţi placă, dar după părerea lui Mansfield, e singura soluţie.

- Ştiu ce vrei să spui, Aaron, bombăni Fred supărat. într-adevăr, nu-mi place deloc ideea ta! Şi răspunsul meu e negativ!

- Ascultă, Fred... îţi cer numai să joci black-jack pe banii firmei şi să

fii atent la ce se petrece în jurul tău. Pentru angajaţi şi toţi ceilalţi, nu vei fi decât un jucător oarecare.

- Nu-mi place, repetă el calm.

Făcu totuşi un efort şi-l întrebă:

- Cât timp va trebui să fac această mascaradă? Evident, în cazul în care aş accepta.

- Mansfield spune că ispita va fi mai tare decât raţiunea. Hoţul ar putea să-şi reia activitatea cu un nou partener într-o săptămână sau două.

- Şi dacă nu face nimic? Dacă Les se înşală? Dacă vinovatul este cel care a plecat deja? Voi fi condamnat să joc black-jack într-o sală din Goldorado până la sfârşitul zilelor mele?

Fred era din nou furios la culme.

- Cât timp vrei să mă joc de-a detectivul în cazinoul tău?

- Ştiu, Fred, ştiu, spuse Aaron cu atâta deznădejde în voce, încât Fred se mai calmă puţin, dar dacă o vei face fără tragere de inimă, prefer să nu-ţi mai cer nimic.

Fred aşteptă în tăcere. Peste câteva minute, Aaron insistă:

- Da, aşa este, nici nu vreau să te mai gândeşti la propunerea mea, dacă n-o faci din plăcere.

Fred nu reacţionă nici după aceste vorbe.

- Nu vreau să-ţi impun nimic cu forţa, continuă Aaron. Nici măcar pentru două săptămâni.

Fred zâmbi, enervat. Nu se lăsa dus atât de uşor de manevra cumnatului său.

- Mulţumesc, prietene! exclamă el. Ești drăguţ că mi-ai înţeles punctul de vedere!

Nu-şi ascunse deloc veselia când văzu privirea uluită a şiretului Burney, rămas brusc gără grai.

Fred se bucura că terminase cu Goldorado şi putea în sfârşit să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în seara aceea la San Francisco. Aaron putea să-şi angajeze un profesionist ca să supravegheze mesele.

Chiar avea de gând să-i aducă la cunoştinţă cumnatului său hotărârea lui, când îşi aminti de întâlnirea pe care o avea cu Lia la cină. Ce-ar fi să-i trimită un bilet prin care s-o anunţe că fusese chemat de urgenţă în oraşul lui? Nu, era mai bine să-şi amâne plecarea pentru mâine dimineaţă. în primul rând, îi promisese să-i dea personal banii pe care-i

câştigase, dar nu era prea indicat să-i întindă un teanc de bancnote la masa de black-jack, de teamă ca acest gest să nu fie interpretat greşit de agenţii de securitate care supravegheau sălile prin camerele de luat vederi.

Dar acesta nu era singurul motiv, fu nevoit să recunoască tânărul, uşor stânjenit. Nu voia să renunţe la întâlnire pentru că dorea s-o revadă pe Lia Andrews. După ce va ajunge în oraş, ea nu va mai fi decât o amintire care i se va şterge treptat din minte. Atunci, ce rău făcea dacă îşi dorea să mai petreacă împreună câteva ore? Pentru ultima oară...

Aaron se uită în continuare la cumnatul lui cu o figură neîncrezătoare, dar Fred ghici că era pe cale de a-şi aduna din nou tot curajul de care era în stare ca să lanseze un ultim atac, aşa că se ridică grăbit din şezlong.

- Mai am două-trei lucruri de verificat înainte să plec mâine dimineaţă la San Francisco. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să te părăsesc. Mă duc la Goldorado să vorbesc cu Les. îmi pare rău că nu pot să-i sărut pe Roz şi pe copii, fă-o tu din partea mea. Voi trece pe aici mâine dimineaţă, ca să-mi iau rămas-bun.

- Stai puţin, Fred! îl strigă Aaron.

Dar nu se ridică suficient de rapid din şezlong. Fred deja ieşise din casă şi se îndrepta spre maşina lui până să apuce Aaron să-l ajungă din urmă.

Capitolul 4

Lia îşi înăbuşi un căscat. Nu-i plăcea deloc să lucreze în schimbul de dimineaţă. Primele două ore treceau extrem de încet.

Ura faptul că trebuia să stea jos, fără nici o treabă, aşteptând în faţa mesei goale să vină clienţii.

întreg cazinoul părea că se trezeşte cu greutate. Jucătorii din noaptea aceea deja urcaseră în camerele lor, să se culce în zorii zilei. Participanţii la conferinţa care se anunţaseră după-amiază în sala de jocuri erau adunaţi acum în sălile de conferinţă.

Mulţimea de turişti care fuseseră aduşi de autocare se împrăştiaseră prin baruri şi galeriile comerciale, doar unii din ei începuseră să joace la aparatele cu monede.

în jurul ei, doar două-trei mese erau ocupate cu jucători, care veneau acolo indiferent de oră. Se uită cu atenţie în

fiecare colţ al sălii uriaşe şi îşi dădu brusc seama că era în căutarea cuiva: a lui Fred Tancer.

îi spusese că avea de gând să joace, fără să precizeze când şi unde. Poate la masa ei? Ideea nu-i plăcu deloc. Oare îi plăcea numai black-jack? Cine ştie dacă nu cumva prefera să joace bacara sau la ruletă. Sau poate barbut. Uneori observa că bărbaţii aveau ceva special în modul în care aruncau zarurile. Totuşi, Fred nu părea să facă parte din acea categorie. Acest joc nu era potrivit cu stilul lui, însă n-ar fi putut să-şi explice de ce.

Dar jocul de black-jack? Oare ce provocare găsise el în acest joc, în cazul în care ar fi jucat? Limbajul şi mecanismele specifice acestuia erau la fel de greu de învăţat ca şi jocul însuşi.

De exemplu, atunci când jucătorul dorea o altă carte, în loc să-i ceară pur şi simplu crupierului să-i dea una, el doar atingea masa cu cele pe care le avea deja în mână. Regizarea acestei scene conferea un anumit mister unui joc care altfel nu era prea complicat.

- Scuzaţi-mă...

Lia se trezi din visare şi-şi îndreptă atenţia asupra unei femei cu părul cărunt, îmbrăcată într-un costum de culoarea ciocolatei.

Ea i se adresă Liei cu un aer foarte hotărât:

- Vreau să învăţ black-jack. Soţul meu m-a sfătuit să mă limitez la aparatele pentru monede deoarece, zice el, black-jack e un joc pentru bărbaţi. Şi a mai adăugat că femeile nu sunt destul de deştepte ca să joace aşa ceva.

Lia remarcă ciuda din vocea ei.

- Voi fi încântată să vă demonstrez că soţul dumneavoastră se înşală, îi răspunse tânăra. Ne face mare plăcere să-i ajutăm pe începători atunci când avem o masă liberă. Vă voi învăţa tot ce ştiu.

Turista luă loc pe unul din taburetele înalte dispuse în cerc în jurul unei mese de joc, în timp ce Lia bătea cărţile.

- Principiul constă în a aduna douăzeci şi unu de puncte. Nu mai multe de atât. Dacă veţi avea mai multe, veţi pierde. Popii, damele şi valeţii valorează fiecare câte zece puncte, iar celelalte cărţi au valorile care sunt înscrise pe ele, în afară de as, care înseamnă unsprezece puncte sau un punct, în funcţie de opţiunea jucătorului.

- Dar ştiu toate astea, protestă doamna foindu-se pe scaun. Am învăţat uitându-mă în timp ce juca soţul meu. Vreau să aflu în schimb toate celelalte aspecte... respectiv cum să-mi amintesc cărţile deja ieşite din joc ca să pot miza mai mult... înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Lia izbucni în râs.

- Ah, da, înţeleg! Vă referiţi la calcule...

Fusese învăţată încă de la începutul pregătirii să se ferească de jucătorii care, ca un fel de magicieni ai matematicii, inventau fel de fel de metode foarte complicate prin care să-şi poată aminti cărţile ieşite din suport şi apoi întoarse în joc. Lia însă nu ştia aproape nimic din toate aceste tehnici extrem de complicate cu care unii jucători au pierdut aproape la fel de mult timp cât i-a luat ei să obţină o diplomă la facultate. Aceştia erau în stare să spună în orice moment al jocului ce cărţi fuseseră scoase din joc şi câte mai

rămăseseră de dat. Calculele îi ajutau să-şi crească atuurile faţă de cele ale cazinoului. în felul acesta, cel puţin teoretic, îşi măreau câştigurile. Ca să obţină însă rezultate strălucite, trebuia să aibă un real talent, multă inteligenţă, să fie perseverenţi şi să beneficieze de o mare capacitate de concentrare. în plus, era nevoie de o memorie vizuală ieşită din comun.

- Tare mi-e teamă că nu voi fi în stare să vă fiu de folos în această privinţă, îi spuse ea clientei. De altfel, sunt convinsă că, în cazul în care v-aş furniza informaţii despre sisteme greu de depistat, cazinoul n-ar fi de acord. Dacă această problemă vă interesează într-adevăr, veţi găsi la librărie nişte cărţi în care sunt descrise aceste combinaţii.

- îţi mulţumesc, domnişoară, vă voi urma sfatul, se hotărî interlocutoarea ei coborând de pe taburet.

Lia se simţi totuşi datoare s-o pună în gardă.

- Ar trebui să ştiţi, doamnă, că sunt puţini jucătorii care folosesc anumite scheme de joc şi care să câştige sume uriaşe, şi după ce dă norocul peste ei, puţine sunt cazinourile care-i mai primesc să joace la ei.

- E legal să se procedeze aşa?

- Nu, dar un cazinou are dreptul să interzică accesul unui jucător la mesele lui de joc şi majoritatea acestor stabilimente adoptă această politică faţă de clienţii care obişnuiesc să folosească anumite sisteme de joc.

După ce rămase din nou singură, Lia se gândi din nou la tatăl ei, care-i frământa mereu gândurile din dimineaţa petrecută la

spital. Avea o mare dorinţă şi anume aceea ca relaţia lor să devină mai puţin furtunoasă. Nu-şi făcea iluzii. îşi dădea seama că acestea nu vor fi niciodată perfecte. Lia era prea lucidă ca să înţeleagă tot ce-i despărţea, pe Chester Andrews şi pe ea, ştia foarte bine subiectele asupra cărora aveau discuţii interminabile, dar pentru Lia devenea din ce în ce mai important să găsească un mijloc de a atenua aceste conflicte.

Ce mult îi lipsea omul acela pus mereu pe ceartă! San Francisco nu se afla decât la patru ore de mers cu maşina. în plus, domnul Andrews era un fel de semipensionar în propria lui firmă aşa că nimic nu-l împiedica să vină să petreacă împreună cu soţia lui câteva zile la Tahoe. Lia se gândea şi la mama ei, care ar fi fost foarte bucuroasă să-i facă o vizită.

După ce va ajunge acasă, le va scrie şi-i va invita în căsuţa ei de pe malul lacului. Poate că, din precauţie, era mai bine s-o sune pe mama ei în prealabil. Era un vicleşug. Doamna Andrews va avea astfel timp să-l pregătească psihologic pe soţul ei înainte de sosirea scrisorii, încercând să-l aducă la sentimente mai bune referitor la noul loc de muncă al fiicei sale.

Un client o smulse brusc din gânduri. în timp ce se cocoţa pe taburet, acesta îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari pentru a cumpăra jetoane.

Participanţii la congres tocmai îşi terminaseră şedinţa de dimineaţă şi începuseră să umple sala. în câteva minute, masa Liei se completă şi tânăra începu să distribuie cărţi jucătorilor.

Concentrarea necesară era atât de mare, încât fiecare crupier nu

lucra decât patruzeci de minute dintr-o oră. Un înlocuitor prelua ştafeta vreme de douăzeci de minute, timp în care titularul se odihnea. Lia profită de una din aceste pauze pentru a scrie o scrisoare scurtă părinţilor ei. Pe la începutul după-amiezii, în timpul unei alte pauze, se duse la recepţie şi i-o dădu unuia din funcţionarii care o va expedia o dată cu corespondenţa hotelului.

Când se afla pe punctul de a intra în holul uriaş, zări silueta înaltă a lui Fred Tancer. Lia rămase pe loc, forţând-o pe persoana din spatele ei să se lovească uşor de ea. în felul acesta, se evită o coliziune în lanţ în rândurile valului uman

care se deplasa de-a lungul pasajului dintre cele două zone ale clădirii.

- Scuzaţi-mă, şopti Lia cu inima bătându-i mai repede.

Abia observă privirile furioase pe care i le aruncau cei din jurul ei, atât era de nerăbdătoare să se ascundă undeva. O coloană pe care erau aşezate nişte plante i se păru un refugiu relativ sigur şi Lia se grăbi să se ascundă în spatele ei.

în ziua aceea se surprinsese de mai multe ori că se uită atentă la oamenii din jur, aşteptându-se să apară Fred, dar în acel moment nu era pregătită să dea nas în nas cu el în faţa recepţiei. Clara, funcţionara care răspundea de corespondenţă, îi înmâna acestuia un teanc de scrisori. Lia ezită. Era foarte tentată să se apropie de el, dar în acelaşi timp o reţinea o timiditate pe care nu reuşea s-o înţeleagă.

în timp ce ea încă nu se hotărâse ce să facă, Fred se întoarse şi traversă holul răsfoind teancul de plicuri. Intră apoi în lift, fără să se uite în jurul lui şi uşile acestuia se închiseră imediat. Lia nu-şi recăpătă nici acum sângele-rece.

Ascunsă în continuare în spatele frunzişului plantelor, oftă adânc, întrebându-se în sinea ei ce se întâmpla cu ea. Nu trecuse oare de vârsta timidităţii? Având sentimentul că era o proastă, se uită pe furiş în jurul ei, pentru a se asigura că retragerea ei nu fusese observată de cineva. Apoi, se apropie de Clara cu un aer foarte liniştit şi cu un mers nepăsător.

în urmă cu câteva zile, luaseră prânzul împreună la masa personalului. Clara era la curent cu toate evenimentele care aveau loc în incinta cazinoului "Goldorado". Gurile rele spuneau că raţiunea ei de a fi era aceea de a povesti tot ce afla!

Lia îi dădu scrisoarea si banii pentru timbru si ascultă ultimele bârfe. Când se afla pe punctul să plece, cuprinsă de un impuls brusc, tânăra o întrebă, pref'cându-se total indiferentă:

-Apropo... bărbatul care a venit să-şi ia corespondenţa în urmă cu câteva minute...

Clara abordă un aer poznaş.

- Şi tu l-ai remarcat? Câtă prestanţă, nu-i aşa? La un semn al lui m-aş duce după el până la capătul lumii! Nu se poate spune că e un bărbat prea frumos dar cine îşi mai pune problema frumuseţii la un asemenea bărbat: se numeşte Fred Tancer.

- Ştiu. Unde locuieşte şi cu ce se ocupă?

Lia uită dintr-o dată să-şi mai ascundă interesul faţă de persoana lui.

înainte să-i răspundă, Clara căută într-un fişier şi luă o carte de vizită, cea a lui Fred Tancer.

- Locuieşte în Burlingame, în golful San Francuisco.

- Da, ştiu, spuse Lia nerăbdătoare.

- Investiţii financiare, continuă Clara care citea de pe cartea de vizită.

- Investiţii financiare?

- Da. Pe cont propriu. Asta e tot ce scrie, încheie tânăra întinzând cartonaşul Liei. Mai e ceva... Ocupă unul din

apartamentele cele mai luxoase din hotel. Vezi steluţa asta aurie de aici, din colţ? Ştii ce semnificaţie are?

Dat fiind că Lia îşi mărturisi ignoranţa dând uşor din cap, Clara îi explică:

- Asta înseamnă că este un oaspete al hotelului.

- Vrei să spui că este vorba despre un jucător important? se interesă Lia, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Cum s-ar putea explica altfel? Goldorado n-are nici un alt motiv să-l găzduiască în mod gratuit. Conducerea se aşteaptă probabil ca el să piardă enorm datorită mizelor mari pe care va juca. Poate că acest lucru nu va avea loc de data asta, ci în cursul următoarei lui vizite sau şi mai târziu. în cele din urmă va rambursa cazinoului fiecare bănuţ cheltuit cu cazarea în apartamentul acesta de lux, plus o dobândă considerabilă! Goldorado va avea astfel un profit uriaş de pe urma lui.

- Asta înseamnă că, după ce a muşcat din momeală, fraierul se trezeşte în pierdere, comentă Lia cu cinism.

- Toate cazinourile procedează aşa, în plus, nu e nimeni fraier. Toţi jucătorii de anvergură ca Tancer ştiu foarte bine la ce trebuie să se aştepte. Pentru ei nu e decât o altă provocare, ca un al doilea mod de a paria. Ştiu că stabilimentele astea speră să-i vadă pierzând mai mult decât chiria unui apartament princiar, dar jucătorii sunt convinşi că aşa ceva nu se va întâmpla. Cazinourile îi găzduiesc gratuit ca să fie sigure că vor veni în sălile lor de jocuri, deoarece oricum trebuie să joace undeva.

Lia se întoarse la locul ei de muncă, indiferentă la ce se

petrecea în jurul ei. Informaţiile obţinute de la Clara o dezamăgiseră profund.

E adevărat că n-avea nici un drept să-i ia în nume de rău lui Frad Tancer că era cine era. Nu o minţise, deoarece îi spusese foarte sincer că juca jocuri de noroc. De altfel, asta era cam tot ce-i spusese despre el, bineînţeles în afară de nume şi de oraşul în care locuia.

Atunci când îi făcuse acea mărturisire, Lia nu-l ascultase cu atenţie. Refuzase s-o facă, fiind mult mai absorbită de contemplarea figurii lui atrăgătoare, cu privirea inteligentă şi afectuoasă, fiind foarte impresionată de forţa care emana din acel bărbat şi de umorul de care totuşi nu făcea prea mare paradă. Fred Tancer era foarte diferit de Toby. De aceea, Lia preferase să nu-l asculte când acesta îi spusese că avea acelaşi defect ca şi Toby.

Avea oare de gând să joace aici, la Goldorado? Clara îi dezvăluise că Fred Tancer făcea parte din categoria marilor jucători profund implicaţi în jocurile de noroc. Lia trebuia să recunoască un lucru evident şi anume acela că Fred Tancer îşi petrecea cea mai mare parte a timpului încercându-şi permanent norocul

Deodată, îi veni să-i scrie un bilet lui Fred prin care să-l anunţe că anulează cina, dar nu voia să cedeze acelui impuls.

Cum să renunţe la el când numai dacă se gândea la Fred se simţea tulburată la culme? Cum să poată nega că cele două întrevederi cu el deschiseseră un soi de uşi către aventură? Acest bărbat avea ceva misterios, o profunzime fascinantă care, într-un anumit sens, dădeau o altă dimensiune vieţii sale.

De ce murdărise Clara acea imagine cu bârfele ei? Lia era supărată pe tânără, dar apoi şi pe ea însăşi. Nu trebuia să-i fie ruşine s-o critice pe cea care în definitiv nu fusese decât un mesager? în ochii ei, Fred era ca înainte. Fie că juca, fie că nu, i se părea la fel de irezistibil.

Atunci, de ce îi era teamă? îi propusese numai să petreacă o oră-două împreună cu ea, nu până la sfârşitul zilelor lui! După aceea, el va pleca. Totuşi, un glas sfâşietor îi şoptea că era speriată, că se temea că dacă se vor revedea, va suferi atunci când se vor despărţi.

Lia îşi îndeplini sarcinile de serviciu cu precizia unei maşinării. Gesturile ei erau eficiente şi nu erau tulburate de emoţiile contradictorii care-i frământau sufletul.

La început, refuză să creadă că ceea ce-i spusese Clara, a cărei faimă de bârfitoare era cunoscută de toată lumea, dar în secunda următoare îi dădea dreptate recepţionerei, deoarece Fred figura pe lista invitaţilor privilegiaţi ai cazinoului-hotel şi beneficia de un apartament care de obicei era rezervat clienţilor dispuşi să piardă sume substanţiale la mesele de joc.

în timp ce purta acea discuţie mută cu ea însăşi, i se păru că zăreşte în rândurile mulţimii jucătorilor un trecător cu statură de sportiv. Inima începu să-i bată mai repede şi pentru câteva clipe îşi pierdu capacitatea de concentrare. în momentul acela, un jucător nervos aflat la capătul celălalt al mesei, îi făcu semn că vrea o carte. Fiind neatentă, Lia nu observă imediat gestul acestuia. Atunci, clientul o strigă, roşu la faţă de furie şi poate şi din pricina

excesului de alcool băut la bar înainte să vină să joace.

- O carte, vă rog, o carte! Cât trebuie să mai aştept ca să fiu servit?

Lia se strădui să rămână calmă.

Când îi întinse ceea ce dorea, nu se lăsă impresionată de privirea lui urâtă. Acesta se uită la cartea primită şi ceru pe un ton morocănos:

- încă una!

Lia execută ordinul, apoi se simţi foarte satisfăcută când văzu că jucătorul puse jos înjurând o serie de cărţi care în total făceau douăzeci şi patru de puncte. Jubilând în sinea ei, Lia adună în mijlocul mesei jetoanele celor care pierduseră.

în realitate supărarea nu-i fusese cauzată de acel personaj grăbit să fie servit, ci lipsei ei de atenţie, aşa că se hotărî să nu se mai gândească decât la obligaţiile se serviciu şi să-şi alunge din minte orice gând agasant.

După-amiază se întoarse acasă, făcu un duş şi se spălă pe cap. Apoi îşi puse toaleta preferată, o rochie din mătase albastră, asortată cu ochii. Fusta plisată îi mângâia picioarele la fiecare pas şi le punea în valoare, deoarece tivul acesteia se oprea deasupra genunchiului. Era o ţinută sofisticată, dar şi simplă în acelaşi timp, numai bună pentru a lua masa în oraş.

Atunci când, la ora stabilită, Fred suna la uşă, tânăra era pregătită şi se duse să-i deschidă cu zâmbetul pe buze. Acum era ciudat de calmă şi stătea în faţa lui urându-i bun venit.

Reuşise în sfârşit să scape de îndoielile groaznice care o

frământaseră toată dimineaţa. E adevărat că acestea rămâneau ascunse undeva în mintea ei, dar în seara aceea era hotărâtă să le dea uitării. Era convinsă că vor reveni la suprafaţă mai târziu, dar voia ca măcar în seara aceea să nu se mai lase chinuită de ele.

în seara aceea, Fred Tancer, jucătorul de jocuri de noroc, nu era decât o invenţie născută din imaginaţia Clarei.

Seara aceea îi aparţinea Liei. Liei şi lui Fred, un bărbat pur şi simplu seducător...

Capitolul 5

Ca toţi bărbaţii, şi Fred Tancer era convins că undeva în lume îl aştepta femeia ideală. Cum arăta oare creatura aceea de basm? Bineînţeles, totul era o chestiune de gust şi fiecare din ei alegea în funcţie de preferinţele lui. Existau unii care puneau ochii pe o fată simplă, aşa cum făcuseră taţii lor înaintea acestora şi apoi cei care nu voiau decât nişte făpturi de vis pe care le găseau în paginile revistelor Playboy.

Când plecă de la Aaron Burney în după-amiaza aceea, Fred înţelese că n-avea nici o intenţie să anuleze cina cu Lia Andrews. Ea era foarte diferită de celelalte femei cu care îi fusese dat să se întâlnească până atunci. Presimţea că Lia nu era departe de acel ideal feminin pe care şi-l dorea.

După clipa în care o ţinuse în braţe, i se părea că pluteşte pe un nor. Toate incertitudinile i se spulberaseră. Citise în ochii ei că şi-ar fi dorit ca el să mai rămână, dar nu făcuse nici un gest să-l reţină. Fusese mai întâi surprins, apoi dezamăgit şi în cele din urmă se enervă. în momentul acela se declanşase totul. Acum dorea să descopere de ce părea Lia Andrews că ar corespunde idealului pe care-l căuta.

Anitra îl iniţiase în domeniul asemănărilor misterioase care apropiau un bărbat de o femeie, dar atunci era încă prea tânăr şi prea lipsit de experienţă ca să se gândească la genul de femeie pe care i-ar plăcea s-o păstreze lângă el pentru toată viaţa. Mai târziu, când a presimţit cam cum ar arăta acea femeie, modelul care îi veni în minte nu fu cel al Anitrei, nici cel al mamei sale. Totuşi, această

figură imaginară semăna puţin cu amândouă.

După Anitra, avusese mai multe aventuri. De exemplu, la facultate, fusese foarte îndrăgostit de o studentă superbă şi mai târziu, când avea douăzeci şi nouă de ani, o tânără frumoasă care făcea parte din conducerea unei companii, îi făcuse inima să-i bată mai repede în piept. Și altele reușiseră să-l cucerească pentru o vreme, dar nici una din ele nu-i plăcuse atât de mult încât să-şi dorească măcar o singură clipă să aibă o relaţie mai serioasă.

De curând, toate aceste eşecuri repetate începuseră să-l îngrijoreze.

Urma să împlinească peste puţin treizeci şi cinci de ani şi începuse să creadă că statutul său actual de flăcău tomnatic dovedea că e un neisprăvit. Uneori chiar îi venea să se însoare cu prima femeie care-i va ieşi în cale, dacă nu putea descoperi femeia ideală.

Acum, era mistuit de dorinţa nebună de a afla cine era Lia Andrews, dar pentru asta era evident că nu erau de-ajuns două ore petrecute într-un restaurant. Iată de ce, în timp ce mergea spre maşina parcată în faţa casei familiei Burney, Fred se hotărâse să nu se întoarcă a doua zi la San Francisco. Va mai rămâne o vreme aici şi se va ocupa de problemele cazinoului. Aaron va fi mulţumit şi Fred va avea un motiv întemeiat ca să nu plece.

Ştia că Lia nu era o fată simplă. Era convins că trebuia să acţioneze cu mare grijă. Poate că va avea nevoie de o lună... sau chiar un an întreg... ba chiar tot restul zilelor lui pentru a o îmblânzi.

După ce se întoarse la Goldorado, Fred se duse la etajul al doilea, unde se găseau birourile conducerii. Se simţea ca la el acasă în locul acela de când Burney îl rugase să facă anumite verificări.

Din moment ce colaborarea va continua, de ce să nu înceapă imediat şi să vadă ce se petrecea în cazinou, îşi spuse el intrând în birou.

- Domnul Mansfield a ieşit puţin, domnule Tancer, îl anunţă politicoasă secretara directorului. Dacă doriţi să-l aşteptaţi, vă asigur că nu va întârzia mult.

- Am înţeles, spuse Fred, care se hotărî să nu piardă timpul degeaba.

în timpul ăsta mai arunca o privire prin fişele persoanului angajat.

Primul dosar era cel al lui Dorothy Abbott, funcţionară la ghişeul de schimb, următoarele erau ale lui Mike Afton, ajutor de ospătar, Kenneth Akers, crupier, Cheryl Albright, barman, Ames, crupier şef şi apoi Lia Andrews.

Lia Andrews! între Ames şi Asher, în ordine alfabetică normală. Fred clipi din ochi ca şi cum numele acela era scris cu litere de foc. Luă dosarul cartonat întrebându-se de ce era atât de mirat, apoi îl puse la loc imediat. Era adevărat că era interesat de tot ce o privea pe Lia, dar de aici şi până la a o spiona...

Fred trecu la Asher, dar se gândea în continuare la Lia. Ardea de nerăbdare să deschidă dosarul şi să citească ce scria în el. Era oare prea conştiincios? Nu voia s-o prindă în capcană, ci numai să afle nişte detalii pe care ea ar fi putut foarte bine să i le spună cu

gura ei dacă s-ar fi întâlnit în nişte împrejurări mai puţin neobişnuite.

Atunci, ca un elev nerăbdător, luă dosarul şi începu să-l citească.

Era din California şi părinţii ei locuiau la Piedmont.

Fred cunoştea bine acel cartier rezidenţial situat pe un deal, în golful San Francisco. Tatăl ei conducea o firmă respectabilă cu care Fred avusese ocazia să lucreze. Toate astea nu-l interesau absolut deloc, aşa că întoarse mai repede foile.

Doi ani la Universitatea Stanford, un an în Europa, doi ca stewardesă la o companie aeriană internaţională, apoi întoarcere la Stanford pentru pentru a-şi lua licenţa în psihologie constituiră informaţii care nu-l impresionară pe Fred, ba dimpotrivă, i se păru că vede în acele date o anumită instabilitate care-l miră.

Află apoi că Lia avusese un post într-o instituţie de conciliere familială, post pe care-l abandonase în urmă cu patru luni pentru a se angaja la Goldorado. Dezamăgit, Fred studie formularul pe care Lia îl completase cu mâna ei. Găsi aceleaşi informaţii ca cele consemnate în C.V. Totuşi, un anumit răspuns îi atrase atenţia în mod special.

întrebarea era următoarea:

- De ce aţi părăsit postul anterior?

Fred citi încet ce răspunsese Lia:

- Mediul în care îmi voi desfăşura activitatea este plin de viaţă şi fascinant în comparaţie cu cel în care lucrez în prezent. în plus, salariul este mult mai mare.

O angajată de la masa de jocuri a cazinoului "Goldorado" câştigă mult mai mulţi bani decât un psiholog cu diplomă universitară.

Deci până la urmă îşi dorea să nu se plictisească şi să fie mai bine plătită. La fel ca Anitra, Buffy şi Erica, cele trei femei pe care Fred la frecventase suficient de mult timp ca să înţeleagă ce aşteptau de la viaţă. Poate că asta îşi doreau toate femeile. Probabil că asta avea o oarecare legătură cu lupta lor împotriva jugului impus de către bărbaţi, conform tradiţiei. Nu erau deloc de condamnat.

Totuşi, oftă Fred plin de regret, teama de a nu se plictisi şi atracţia câştigului!... Două obiective extrem de superficiale pentru o persoană de douăzeci şi opt de ani! Ce se întâmplase atunci cu femeie ideală?

Fred puse dosarul Andrews la loc, între cele ale lui Ames şi Asher, apoi încuie fişierul şi se duse în biroul care-i fusese pus la dispoziţie încă de la începutul anchetei. Trie nişte acte, le îndosarie pe unele din ele şi le vârî în servietă pe cele pe care voia să le ia cu el la San Francisco, să le studieze în linişte. După ce termină, constată însă că Mansfield tot nu se întorsese.

- Spune-i că voi trece pe la el mai târziu, înainte să plec, îi zise el secretarei.

în timp ce-şi strângea lucrurile din apartamentul care-i fusese rezervat, se mai gândi încă o dată la hotărârea lui de a părăsi staţiunea. Acum nu-l mai reţinea nimic aici. Ce bine ar fi fost dacă ar fi plecat în după-amiaza aceea!

Dacă ar fi acţionat cum se gândise prima dată, ar fi plecat luând cu el iluzia că Lia Andrews era poate fiinţa perfectă pe care o visase şi această iluzie l-ar fi tulburat mai puţin decât cruda realitate.

La urma urmei ar fi fost mai bine aşa decât să-şi dea seama că se înşelase în privinţa ei. îşi imaginase că e deosebită, că se ridica deasupra celorlalte, când de fapt era la fel ca toate celelalte femei.

în timp ce se îndrepta spre Sapphire Point, fu de mai multe ori pe punctul de a se întoarce din drum, să urce în apartamentul lui şi s-o sune să-i spună că nu mai vine. Putea să pretexteze că trebuia să se prezinte de urgenţă în oraşul lui. Banii pe care-i schimbase pentru ea puteai fi lăsaţi la biroul lui Mansfield, de unde ea ar fi urmat să-i recupereze.

Fred era foarte supărat că mai rămăsese după ce îl anunţase pe Aaron că refuza să mai joace rolul de detectiv. Dacă şi-ar fi făcut bagajele în acel moment, n-ar mai fi fost tentat să scotocească prin dosarele angajaţilor şi n-ar fi descoperit mai multe decât şi-ar fi dorit să ştie despre Andrews.

Nu reuşea să scape însă de amintirea acelei fete drăguţe cu o faţă atât de expresivă.

Ochii ei serioşi, dar şi glumeţi în acelaşi timp nu-i dădeau pace, ca şi silueta ei subţire şi plăcerea pe care o simţise atunci când o ţinuse în braţele lui.

în timp ce parcă în faţa vilei Liei, Fred încercă să se convingă că nu mai avea timp s-o ia din loc. Se gândi câteva secunde la această eventualitate, după care opri motorul şi luă sticla de

şampanie pe care o pusese pe scaunul din piele naturală de lângă el.

O cumpărase de dimineaţă ca să sărbătorească.... Ce să sărbătorească? se întrebă el deodată, incapabil să-şi dea un răspuns. Când o cumpărase, i se păruse important să nu vină acasă la Lia cu mâinile goale. Cea mai bună podgorie a neguţătorului de vinuri i se păruse demnă de acea femeie extraordinară. Se uită cu tristeţe la sticla de Dom Perignon. Ce diferenţă era între acel produs de lux şi decoperirile pe care le făcuse răsfoind nişte dosare!

Fred făcu o pauză pe mica terasă din ardezie din faţa uşii. Ca să fie sincer, nu avea dreptul să fie supărat pe Lia. Greşise ea cu ceva prin faptul că nu corespundea aşteptărilor lui? Nu. Şi deoarece ea nu era acea făptură ideală, el ar trebui măcar să aibă eleganţa de a-i oferi o seară de adio după placul ei!

îi plăceau banii? Ei bine, Dom Perignonul va fi un început excelent, îşi spuse Fred cu cinism. Cât despre plictiseală, era sigur că nu va suferi de aşa ceva, dat fiind că Fred rezervase o masă la un cazinou din Reno al cărui nou spectacol putea fi invidiat şi de cei de la teatrul Folies-Bergeres din Paris.

în cele din urmă, Fred se hotărî să sune la uşă. Lia îşi făcu apariţia în rochia ei albastră cu reflexe violete, perfect asortată la ochii ei superbi de culoarea migdalei.

Nu se aştepta să primească un asemenea şoc. Rămase nemişcat câteva secunde, nefiind în stare să-şi mai dezlipească privirea de la zâmbetul minunat al tinerei. Avea în faţa lui o frumuseţe senzuală şi cuceritoare, dar cu un comportament cam copilăresc, din câte îşi amintea el.

Oare de-a ce se juca acum? De-a seducţia? Mai mult ca sigur, trase el concluzia uşor supărat, dacă era să se ia după felul cum se îmbrăcase. Avea totuşi o ţinută care nu era nici excentrică, nici provocatoare, dar îi venea ca turnată pe formele ei perfecte.

Cu toate astea, pericolul nu venea dinspre trupul ei absolut superb, ci de la ochii ei, care erau extrem de strălucitori în seara aceea. Fred citea în ei independenţă, inteligenţă, dar şi mult umor şi o mare sinceritate.

Fred abia dacă auzi vorbele de bun venit pe care i le adresă ea. Stând în continuare ţintuit locului, stăpânit de sentimente contradictorii, se simţi dintr-o dată cuprins de furie.

împotriva Liei, bineînţeles, care fără să ştie, îl aducea într-o asemenea stare, dar şi a lui însuşi pentru că făcuse prostia de a veni să sune la uşa acelei vile.

- Ai de gând să mă ţii la uşă? o întrebă el, prost dispus.

Lia ridică sprâncenele a mirare, apoi un zâmbet poznaş îi apăru pe buze:

- Ca să fiu sinceră, nu aveam de gând să te invit înăuntru, îi răspunse ea cu prudenţă.

Dat fiind că îşi recăpătase stăpânirea de sine, Fred se mai îmblânzi.

- Scuză-mă, probabil că ţi-am părut un pic cam brutal. Voiam să-ţi propun asta înainte să plecăm la cină, dar dacă preferi să...

Şi-i arătă sticla.

- Şampanie! exclamă ea. De unde ştii că ăsta e micul meu păcat şi că beau foarte rar aşa ceva?

- Perfect! Rămânem aici. E păcat să ne privăm de cel mai frumos spectacol din staţiune care are loc la ora asta din zi!

- Ce spectacol?

- Cel de care nu beneficiază oamenii care se închid în cazinouri şi restaurante fără ferestre. Mă refer la splendoarea apusului de soare peste muntele Tallac.

Lia ezită câteva clipe, apoi se dădu la o parte din uşă ca să poată intra musafirul ei.

- Te rog... Vom scoate nişte pahare pe verandă. în serile în care nu lucrez admir lumina roşiatică a apusului în timp ce iau cina, îi explică ea.

Fred se duse în bucătărie să scoată ambalajul sticlei de şampanie.

- Dom Perignon! se extazie Lia. îmi place la nebunie, dar îţi mărturisesc că eu am gusturi mai provinciale... cel mai obişnuit vin spumos mă umple de fericire.

- Mai ai rom din seara trecută? se interesă Fred destupând şampania.

- Aşa sper! îmi permit să-ţi amintesc că ai adus o sticlă întreagă... râse ea scoţând din dulap recipientul aproape plin.

Fred turnă o porţie bună de rom în paharul pe care i-l întindea Liei.

- Ce faci? se alarmă ea.

- Ai auzit vreodată un cocteil care se numeşte "Şaptezeci şi cinci?"

- Probabil că te aştepţi la un răspuns negativ, dar sunt nevoită

să te dezamăgesc! glumi ea. Acest amestec nu mai are nici un secret pentru mine din ziua în care am învăţat să-l pregătesc de la doi foşti combatanţi din al doilea război mondial. Asta se petrecea la bordul unui uriaş avion poştal, pe vremea când eram stewardesă. Cei doi veterani mi-au spus că un tun imens dăduse numele său acestei băuturi cu efecte mortale...

- După părerea soldaţilor din aceeaşi epocă, era mai degrabă o băutură afrodiziacă.

- De aceeaşi faimă se mai bucură şi ouăle şi stridiile, observă Lia strâmbându-se uşor.

Lăsă pentru o clipă ochii în jos şi când îl privi din nou, îl întrebă zâmbind:

- De ce nu faci experienţe cu o şampanie oarecare? E un adevărat sacrilegiu să strici un Dom Perignon pe aşa ceva! Eu o prefer simplă.

Fred goli paharul, luă altele din dulap şi o servi pe Lia aşa cum dorea. Renunţă apoi şi el la amestec. îi era de-ajuns prezenţa Liei ca să-şi aţâţe dorinţa, nu mai avea nevoie şi de alte artificii...

Soarele dispăru după muntele Tallac, oferind privirii lor un peisaj plin de strălucire. Veranda fu scăldată în nuanţe de culoarea ametistului, iar Fred şi Lia terminară de băut şampania stând fiecare în câte un colţ al balansoarului.

Lia se întrebă uluită unde era atmosfera dinainte? Ea ştia de fapt că avea rezerve faţă de el pentru că Fred era jucător, dar el de ce părea atât de ciudat? Oare din cauza schimbării purtării ei?

Nu discutaseră decât despre frumuseţea lacului, gustul delicios

al şampaniei şi culorile apusului de soare. Apoi între ei se lăsă o tăcere apăsătoare pe care nu încercă nici unul din ei s-o rupă.

Dar Lia, fără să ştie de ce, în loc să se enerveze din cauza acelei ambianţe, simţea nevoia irezistibilă de a râde. în mod cu totul surprinzător, nu reuşea cu nici un chip, deşi nu făcea parte din categoria acelora care se hlizesc din orice. în plus, acum simţea că i se învârte uşor capul, probabil din pricina şampaniei. Ce proastă fusese că-l refuzase când Fred îi umpluse paharul pentru a treia oară! Ar fi trebuit să-şi cunoască mai bine limitele şi să nu mai bea atunci când încă nu era prea târziu.

Se uita pe furiş la însoţitorul ei, regretând plăcerea pe care i-o produseseră clipele de intimitate de pe ponton, când îşi revenise în simţiri. în momentul acela, îşi făcuse iluzia că ştie cine era acel bărbat atât de atrăgător. Era într-adevăr o iluzie, deoarece, în realitate, ce ştia despre el?

Ce se întâmplase cu cel care o strângea ceva mai înainte în braţe, cel care o învăluia cu o privire tulburătoare în chiar dimineaţa acelei zile? Ochii lui verzi cu reflexe cenuşii îşi pierduseră strălucirea, faţa lui simpatică devenise rece. Atunci când îi vorbea, Fred adopta un ton aproape impersonal. Unde mai văzuse oare acea expresie? Brusc, îşi aminti: trăsăturile jucătorilor de pocher de la cazinou.

Suferi un asemenea şoc încât ameţeala pe care i-o provocase şampania se risipi ca prin farmec. Lia avu o viziune foarte clară asupra situaţiei.

Ce ipocrit era! îşi spuse ea. Se folosise de farmecul lui ca s-o

facă să-i cadă în plasă şi să nu-i ascundă că-l plăcea, după care, satisfăcut că o văzuse dezarmată, redevenise rece ca gheaţa.

Ei bine, îi va dovedi că putea şi ea să intre în jocul lui!

Fred o smulse din gândurile ei abătute ridicând paharul. Buzele lui schiţară un zâmbet ironic. De cine râdea, de fapt? se întrebă Lia, nedumerită. De el însuşi? Ridică şi ea paharul pe jumătate gol.

- în sănătatea ta, spuse el fără veselie.

Lia nu-i răspunse în nici un fel şi goli paharul până la fund. Fred luă ambele pahare şi le aşeză pe o măsuţă de lângă el, aproape de Lia. Deodată, fu atât de aproape, încât îi simţi căldura trupului prin rochia subţire de vară.

- Ia spune, frumoasă doamnă a lacului, cum aş putea să te distrez în seara asta? o întrebă el.

Nu înţelese de ce avea în glas o uşoară notă de reproş. Nu-i vedea prea bine faţa din cauza întunericului care începuse să se lase, dar era convinsă că şi în plină lumină a zilei n-ar fi putut să observe ceva.

- Să mă distrezi? şopti ea.

El îi mângâie obrazul cu degetul şi-i netezi şuviţele prinse în spatele urechii. Lia nu-i putea permite genul acela de distracţie, aşa că îşi scutură capul energic şi-l împinse cu mâna. Dar Fred o prinse de braţ.

- Unul din cazinourile din Reno prezintă un spectacol extrem de bun, din câte am auzit. Costumele şi decorurile au costat peste un milion de dolari. Am putea să mergem să luăm cina acolo. Ţi-ar plăcea după aceea să-ţi încerci norocul la bacara sau ruletă? Dar

poate că preferi aparatele cu monede.

Vorbea cu calm şi cu un aer uşor absent ca şi cum în momentul acela se gândea la cu totul altceva. Deodată, îi prinse ambele mâini şi-i sărută căuşul palmelor. Această bruscă schimbare de comportament o nedumeri mai mult decât răceala lui dinainte.

- Nu, te rog, nu la Reno! exclamă ea în timp ce trupul ei începuse să reacţioneze, deşi se străduia să rămână indiferentă. Nici măcar nu ştiu să joc bacara, iar la ruletă nici atât.

Se întoarse apoi la capătul celălalt al balansoarului.

- Prefer să uit cazinourile, dacă n-ai nimic împotrivă, continuă ea.

- Dorinţa ta e ordin pentru mine. Atunci, dacă Reno nu te atrage, spune-mi ce-ţi place în materie de distracţie.

Foloseşte mereu aceiaşi termeni, constată Lia în treacăt.

- De ce ţii neapărat să mă distrezi?

- Vreau să petreci o seară plăcută.

- în cazul ăsta, Reno nu reprezintă alegerea potrivită. îmi pierd destul de mult timp într-un cazinou...

Fred o luase în braţe şi o săruta pe gât şi pe urechi.

- Opreşte-te, Fred! şoti ea spunându-i o rezistenţă slabă. Fred r...

El n-o lăsă să mai continue strivindu-i gura cu buzele lui. Lia se zbătu, foarte hotărâtă să se elibereze din braţele lui. Totuşi, după câteva secunde, încetă să se mai lupte. Fusese cuprinsă de aceeaşi senzaţie din ziua anterioară. Nu era în stare să scape din încleştarea aceea inevitabilă.

Fred îi cuprinse cu o mână fermă unul din sâni şi Lia crezu că leşină din cauza plăcerii pe care i-o provocă neaşteptat. în numai câteva secunde uită de toate, în afară de trupurile lor lipite unul de celălalt. Erau învăluiţi de o lume total izolată de realitate, în colţul acela ascuns al terasei cufundată deja în întuneric.

La început, când descoperise plăcerea, Lia nu realiză că balansoarul nu prea era potrivit pentru o hârjoneală amoroasă.

Când îşi dădu seama de ridicolul situaţiei, se îngrijoră puţin, dar rămase ghemuită la pieptul lui Fred.

- Oh, Lia... pur şi simplu mă înnebuneşti... dacă ai şti... îi şopti el dezlipindu-şi cu părere de rău buzele de gura ei.

Apoi se ridică şi o trase spre el.

- Hai să intrăm în casă, îi spuse el cu o voce tremurând de pasiune.

Lia clipi din ochi, revenind brusc cu picioarele pe pământ. Vraja se rupsese. Vreme de câteva minute simţurile o trădaseră, dar oare vraja nu durase mai mult? O oră poate? Totul se întâmplase atât de repede! Aproape i se dăruise unui bărbat pe care-l cunoştea extrem de puţin. Dar se cunoştea pe ea însăşi? întrebarea o sperie. Probabil că tatăl ei avea dreptate, recunoscu ea pentru prima oară, nu era în stare să ducă o viaţă decentă.

Treptat, ritmul respiraţiei i se calmă şi putu să analizeze cu capul limpede ce se întâmplase. Ca şi mai înainte, şi de data asta Fred punea capăt brusc avansurilor pe care i le făcuse. Oare aşa proceda de obicei? se întrebă ea supărată.

Se eliberă din strânsoarea lui şi-i spuse cu asprime în glas:

- Da, trebuie să intrăm în casă, a început să se răcorească şi în afară de asta, ar trebui să mergem la masă.

Fred începu să râdă încet şi o trase mai aproape de el. îi mângâie formele armonioase, apoi o strânse cu putere în braţe, dându-i de înţeles cât de mult o doreşte.

- Lia!... Mă faci să-mi pierd cumpătul! Masa e ultimul lucru la care aş putea să mă gândesc în clipa de faţă!

Chiar nu înţelegi?

El gemu în urechea lui. Lia se încordă. Dezamăgirea luă locul emoţiei pe care o simţise în minutele anterioare.

- De fapt, ce intenţii ai? se interesă ea cu o voce calmă.

- Vreau să fiu singur într-un loc liniştit şi să fac dragoste cu tine... îi şopti el. Te doresc, Lia şi aş vrea să fii a mea o dată, o singură dată înainte să ne despărţim.

- Să ne despărţim? repetă ea. Ai de gând să pleci?

- Da, mâine dimineaţă, îi răspunse el în cele din urmă.

- Deci, asta e ceea ce te-a adus aici, Fred! exclamă ea pe un ton glacial.

Se depărtă brusc de el şi ghici că întindea mâna în întuneric după ea. Tânăra se dădu înapoi cu câţiva paşi şi continuă:

- N-ai venit decât pentru asta, nu-i aşa? Dragoste, ai spus? Cred că glumeşti! Dragostea nu are nici o legătură cu manevrele tale?

- Lia...

- în cazul în care eşti în căutarea unei aventuri uşoare, trebuie să-ţi spun că ai greşit adresa, continuă ea la fel de indignată. Nu-ţi permit să mă tratezi în acest mod. De când ai venit, tot am impresia

că eşti supărat pe mine şi nu reuşesc să înţeleg de ce.

- Lia...

- Să ne înţelegem bine de tot, Fred! Puţin îmi pasă dacă ai gânduri necinstite în ceea ce mă priveşte. Trebuie să ştii numai că eu am rămas aceeaşi pe care o respectai aseară, aceea căreia îi vorbeai politicos. Dacă există vreo diferenţă, ea e numai rolul imaginaţiei tale!

în noapte se auzi un strigăt de protest şi Lia simţi că mâna lui Fred o prinse de braţ.

- Ia mâna de pe mine! Nu mai recunosc în tine pe bărbatul drăguţ care începuse să-mi fie foarte simpatic! Un singur lucru e sigur, Fred Tancer, şi anume acela că nu mai eşti acel bărbat.

Apoi îi întoarse spatele, se năpusti în casă şi se lovi de un fotoliu. îl auzi pe Fred la câţiva paşi de ea, încercând să găsească un comutator. Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, orbiţi brusc de lumina becurilor. Lia îşi continuă drumul, hotărâtă să nu-l lase să-i vadă faţa plină de lacrimi. Dar Fred o ajunse din urmă şi o obligă să se întoarcă spre el.

- Stai puţin, Lia...

Ea încercă să-şi ascundă tulburarea, dar el o forţă să se uite la el şi-şi cufundă privirea în ochii ei.

- Trebuie să ne oferim reciproc nişte explicaţii, Lia, o rugă el.

Lia scutură din cap clipind din ochi, cu obrajii plini de lacrimi.

- Nu, îi răspunse ea. Nu mai avem să ne spunem nimic unul altuia. Nu te cunosc şi cred că e mai bine aşa. N-am nici un chef să aflu mai multe despre tine.

Furia fusese înlocuită de o profundă tristeţe.

- Sper că nu gândeşti aşa, protestă el.

Lia se strădui să nu se lase impresionată de amărăciunea pe care o remarcă în vocea lui.

- Ba da! Te-ai cam înşelat în privinţa mea şi dacă vei persista, cum ai făcut în seara asta, să mă iei drept o fată uşuratică, sunt sigură că până la urmă mă vei îneca de-a binelea!

- Lia... te rog... Lia!

- Pleacă, Fred! Pleacă...

Lia închise uşa în urma lui şi se sprijini apoi cu spatele de ea. Paşii lui Fred răsunau lugubru în timp ce se depărtau. Ea lăsă ochii în jos, încercând să-şi aducă aminte când mai fusese atât de dezorientată. Se auzi trântindu-se o portieră şi apoi un huruit de motor sparse tăcerea nopţii.

Atunci când maşina demară în scrâşnetul pietrişului de sub roţi, Lia deschise ochii din nou. îşi îndreptă umerii şi se duse în baie. Se simţi mai bine după ce îşi aruncă puţină apă rece pe obrajii înfierbântaţi. Apoi îşi dădu jos rochia din mătase şi îşi puse un trening gri foarte lăbărţat. îşi scoase apoi superbele sandale cu toc cui şi se încălţă cu o pereche jerpelită de adidaşi. Imaginea jalnică pe care o văzu în oglindă îi smulse o strâmbătură ironică.

- Dacă te-ar vedea acum Fred Tancer! bombăni ea către cea din oglindă.

Psihologul Lia Andrews se întreba ce motive o împinseseră să aleagă acea ţinută şleampătă. Acasă la ea nu se plimba niciodată îmbrăcată astfel în timpul liber. Era oare un mod de a-l sfida pe

bărbatul care-l aruncase afară din casă şi din viaţa ei? Căci treningul acela uzat constituia cel mai puţin seducător şi mai puţin feminin dintre veşmintele femeieşti...

Se duse în camera de zi şi se uită la nişte discuri, căutând un gen de muzică plăcută, care s-o înveselească. Beethoven sau cântăreţii de jazz vor reuşi s-o facă să uite de amăgelile lui Fred Tancer...

îl alese pe Dave Brubeck a cărui piesă "Take Five" îi bucura întotdeauna sufletul, dar acordurile cântate la pian şi saxofon nu reuşiră să-i alunge din minte vocea mângâietoare a lui Fred.

Ce frumos îşi exprimase în şoaptă dorinţa! Şi cât de mult o obsedau cuvintele lui! Conform spuselor lui totuşi, el nu voia decât o aventură de o noapte, înainte să-şi ia rămas-bun de la ea. Ce proastă fusese! Se temuse să înceapă o relaţie prea serioasă cu un alt jucător, iar acum avea de-a face cu unul care nu avea în vedere decât o aventură lipsită de orice urmări.

Lia aduse paharele de pe verandă şi făcu puţină ordine prin bucătărie. Şampania scumpă care mai devreme i se urcase la cap, acum îi lăsase un gust amar în gură. Se simţea extrem de singură şi tristă, avea un început de durere de cap şi de stomac.

Dat fiind că nu urma să mai ia cina în oraş, se uită la ce mai era prin frigider. Nu-i era însă foame deloc şi se mulţumi cu un pahar de lapte pe care-l luă cu ea în camera de zi. îşi scoase adidaşii, se aşeză în fotoliu cu picioarele îndoite sub ea şi începu să se concentreze asupra notiţelor. Realiză însă că era o pierdere de vreme şi deschise ziarul pe care îl cumpărase de dimineaţă. îl răsfoi

cu un aer indiferent, după care luă un roman poliţist pe care îl achiziţionase cu câteva zile mai devreme. Atunci când observă că citise acelaşi paragraf de trei ori fără să înţeleagă nimic, lăsă cartea să-i cadă pe podea.

Fred Tancer nu fusese primul bărbat care o dorise şi i-o spusese prin viu grai! Şi alţii reuşiseră să-i stârnească elanuri pasionale, dar în braţele lui descoperise o fervoare de care nu se credea în stare.

De ce să se mai ascundă după deget? întrebă Lia psihologul. De ce se fandosea atâta? îşi reproşă ea. De ce trebuise să afişeze acel aer jignit în momentul în care Fred îşi exprimase foarte deschis intenţiile? Nu gândea şi ea la fel ca el?

Nu! protestă ea cu îndârjire în sinea ei. Poate că ea nu avusese aceleaşi intenţii, dar simţise aceeaşi dorinţă.

Şi de altfel, pe ce se baza ca să poată spune că Fred venise la ea pentru a o seduce, ştiind foarte bine că n-o va mai vedea niciodată? Chiar îl credea atât de cinic?

în timp ce îl lua la şapte-păzeşte, nu bănuia că se înşela. Nu observase că era extrem de rezervat când intrase, ca şi cum n-ar fi dorit să cedeze?

Figura întunecată, purtarea lui rece demonstrau foarte clar acest lucru.

încă de când apăruse în pragul uşii sperase că se apăra de ea în spatele unei platoşe. Poate chiar din acest motiv voise să-l jignească.

Sau poate că înţelesese că speranţa într-o fericire viitoare luase sfârşit în mod brusc şi inexplicabil...

- Halal psiholog, n-am ce zice! se ironiză ea în şoaptă.

într-adevăr, n-avea în minte decât întrebări ale căror răspunsuri întârziau să apară. Ce importanţă mai avea dacă mai putea sau nu să le răspundă? Acum era cuprinsă de regrete şi de o senzaţie de proastă dispoziţie când se gândea la scena furtunoasă pe care o avusese cu Fred. Se purtase ca o fecioară jignită din epoca victoriană! Ce-i spusese atât de grav? Doar că a doua zi va pleca. Nu precizase că nu se va mai întoarce niciodată, îşi spuse ea, cuprinsă deodată de o speranţă disperată.

Evident că va reveni, aşa cum făceau toţi jucătorii împătimiţi. Ce ironie, totuşi! Să-şi întemeieze speranţele pe o slăbiciune omenească pe care chiar în după-amiaza aceea o condamna...

Nu-şi luase rămas-bun definitiv de la ea, dar nici nu avusese timp să mai spună ceva, constată ea cu amărăciune. îl certase ca pe ultimul om şi după aceea îl dăduse afară din casă.

Cine ştie ce-ar mai fi adăugat dacă nu i-ar fi închis gura? Era foarte probabil să revină la Tahoe ca să joace, dar Lia era convinsă că va alege un alt cazinou. într-adevăr, cum se mai putea aştepta ca Fred să se mai supună unei asemenea critici virulente?

Liei i se păru că clopoţelul de la intrare sună pentru a doua oară. Când deschise ochii, înţelese că probabil aţipise. Se uită la ceas şi constată că, într-adevăr, dormise cam o oră. Clopoţelul se auzi din nou. Puţin ameţită, Lia se ridică încet din fotoliu şi se împiedică imediat ce puse picioarele goale pe podea. Se aplecă, îşi frecă repede glezna amorţită şi se duse şchiopătând la uşă.

încă pe jumătate adormită, Lia nu se miră de vizita aceea la o oră târzie din noapte. îşi aminti totuşi să se uite prin vizor înainte să deschidă. Ceea ce văzu afară o făcu să încremenească.

în faţa uşii stătea un buchet uriaş de flori. O mulţime de trandafiri, nemţişori de grădină, gladiole, mixandre, garoafe şi alte flori al căror nume nu-l cunoştea se îngrămădeau în dreptul vizorului, învelite în celofan. în spatele acelei cascade de petale şi frunze, Lia abia desluşi un braţ şi două picioare de bărbat.

Probabil era vreo recepţie într-una din vilele vecine, îşi spuse ea. Era evident vorba despre o greşeală şi-i va spune acest lucru comisionarului. Abia deschise uşa şi auzi vocea cunoscută de bariton rostind din spatele aranjamentului floral:

- Sper că nu ţi-ai făcut griji în legătură cu banii tăi!

Deodată, Lia văzu făcându-şi apariţia figura impasibilă a lui Fred Tancer între doi lujeri de gladiolă. Zâmbetul lui poznaş şi aerul rugător cu care o întâmpină ar fi reuşit să distrugă şi ultima urmă de rezistenţă a Liei, în cazul în care ar mai fi avut aşa ceva.

- Care bani? se miră ea.

Apoi îşi aminti de câştigul de dimineaţă şi fu nevoită să-şi stăpânească hohotul de râs care stătea să izbucnească. Omul acela era nebun de-a binelea. îl dăduse afară din casă şi apăruse din nou cu braţele încărcate cu flori, având grijă s-o liniştească în legătură cu dolarii pe care-i câştigase atât de uşor.

- Oh, dar nu-mi făceam nici o grijă în privinţa asta! spuse ea cât putu de calm. Ştiam că te vei folosi de ei ca să cumperi flori.

Un trandafir roşu se desprinse din buchet şi căzu la picioarele

ei. Lia se uită la el, dar nu se aplecă să-l ia de jos.
I se părea că visează.

- Unde ai găsit toate florile astea? La o asemenea oră! Aşa ceva e nebunie curată... !

- E o poveste mai lungă, îi răspunse Fred. Mai întâi, îmi cer scuze că am întârziat. Dă-mi voie să intru şi după aceea îţi voi povesti totul.

- Ai întârziat? repetă Lia uluită.

- Da, am întârziat la cină. Sper că n-ai uitat.

Al doilea trandafir, mai deschis la culoare, căzu pe podea lângă celălalt. Lia lăsă ochii în jos şi-şi văzu picioarele goale.
îşi aminti deodată cât de şleampăt era îmbrăcată. Atunci când se uită din nou la el, gândindu-se la cât de caraghios arăta, întâlni privirea amuzată a lui Fred.

- Te rog să nu te schimbi! Eşti foarte simpatică aşa. Totuşi, s-a mai răcorit afară, aşa că ar fi cazul să-ţi pui ceva în picioare.

Tonul era grav, dar în ochi i se citea amuzamentul. Lia îl privi fără să scoată un cuvânt. Cum putea să se poarte ca şi cum seara abia acum începea, când de fapt luase sfârşit în urmă cu o oră?

- Ascultă, Fred... începu ea să spună pe un ton destul de aspru.

în clipa ceea, ambalajul fragil al buchetului cedă din cauza greutăţii şi florile de toate dimensiunile şi culorile se făcură grămadă peste ceilalţi trandafiri.

- Mie nu-mi displace să arunc toate aceste petale la picioarele tale, Lia, dar nu cumva eşti pe cale de a te supune unei pedepse? Mi se pare totuşi că ai vrea să aranjezi toate florile astea prin toată

casa.

Lia fu nevoită să cedeze bunei dispoziţii şi izbucni în râs. Ce altceva putea să facă în faţa acelui bărbat?

- Sunt pur şi simplu nişte minunăţii ale naturii, Fred. Te rog să intri, împreună cu buchetul tău. Nu cred că am destule vaze în casă, dar vom improviza.

Adună florile de pe jos şi intră în vilă, urmată de Fred. Mai mult pentru a-şi ascunde emoţiile decât pentru a mirosi parfumul pe care-l răspândea braţul acela de flori, Lia îşi apropie faţa de petalele lucioase. Fred nu trebuia în nici un caz să ghicească zbuciumul interior pe care i-l declanşase făcându-şi din nou apariţia în viaţa ei.

De ce se întorsese? Ce mai voia de la ea acum? în loc de un răspuns, în adâncul sufletului ei auzi o altă întrebare, şoptită de un glăscior perfid: dar ea ce voia de la el?

Trebuia să descopere acest lucru înainte de a rămâne din nou singură cu Fred în bucătărie. Oare îl va alunga pentru a doua oară? Era probabil, deoarece îi venea greu să petreacă
o ultimă seară împreună cu el. Fred pusese cu vădită uşurare maldărul parfumat de flori în chiuvetă, pe care o umplu cu apă. Lăsase în urma lui o dâră de petale şi tulpini.

- Ai făcut un gest foarte drăguţ, nu se putu abţine să observe Lia.

Fred îi mulţumi cu un zâmbet care mări tinerei tulburarea sufletească.

- Mi-a fost destul de greu să-l aduc la îndeplinire! glumi

el.

- Sunt convinsă de asta... La ora nouă seara! Ţi s-ar părea nepoliticos din partea mea dacă te-aş întreba ce mesaj ai vrut să-mi transmiţi prin acest buchet?

I se păru că vede în privirea lui o uşoară jenă, care dispăru însă repede:

- Vom vorbi despre acest subiect în timpul cinei. Ai unul sau două recipiente în care să pun florile astea?

Mâine vei putea să le aşezi unde vrei tu.

Mâine, îşi repetă ea în gând. Oare unde va fi el mâine? Va pleca? Dar gata cu întrebările, se hotărî ea. în orice caz, Fred nu-i va răspunde. Chiar dacă ar fi stat liniştit într-un fotoliu, în loc să se agite prin bucătărie alcătuind buchete extravagante de flori.

- Dacă vrei să te schimbi, poţi s-o faci în timp ce eu îmi termin treaba, spuse el în cele din urmă. îmbracă-te cu altceva, dar numai dacă doreşti tu, nu special pentru mine. Mie îmi place foarte mult şi aşa cum eşti acum. Vom pleca atunci când vei dori tu.

Lia se pregătea să-i spună că n-avea nici un rost, că nu-l va însoţi la cină. De ce să mai insiste, îşi spuse ea, având din nou o senzaţie de viaţă anostă. Dat fiind că el oricum va pleca mâine, de ce să mai amâne inevitabilul sfârşit?

în timp ce ea încă mai căuta o formulă de scăpare, Fred continuă:

- Ai putea să porţi rochia albastră, cea de mai devreme?

Lia deja învăţase să sesizeze nuanţele vocii lui. Sub nonşalanţa pe care o afişa de când venise cu florile, observă un

altfel de gravitate, ca şi un uşor regret care o emoţionă.

- Nu ştiu, şopti ea ezitând. Ultima oară când mi-am pus-o, lucrurile n-au mers prea bine...

Oare i-a simţit el tremurul din voce? Fred se apropie de ea şi-i ridică bărbia cu mâinile încă umede. Lia recunoscu pe degetele lui mireasma de lemn verde a tulpinii de trandafir.

Inima îi bătea atât de tare, încât probabil că acest lucru se vedea, se temu ea reţinându-şi răsuflarea. Ochii verzi-cenuşii ai lui Fred se uitau intens în ai ei, în timp ce un zâmbet uşor îi flutura pe buze. Expresia feţei lui era plină de întrebări, dar şi tandră, rugătoare, şi chiar tristă.

- De data asta, totul va fi altfel, Lia, îi promise el serios. îţi garantez că totul va fi bine.

Capitolul 6

Lia îşi puse din nou rochia albastră din mătase şi îşi dădu cu puţin fard pe pomeţii obrajilor şi pe buze. Nici acum nu era prea sigură că acea ieşire cu Fred era o idee bună. Imaginea pe care o vedea în oglindă exprima o nesiguranţă care o enervă. Ce se întâmplase cu Lia Andrews plină de hotărâre care fusese înainte de incidentul de la lac?

Tulburată şi supărată de propria slăbiciune, îşi ridică bărbia voluntară, îşi îndreptă umerii şi îşi studie imaginea cu mândrie, ceea ce o mai linişti.

- Aşa e mai bine! bombăni ea.

Se îndreptă apoi spre camera de zi, foarte hotărâtă să-i ureze noapte bună lui Fred Tancer şi să-l dea afară fără prea multe

menajamente.

Traversă holul şi observă că el o aştepta.

Fermecată de prezenţa lui, rămase pe loc. El nu putea s-o vadă, aşa că începu să-l studieze.

Stând în faţa ferestrei şi uitându-se în întunericul de afară, avea o ţinută foarte dreaptă, arătând bine înfipt pe picioarele lui lungi şi musculoase. Lia fu uluită când descoperi că avea un aer cam nesigur pe el. Părea la fel de nehotărât ca şi ea în urmă cu câteva minute, când se privea în oglindă.

Un impuls subit o împinse spre el. Fred tocmai se întorcea deja şi venea în întâmpinarea ei cu mâinile întinse. Se apropie de el cu inima bătându-i puternic în piept, în timp ce Fred o învăluia într-o lungă privire admirativă.

El nu o îmbrăţişă, aşa cum se aşteptase. Se mulţumi doar să-i sărute căuşul palmelor, chiar sub linia inimii. Când îi dădu drumul la mâini, Lia rămase nemişcată. Asculta, ca vrăjită, respiraţia lui Fred pe care o simţea la câţiva centimetri de ea.

El o sorbea din priviri, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că-şi amintea fiecare detaliu al trupului şi feţei sale. Deodată, luă poala rochiei Liei, pipăi materialul din care era făcută şi-l duse la buzele lui. Acest gest, care era o dovadă de respect, dar şi unul extrem de senzual o impresionă atât de tare, încât ochii i se aburiră de lacrimi. Citi în privirea lui Fred o dorinţă ascunsă şi sfâşietoare, care făcea ca zâmbetul lui trist să fie şi mai tulburător.

- Eşti foarte frumoasă, Lia, îi şopti el cu o voce răguşită.
îţi mulţumesc ca ai îmbrăcat această rochie...

Restaurantul era unul liniştit, situat pe malul celălalt al lacului, departe de cazinouri. Sala de mese era împărţită în mici separeuri, aşezate pe mai multe niveluri. Mesele erau despărţite între ele de şiruri de arbuşti pitici sau aranjamente decorative. Astfel, clienţii aveau impresia că iau masa în intimitate. Liei îi plăceau calmul şi discreţia ambianţei, dar se şi temea de ce anume ar putea provoca între ea şi Fred o asemenea atmosferă.

Şi acum, mintea ei era frământată de o mulţime de întrebări. Mai erau încă multe lucruri pe care nu le ştia despre el şi simţea că avea dreptul să-şi dorească să clarifice toate acele mistere. Dacă urmau să nu se mai vadă niciodată, atunci de ce să nu descopere în sfârşit cine era cu adevărat acest bărbat de la care îşi va lua r'mas-bun peste o oră sau două?

Dar aşteptă momentul oportun pentru a-şi începe interogatoriul. Mai întâi se lăsă în voia plăcerilor gastronomice, gustând dintr-un păstrăv cu garnitură de salată, mazăre şi mentă. După sufleul de portocale, în timp ce-şi savura cafeaua, explodă prima întrebare, dar aceasta fu rostită nu de ea, ci de Fred.

- De ce ai ales sa lucrezi la o masa de black-jack în loc să fii în continuare stewardesă?

Lia se uită uluită la el, apoi îşi aminti că-i pomenise mai înainte de faptul că fusese angajată la o companie aeriană.

- în realitate, eram psiholog şi mă ocupam de consiliere familială la San Francisco atunci când am plecat pentru postul de crupier. Am încetat să mai fiu stewardesă în urmă cu câţiva ani ca să mă întorc la Universitatea Stanford şi să-mi continuu studiile de

psihologie.

- Am înţeles.

Nu era adevărat şi ea îşi dădu seama de asta atunci când el o întrebă:

- Nu credeam că psihologia poate fi plictisitoare.

- Cine a afirmat aşa ceva? se indignă Lia. E un domeniu fascinant!

Nimic nu mă pasionează mai mult decât studierea comportamentului uman... al minţii umane.

- Atunci, de ce ai ales să fii crupier? insistă Fred. Nu spun că a lucra într-un cazinou e ceva dezonorant, se corectă el imediat. Să împarţi cărţi jucătorilor e o slujbă ca oricare alta pentru nişte oameni care nu au alte preferinţe şi care nu se tem de monotonia unui serviciu în care faci în fiecare zi acelaşi lucru, dar tu, spui că eşti foarte interesată de un subiect pentru care ai şi calificarea necesară! Să nu-mi spui că teama de a nu te plictisi te-a împins spre sclipirea amăgitoare a cazinoului.

- Tu eşti cel care pomeneşti mereu de plictiseală! îi spuse Lia enervată. îţi voi face nişte precizări o dată pentru totdeauna! N-am venit pentru că muream de plictiseală. Ca să fiu foarte sinceră, cazinourile nu mă atrag absolut deloc. în plus, nu prea mă dau în vânt după senzaţii tari.

Ise păru că observă o sclipire de satisfacţie în ochii lui limpezi care o fixau insistent.

- Aşadar, jocul în sine este motivul pentru care te afli aici, trase el concluzia, privind-o din nou cu asprime. Dacă aşa stau lucrurile,

trebuie să ştii, că îţi asumi nişte riscuri foarte mari. Pleacă repede, până nu e prea târziu!

- Te înşeli din nou. Eu nu joc jocuri de noroc. Nu m-au interesat şi nu m-au amuzat niciodată. Monedele de dimineaţă le-am câştigat din pură întâmplare. Trecând pe lângă un automat, am vârât trei în orificiu şi... ai văzut rezultatul! Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva şi nu am de gând să continuu să joc în speranţa că norocul îmi va surâde din nou.

- Atunci, eşti bună să-mi spui de ce te afli la Tahoe?

Lia avu de gând să scape spunându-i ceva de genul:

"N-ai ghicit nici până acum, Fred? Am venit aici numai ca să mă întâlnesc cu tine."

Dar consideră că era mai bine să rămână serioasă. Dorea să-i dezvăluie lui Fred motivele reale care o reţineau în Tahoe, fără însă să-şi pericliteze cercetările. Poate că în calitatea lui de client privilegiat, avea cu domnul Mansfield un gen de relaţii care-l obligau să-i spună că pentru el lucra un psiholog cu scopul de a studia fenomenul jocurilor de noroc, fără să-i ceară voie. Directorul putea foarte bine să rămână indiferent la asta, sau s-o dea afară. în cea de-a doua eventualitate, Lia nu mai putea obţine vreodată un post într-un cazinou, dată fiind reţeaua de informaţii creată între toate stabilimentele, pentru întărirea securităţii.

- în mod sigur nu goana după câştig, aşa cum pari să-ţi închipui tu, îi răspunse ea în cele din urmă. Nu e de mirare că ai crezut că sunt atrasă de strălucire şi ambiţie, care sunt în general caracteristicile specifice cazinourilor. De altfel, pe formular am

scris că atmosfera vie şi alertă a unui cazinou îmi plăcea.

- Dar... de ce?

Lia ezită înainte să-i explice:

- E ceva mai complicat... M-am temut că nu voi obţine postul în cazul în care aş menţiona adevăratele motive pentru care vreau să mă angajez aici.

- Mă miră faptul că ai putut să-ţi abandonezi cariera de psiholog ca să distribui cărţile la o masă de jocuri de noroc!

- N-am abandonat nimic! Datorită psihologiei mă aflu aici.

Făcu din nou o pauză, neîndrăznind să meargă mai departe pe calea dezvăluirilor.

- Cineva... am cunoscut o persoană care... ăăă... la care ţineam şi care juca jocuri de noroc. Nu mai cunoscusem jucători până atunci şi am vrut să aflu ce se petrece în mintea acestora. Un cazinou mi se părea un mediu excelent pentru asemenea observaţii.

- Am înţeles. Te-ai îndrăgostit de un depravat, spuse Fred pe un ton rece. Aşa li se spune acestor oameni în anumite cercuri. Speri probabil să-l poţi vindeca printr-un fel de reţetă magică. Nu-ţi face iluzii! Nu vei reuşi niciodată!

- Te înşeli, Fred! Habar n-am unde se mai află acum acest tip şi nu-mi pasă deloc de el. Ceea ce am crezut că era pe vremea aceea dragoste, acum nu mai există. Deoarece dacă l-aş fi iubit cu adevărat, nu l-aş fi părăsit după ce am descoperit că era un împătimit al jocurilor de noroc. Sunt de aceeaşi părere cu tine în legătură cu vindecarea lui. în prezent, ştiu suficient de multe lucruri ca să pot înţelege că numai jucătorul se poate dezintoxica de acest

microb.

- Atunci de ce mai continui, dacă nici nu-l mai iubeşti pe acest bărbat şi nu mai vrei să-l scapi de viciul care-l macină?

Lia se gândi puţin înainte să-i răspundă.

- Tatăl meu e de părere că este vorba de o încăpăţânare specifică intelectualului. Vreau să văd ce-l deosebeşte pe un jucător înveterat de cel care joacă numai din distraţie. Nu voi putea obţine un răspuns decât dacă voi ţine sub observaţie un întreg eşantion de jucători. Vreau să le cunosc motivaţiile, ceea ce-i împinge să mizeze mereu, până la ruinarea totală. Există cu siguranţă un mijloc prin care să fie vindecaţi.

- Nu şi dacă ei refuză s-o facă. Sunt cel mai indicat să vorbesc despre acest subiect, spuse Fred cu tristeţe în glas. Tatăl meu era jucător de jocuri de noroc. După ce s-a căsătorit cu mama, timp de cincisprezece ani n-a mai jucat deloc. Era comis-voiajor. La şase luni de la moartea mamei însă, a reînceput să joace şi n-a mai făcut nici o vânzare. Aveam paisprezece ani pe vremea aceea. începând de atunci, mi-am petrecut tinereţea în sălile de joc. A fost până în ultima zi a vieţii lui.

- îmi pare rău, Fred.

Şi-l imagina cu ochii minţii pe băiatul acela, ca şi pe cei pe care-i vedea în fiecare zi mişunând prin jurul aparatelor electronice sau rătăcind pe holuri fără nici o ţintă, aşteptându-i pe părinţii lor să iasă din cazinou. Cât de trist trebuie să fi fost să creşti într-o asemenea atmosferă.

Dar Fred nu dorea să i se plângă de milă. Contrar tuturor

aşteptărilor, el zâmbi şi-i explică:

- Tatăl meu ştia să părăsească masa de joc înainte de a pierde tot, ca un adevărat profesionist ce era. Am avut suişuri şi coborâşuri, uneori câştigând prea mulţi bani şi în alte perioade neavând nici o lescaie. La vârsta de optsprezece ani deja vizitasem toate marile oraşe din lume care organizau jocuri de noroc.

în ochi îi apăru o sclipire vicleană.

- Am învăţat multe lucruri care nu se prea predau la şcoală...

Era evident că nu prea avea de gând să-i spună mai multe în acest sens şi Lia îi respectă dorinţa. Nu-i puse nici o întrebare.

Apoi, dând uşor din umeri, ca pentru a alunga amintirile trecutului, el reveni la momentul prezent şi acordă Liei un zâmbet vesel care o umplu de bucurie. Ce bărbat surprinzător! îi dispăruse orice urmă de cinism din privire şi trăsăturile lui dovedeau că devenise deodată foarte vulnerabil.

- Lia, spune-mi că n-am stricat totul.

Ea s-ar fi putut preface că nu înţelege, dar se hotărî să-i mărturisească sincer:

- Eram furioasă la culme pe tine şi apoi, după ce m-am culcat, eram furioasă pe mine! Am reacţionat exagerat şi mi-e ruşine că te-am acuzat că eşti în căutarea unei aventuri uşoare, deşi ştiam foarte bine că nu e adevărat, dar era foarte evident că în interval de câteva ore ai aflat nişte lucruri eronate despre mine. Care sunt acelea? Poţi să-mi vorbeşti despre ele? Crezi că sunt adevărate?

- Nu, nu cred, mormăi Fred. îţi jur! Mi-a fost teamă că nu voi mai întâlni nici o femeie ca tine şi că viaţa mea va fi... oh, la naiba!

Am fost un prost că m-am apucat să mint...

- De ce m-ai luat drept un fel de... adolescentă întârziată?

întrebarea ei păru să-l pună şi mai mult în încurcătură. După o scurtă pauză, o luă de mână şi-i spuse:

- Nu-mi cere acest lucru, Lia. Nu încă.

Scos din context, răspunsul meu ar putea să complice şi mai mult lucrurile. Ai încredere în mine, Lia! îţi voi povesti totul, dar nu acum. Te rog!

- Nu voi afla nimic niciodată, deoarece mâine pleci, observă ea.

- Oh, aşa e! Uitasem... Hai să mergem, vrei?

Fred se ridică, ocoli masa şi o luă de braţ. Atingerea degetelor lui pe pielea ei goală o făcu să tresară. Oare el observase ceva? Şi, în caz afirmativ, o va lua drept o invitaţie?

încercă să nu ia în seamă emoţia pe care i-o provoca şi nici să nu se gândească la clipa în care se vor găsi singuri în maşina lui. Va avea oare parte atunci de marea scenă a despărţirii? De altfel, cine ştie dacă nu-i dăduse deja această impresie?

Nu se îndoia de faptul că lui i-ar părea rău că se înşelase în ceea ce o privea. Poate că era sincer afectat de neînţelegerea care se iscase între ei în seara aceea pe terasă. Era foarte clar că vrusese să-şi obţină iertarea întorcându-se la ea cu braţele pline de flori, dar ea ar fi putut să jure că, în mod inconştient sau nu, Fred urmărea acelaşi unic obiectiv, şi anume acela de a face dragoste cu el măcar o dată înainte de plecarea lui.

Apariţia şefului de sală întrerupse şirul gândurilor Liei.

- Domnule Tancer, dacă doriţi dau ordin să vă fie adusă maşina, până atunci puteţi să rămâneţi la masă.

- Cu plăcere, acceptă Fred întinzându-i cheile maşinii.

Lia se aşeză repede pe scaun, ca să nu mai fie nevoită să suporte amabilităţile lui, care o tulburau profund. Se lăsă o tăcere încărcată de tot ce nu fusese exprimat până atunci. Prin faţa lor trecură doi bărbaţi şi Lia îi urmări cu privirea cu un aer absent. Când ajunseră la uşă, observă că unul din ei avea un mers care îi era cunoscut. Era sigură că-l mai văzuse undeva.

Atunci când fură anunţaţi că maşina se găsea în faţa restaurantului, Lia se ridică repede, fără a-i mai da lui Fred răgazul necesar pentru a se apropia de ea. Când ajunse afară, începu aproape să alerge, în ciuda protestelor lui Fred.

- Lia, avem timp suficient!

O ajunse din urmă râzând în momentul în care ea ajungea la portiera maşinii. Când o cuprinse în braţe, amândoi se dezechilibrară uşor şi Lia izbucni în râs. Atunci, Fred îi strivi buzele cu gura lui.

Lia nu-i opuse rezistenţă, hotărându-se să dea frâu liber simţurilor pentru ultima oară. îi mângâie obrajii aspri din cauza bărbii uşor crescute şi îşi lipi trupul toropit de cel al lui Fred.

La acest contact care nu ascundea nimic din dorinţa pe care i-o stârnea, ea simţi că ia foc, dar revenind cu picioarele pe pământ, vru să-l respingă.

Lia îl împinse în piept cu ambele mâini, dar nu reuşi să pună capăt acelui sărut răvăşitor şi delicios şi îmbrăţişarea lor deveni şi

mai pasionată, ca şi cum nu se mai puteau sătura de plăcerea pe care şi-o provocau unul altuia.

Fură însă aduşi la realitate de claxonul unei maşini. în cele din urmă se desprinseră unul de celălalt când se aprinseră două faruri care-i învălui cu lumina lor orbitoare. Lia se grăbi să intre în maşină, fără să se mai uite la cealaltă maşină, care-i claxonă din nou când trecu pe lângă ei.

Cu răsuflarea tăiată de emoţie, Liei îi era ciudă că fusese descurajată în felul acesta. îi părea rău şi de faptul că acele secunde de intimitate dintre ea şi Fred fuseseră observate şi de alţii. Niciodată nu va putea să retrăiască acele clipe pasionate. Se respecta prea mult pe ea însăşi. Sărutul lui de adio fusese un spectacol pentru curioşi şi Lia nu putea suporta aşa ceva.

Din fericire, Fred ocoli maşina încet, înainte să se urce la volan, ceea ce-i oferi Liei răgazul de a-şi recăpăta oarecum calmul. înainte să răsucească cheia în contact, el îi şopti:

- Trebuie să avem o discuţie, Lia, dar nu aici. Dacă n-ai suficientă încredere în mine ca să mergem la tine acasă, putem să găsim un alt loc. îţi promit că de data asta nu vom mai avea nici un fel de probleme.

- Nu, Fred. Nu vom merge nicăieri. Deja ne-am luat rămas-bun. Te rog numai să mă duci acasă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lia! Ceea ce s-a întâmplat nu are importanţă! Asemenea lucruri se petrec mereu. A fost şi vina ta, dar şi a mea.

Lia rămase tăcută. Avea dreptate, ce ar mai fi putut să spună?

Fred insistă:

- Trebuie să stăm de vorbă, Lia. Te-ai răzgândi în cazul în care ţi-aş spune că nu mai plec mâine?

Lia îi aruncă o privire mirată.

- Nu mă minţi?

- îţi jur că nu mai plec.

- Atunci, când?

- Nu te dai deloc bătută, nu-i aşa? Nu plec nici mâine, nici poimâine şi nici săptămâna viitoare. Cine ştie când voi pleca? Totul depinde în cea mai mare măsură de noi doi. Despre acest subiect aş vrea să stăm de vorbă.

- Atunci, ce mai aşteptăm...?

Pe drumul spre Sapphire Point, Lia revenea mereu la fraza enigmatică a lui Fred:

- Totul depinde în cea mai mare măsură de noi doi. Oare ce să însemne asta? Ardea de nerăbdare să-i asculte explicaţiile. Dat fiind că nu mai era atât de grăbit să plece, i se păru mai înţelept să nu-l bombardeze deocamdată cu întrebări. îşi va spune părerea atunci când va veni momentul potrivit.

Fred parcă în faţa casei Liei şi spuse, în timp ce se uita pe geam la lună, scoţând un suspin de mulţumire:

- Ce noapte frumoasă! Priveşte, Lia, parcă am fi în miezul zilei, atât de luminat e totul! Ce-ar fi să coborâm pe malul apei? Am putea să ne aşezăm pe ponton şi să admirăm imaginea astrului nocturn reflectată în lac.

Lia coborî din maşină şi se uită cam nehotărâtă la tocurile ei

înalte.

- încălţată aşa? glumi ea.

- Ai putea să-ţi schimbi pantofii.

- Da, de ce nu? în plus, rochia asta nu merge deloc la plajă. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă voi îmbrăca altfel. Nu-mi ia decât un minut. Până atunci, poţi să intri în casă.

Fred ezită.

- Nu, mulţumesc. Rămân aici! înăuntru s-ar putea să-mi vină din nou anumite idei şi n-am nici un chef să fiu iar dat afară. Pe de altă parte, am ceva de discutat cu tine.

- Ia te uită ce noutate!

- Lia... nu îngreuna şi mai mult lucrurile!

O trase spre el şi o sărută îndelung. Când Lia se smulse din îmbrăţişarea lui, el nu încercă s-o oprească. Lia o luă pe poteca îngustă care ducea spre vilă şi intră repede în casă.

Peste puţin timp apăru îmbrăcată în nişte blugi vechi, un tricou din bumbac şi sandale de pânză în picioare. Fred fluieră a admiraţie.

- Cum ai făcut?

- Ce anume?

- Cred că ai fi la fel de seducătoare şi îmbrăcată într-un sac.

Pe drumul spre plajă, dat fiind că Fred nu se mai hotăra o dată să deschidă discuţia anunţată, Lia îşi pierdu răbdarea şi îndrăzni să pună prima întrebare.

- Spune-mi Fred, când anume ţi-ai schimbat planurile?

- Planurile de plecare?

Se opri din mers. Numai zgomotul paşilor lor tulburase până atunci tăcerea din jur.

- Pur şi simplu s-a întâmplat, continuă el în cele din urmă. Nu m-am răzgândit dinadins. Mi-a încolţit ideea asta în minte după ce am plecat de la tine prima oară. M-am gândit din nou la această eventualitate în timpul cinei, când ai pomenit tu despre asta. Mi-a venit ideea fără să mă gândesc prea mult. Am ştiut că nu voi mai pleca.

- De ce, Fred? Ce s-a întâmplat?

- Nimic, numai că acum am altă viziune asupra problemei.

O luă de mână şi merseră astfel în linişte unul lângă altul.

- încă din prima clipă am avut sentimentul că eşti o fiinţă rară, Lia. Ar fi trebuit să-mi ascult intuiţia. Singura mea scuză este aceea că n-am o experienţă prea vastă în privinţa sexului frumos. Nu ştiu să recunosc o femeie unică atunci când o văd.

- Mă cam îndoiesc că aşa stau lucrurile.

- Acesta este adevărul. Pe vremea când eram adolescent, cazinourile erau cu totul altfel decât în prezent. în plus, femeile care se învârteau în jurul tatălui meu, după moartea mamei, nu erau interesate decât de bani. îl frecventau atunci când avea şi păreau că nu-l cunosc atunci când norocul nu-i mai surâdea.

- Sunt sigură totuşi că au existat în viaţa ta şi femei la care ai ţinut.

- Da, nu pot să neg. Două din ele mi-au stârnit sentimente destul de serioase, dar nici una nu-mi plăcea cu adevărat.

Nu e un reproş faţă de ele. Erau fermecătoare, dar nu erau

pentru mine, asta e tot. Ajunsesem chiar să cred că femeia ideală nici nu există... până ai apărut tu.

Lia întoarse capul spre el, cuprinsă brusc de o stare de nelinişte.

- Chiar eşti în căutarea acelei creaturi de basm?

Fred păru încurcat de întrebarea ei directă şi începu să râdă ca să-şi ascundă tulburarea.

Nisipul alb strălucea ca o întindere de argint sub razele lunii. Traversaseră plaja şi ajunseseră la ponton. Lia îl asculta pe Fred în timp ce acesta îi povestea cum el şi părinţii lui îşi imaginaseră cum va arăta tovarăşa lui de viaţă visată care va apărea într-o bună zi în viaţa sa.

- Probabil că această acţiune relatată în doar câteva cuvinte, ar putea să pară uşor arogantă, încheie Fred.

- Ba chiar foarte arogantă! îi răspunse Lia. Şi enervantă, pe deasupra. Vreau să te cruţ şi de alte calificative care îmi vin în minte. Cine îţi dă dreptul ţie, Fred Tancer, să speri că va intra în viaţa ta o asemenea fată cu care să-ţi petreci zilele fericit până la adânci bătrâneţi?

- Stai puţin, Lia... N-am spus aşa ceva! în realitate, sunt în căutarea unei persoane sincere pe care s-o pot iubi, nu a unei madone din alabastru! Vreau să aibă şi defecte, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă n-ar avea, cum ar putea să mă suporte pe mine?

Lia trebui să recunoască, fără prea multă tragere de inimă, că Fred rostise o pledoarie minunată şi pasionată, fără nici o umbră de ranchiună.

Pe faţa lui scăldată în razele lunii, Lia observă un zâmbet.

- Dar pun o singură condiţie. Defectele ei vor trebui să fie acceptabile pentru mine, iar ea va trebui să le tolereze pe ale mele.

- Mi se pare rezonabil; totuşi, comparaţia cu o creatură iscată din imaginaţia ta nu mă încântă deloc. Din fericire, nu toţi bărbaţii au un asemenea specimen de rezervă în cap cu care să compare fiecare femeie care le iese în cale!

- Te înşeli! Peste tot în lume, semenii mei au în minte prototipul unei consoarte, făcute special pentru ei şi care îi aşteaptă undeva. Sunt convinsă că şi în tabăra opusă situaţia a aceeaşi. Să nu-mi spui că tu nu ai în minte imaginea genului de bărbat pe care ţi-ar plăcea să-l ai.

Lia abordă un aer timid şi înălţându-se pe vârfurile picioarelor, îl sărută pe Fred pe obraz.

- Cred că deja l-am găsit...

Căzură apoi unul în braţele celuilalt, râzând şi sărutându-se veseli. După aceea se desprinseră unul de altul, la fel de repede ca şi atunci când se îmbrăţişaseră, parcă mânaţi de acelaşi gând.

- Glumesc, evident, continuă Lia cu o voce calmă. Ar fi o prostie să ne închipuim că în mai puţin de patruzeci şi opt de ore am aflat unul despre celălalt tot ce e mai important. Dragostea la prima vedere nu există, Fred.

- Nu ştiu cum se numeşte ceea ce s-a întâmplat cu noi şi mi-e şi teamă să-i dau vreun nume... Un singur lucru e sigur, şi anume faptul că ceea se petrece cu noi e ceva extraordinar, foarte rar şi mult mai serios decât ceea ce provoacă de obicei atracţia dintre un

bărbat şi o femeie... Şi totuşi, te doresc îngrozitor de mult, Lia! Ard de dorinţa de a-ţi strânge în braţe trupul gol, să-mi ascund capul între sânii tăi şi să fac dragoste cu tine chiar aici, sub privirile lunii şi stelelor!

- Fred... şopti uluită. Nu, Fred! Mai trebuie să treacă un timp...

Fred oftă şi se trânti pe ponton, târând-o şi pe Lia după el.

- Dar şi tu vrei acelaşi lucru ca şi mine, Lia!

Lia nu mai rezistă şi se aşeză lângă el, tremurând când el îşi strecură mâinile pe sub bluză pentru a o mângâia pe sâni.
în timp ce el o lega şi mai tare de trupul lui, ea simţi deodată o arsură cumplită la picior. Se ridică brusc scoţând un strigăt de durere.

- Ce este, Lia? se alarmă Fred.

- E o aşchie... îi explică Lia aplecându-se să se uite la gleznă. O simt...

- Doamne sfinte! Te-ai rănit din cauza mea!

Fred studie cu atenţie locul dureros şi găsi aşchia de lemn.

- Ah, uite-o! E groasă ca o scobitoare! exclamă el arătându-i victorios ce găsise. Mai bine ne-am întoarce acasă şi am dezinfecta rana.

- N-are rost, îl linişti Lia. Materialul de blugi e mai rezistent decât pielea. Bucăţica asta blestemată de lemn n-a trecut prin el. Doar m-a înţepat.

Pauza aceea venise la momentul potrivit, îşi spuse ea bucuroasă. Altfel, acea hârjoană periculoasă ar fi continuat şi le-ar fi fost aproape imposibil să se mai oprească. Va veni poate şi

vremea s-o ia de la capăt, dar în seara aceea consideră că era prea devreme să se aventureze pe acel drum.

Rămaseră câteva secunde trântiţi pe marginea debarcaderului, cu picioarele spânzurându-le deasupra apei.

- Apropo de... ceea ce se întâmplă cu noi, aşa cum spui tu, îndrăzni Lia să spună în cele din urmă.

- Dacă n-aş fi fost sigur de sentimentele tale faţă de mine, n-aş fi vorbit despre ele pe un ton serios. Pentru că şi tu simţi la fel ca mine, nu-i aşa, Lia?

Vocea lui era uşor neliniştită. Lia îl luă de mână şi-i sărută căuşul palmei.

- Da, Fred...

El o cuprinse în braţe pe după umeri, oftând satisfăcut şi o trase încet spre el.

- Nu mai pleci din cauză că mă apropii foarte mult de idealul tău feminin? se interesă Lia cu timiditate lipindu-şi obrazul de al lui Fred.

- Exact, scumpa mea. Poate că nu suntem făcuţi unul pentru altul, dar cum putem afla acest lucru dacă n-o să ne mai vedem niciodată?

Aştept de multă vreme să întâlnesc o femeie ca tine, aşa că n-o să plec tocmai în momentul în care mi se pare că mi-am atins scopul!

Lia tresări plăcut impresionată atunci când degetele lui Fred se mişcară din nou pe pielea ei goală, pe sub tricou. Ea îl forţă încet să-şi scoată mâna afară, spunându-i cu un aer şiret:

- Vreau să-ţi atrag atenţia, Fred Tancer, că ceea ce e valabil pentru tine e valabil şi pentru mine... Am şi eu nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă eşti genul meu de bărbat. Până în momentul de faţă, am constatat că îmi este foarte greu să-ţi opun rezistenţă, dar asta nu e dragoste.

- Am început să mă întreb cum se va sfârşi discuţia asta, bombăni Fred. Nu-mi place deloc cum evoluează.

Dar Lia continuă:

- Am pomenit despre dragote. S-o luăm pe rând... Această... atracţie fizică dintre noi e de-a dreptul... irezistibilă, nu-i aşa? Dacă nu vom fi atenţi, ne vom lăsa copleşiţi total de ea, dar atunci, cum vom putea şti dacă între noi mai există legături şi de altă natură?

- Cu alte cuvinte, dacă vom deveni amanţi înainte de a şti dacă ne iubim sau nu, am putea să ajungem să ne pară rău că ne-am pripit.

- Nu asta am vrut să spun. Tu nu eşti primul bărbat care m-a tulburat, îi mărturisi ea cu sinceritate. Mi s-a întâmplat odată să confund atracţia fizică pentru un bărbat cu dragostea şi mai simt şi acum rănile pe care mi le-a provocat această aventură. Nu vreau să-mi mai asum un asemenea risc. Poate că ăsta e un defect capital al meu. Acum ţin neapărat să mă asigur că este vorba despre dragoste.

Fred îi dădu drumul din îmbrăţişare şi se ridică în picioare. Lia regretă imediat că fusese atât de sinceră.

- La ce oră pleci mâine dimineaţă?

- Poftim?

Se aplecă pentru a o privi mai bine, apoi izbucni în râs în timp

ce o ajuta să se ridice şi ea de pe ponton.

Când ajunse la nivelul lui, el o cuprinse cu braţele şi-şi afundă capul în părul ei bogat.

- Semnalul ăsta nu e de-ajuns ca să mă pună pe fugă, pacoste mică ce eşti! îi şopti el cu tandreţe. Nici dacă foloseşti limbajul ăsta de psiholog, n-am de gând să te contrazic, dar nu pot suporta ideea că ai fost strânsă în braţe de donjuanii aceia care te-au exaltat...

- Adevărul e că n-au fost atât de mulţi, îi răspunse ea alintându-se.

- Principalul meu defect e probabil acela că nu-mi pot controla instinctele atunci când este vorba despre tine...

- Acum, foloseşti limbajul meu!

Dar Fred nu luă în seamă gluma ei.

- Am nevoie de ajutor, Lia, îi spuse el pe un ton foarte serios. Nu-mi va fi deloc uşor. Atunci când sunt cu tine, te doresc îngrozitor de tare! Aşa că te rog să nu-mi ceri să-ţi promit că voi fi cuminte... !

O depărtă de el şi îşi cufundă privirea în ochii ei, după care o sărută uşor pe buze.

- Hai să plecăm de aici, îi şopti el.

Apoi o luă de mână şi începură să alerge amândoi de-a lungul pontonului. Peste câţiva metri îşi încetiniră mersul şi o luară agale prin nisipul de pe malul apei, după care urcară poteca împădurită care ducea la vilă.

Lia, care nu se dădea în vânt după acest sport, abia îşi mai trăgea răsuflarea atunci când ajunseră la uşă. Se sprijini gâfâind de

Fred, ca să se odihnească şi să poată respira normal.

- Ar trebui să alergi împreună cu mine în fiecare dimineaţă. în felul acesta vei fi mai în formă, îi spuse Fred pe un ton provocator.

- Genul ăsta de mişcare nu prea mă atrage. Vino să înoţi cu mine în lac şi ai să vezi atunci cine e vioi şi bine dispus.

- Nu înot decât în piscina încălzită a hotelului Goldorado. Am învăţat stilul bras într-un astfel de bazin şi nu m-aş arunca pentru nimic în lume în apa îngheţată a lacului.

- Ce bine era dacă ai fi fost la fel de reticent şi ieri!

- Am fost, dar trupul tău de sirenă m-a prins în capcană...

Se aplecă, o sărută de mai multe ori pe tâmplă şi apoi o muşcă de ureche cu tandreţe. Vreme de câteva minute rămaseră tăcuţi. Fred o înconjură pe Lia cu braţele şi îşi vârî din nou mâinile pe sub tricoul ei. Atunci când îi cuprinse sânii, Lia avu impresia că tot trupul îi ia foc.

- Fred... reuşi ea să mai şoptească la ureche cu glasul gâtuit de emoţie. Parcă ai spus că...

- Ţi-am spus că nu-ţi promit nimic, îi aminti el, vizibil tulburat.

Totuşi, încetă s-o mai mângâie şi-i dădu drumul. Ea se întoarse spre uşă, cu inima bătându-i ca după o oră de alergat. Nu hotărâse ea regula jocului? Dar el nu voia s-o respecte. îşi urmărea acelaşi scop, cu încăpăţânare. Doamne Dumnezeule! Aventura asta se anunţa extrem de dificilă!

Lia nu-l invită pe Fred să intre în casă.

Nu îndrăznea, sau mai degrabă n-avea nici o încredere în ea. Dacă nu va reuşi să-i opună rezistenţă? Amândoi aveau nevoie să-şi

recapete sângele-rece. înţelese cu uşurare, dar şi cu o urmă de regret, că Fred accepta în mod tacit să se despartă în acel loc. Sărutul pe care i-l dădu când îi ură noapte bună era plin de afecţiune, dar şi un pic indiferent.

Lia îl urmări cu privirea în timp ce el cobora spre maşină.

Când ajunse în dormitor, se dezbrăcă şi, înainte să-şi pună cămaşa de noapte din mătase crem, croită ca o cămaşă bărbătească, îşi admiră îndelung trupul gol în oglindă. încerca să se vadă aşa cum o vedea Fred, din perspectiva lui de bărbat şi, uşor ruşinată de faptul că-şi provoca astfel imaginaţia, întoarse spatele oglinzii şi-şi puse cămaşa de noapte preferată. Era ca o mângâiere pe pielea ei mătăsoasă. Totuşi, nu se putu abţine să-i pară rău că nu era înconjurată de braţele vânjoase ale lui Fred Tancer...

Somnul începea deja să pună stăpânire pe ea când deodată, un glăscior perfid îi şopti că era tare păcat că Fred era jucător de jocuri de noroc. Acesta a fost doar un gând trecător, dar care a provocat un altul, prin asociere.

Jucător de jocuri de noroc! în seara aceea, îl zărise şi pe un altul. Acum îşi amintea cine era bărbatul pe care-l văzuse în restaurant. Mersul acela care i se părea cunoscut nu putea aparţine decât unui singur personaj. Toby! Toby Barsford, fostul ei logodnic. Dacă nu s-ar fi aflat sub influenţa farmecului lui Fred Tancer l-ar fi recunoscut imediat.

***

Fred fu pe punctul de a lăsa maşina în parcare şi să meargă pe jos până la hotel, dar renunţă din cauza circulaţiei prea dense şi

îngustimii drumurilor laterale pentru pietoni.

Era atât de bucuros încât parcă avea aripi. îi venea să sară peste garduri, să se caţere pe clădiri, să inspire până în adâncul plămânilor aerul curat al munţilor şi să strige de fericire.

Şi cu toate astea, se aşeză calm la volan şi ajunse la Goldorado fără să facă exces de viteză. Când trecu prin dreptul florăriei, cum era deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu-şi putu stăpâni un zâmbet amuzat. Nu uitase nici acum figura uluită a vânzătorului atunci când îi notase comanda.

- Aş vrea vreo zece duzini de...

Fred avusese intenţia să cumpere trandafiri. Ştia că acestea erau florile preferate ale femeilor. Apoi se răzgândi. Dacă Lia Andrews era o femeie ca oricare alta, îşi spusese el, nu va face o faptă atât de iraţională.

- Daţi-mi zece duzini de... ăăă... din tot ce aveţi prin magazin... şi cu multă verdeaţă.

Florarul îl ascultase, bănuind probabil că avea dinaintea lui un client nebun.

Fără acest camuflaj ciudat Lia nu l-ar fi primit niciodată în casă, îşi spuse el în timp ce-şi lăsa maşina în parcarea hotelului. Pe când el făcea pe clovnul în spatele acelui buchet uriaş în pragul vilei, un glăscios îi şoptea la ureche tot timpul:

- Cine te-a pus, Tancer, să scotoceşti prin dosare în după-amiaza asta?

Când îşi dăduse seama de greşeala pe care o făcuse, n-avusese curajul să-i mărturisească faptul că se uitase pe C.V.-ul ei. Pentru

asta ar fi trebuit să-i explice în ce calitate o făcuse şi în momentul acela avuseseră să-şi spună multe alte lucruri! în plus, era convins că ea s-ar fi supărat dacă ar fi aflat că citise ceva referitor la ea, fără să-i ceară voie.

Dar Aaron, ce părere va avea? Probabil că-i va interzice lui Fred să-i dezvăluie legăturile dintre el şi proprietarul cazinoului Goldorado. Putea de asemenea să nu-i placă faptul că una din angajatele lui face muncă de cercetare în cazinoul lui şi nici să descopere adevăratul motiv al prezenţei cumnatului lui la Tahoe.

Cu voia sau fără voia lui, Aaron va trebui s-o cunoască pe Lia Andrews, îşi spuse Fred hotărât, în timp ce cobora din maşină. Chiar mâine dimineaţă o va ruga pe sora lui să-i invite la cină pe el şi pe Lia, în casa de vacanţă a familiei Burney. Cea mai mare dorinţă a lui era aceea ca Lia să-i cunoască familia şi să capete afecţiune pentru Rozlyn şi copiii ei.

- Lia! Oh, Lia! şopti el intrând în apartament.

Numele acela îi era atât de drag! îi amintea de tandreţe şi mângâieri, de pielea catifelată a buzelor ei, de parfumul ei delicat, de rotunjimile trupului ei subţire şi cald lipit de al lui. Cât oare trebuia să mai aştepte ca să i se dezvăluie în faţa ochilor lui încântaţi şi sub mângâierea degetelor lui înfrigurate goliciunea ei, pe care şi-o imagina perfectă, plină de făgăduinţe şi de voluptate... ?

Capitolul 1

- După părerea mea, Fred, i-ai face un prost serviciu acestei tinere dacă i-ai spune care e rolul tău în cazinou, având în vedere

postul pe care-l ocupă, respectiv o masă de joc pe care o vom pune sub supraveghere. O vei pune într-o situaţie foarte neplăcută, îi spuse Aaron Burney cumnatului său.

Cei doi bărbaţi îşi terminau de băut cafeaua de dimineaţă, acasă la Aaron. Fred îi aruncă o privire gânditoare pe deasupra ceştii.

- Tânăra asta nu lucrează la noi de multă vreme. Ce impresii are despre colegii ei? îl întrebă Aaron.

- N-am vorbit niciodată despre acest subiect. Lia este foarte interesată de oameni. Datorită firii ei, dar şi ca o obligaţie profesională. Mi-a spus că, după părerea ei, personalul de la jocuri dau dovadă de o agilitate ieşită din comun. De altfel, doi sau trei crupieri îi sunt şi prieteni.

- Oare ce va spune atunci când va afla că ai venit aici pentru a-i spiona oarecum pe prietenii ei?

- S-ar părea că ai uitat că nu voi fi spionul tău, îi aminti Fred, prost dispus. E adevărat că ţi-am promis că voi fi atent la ceea ce se întâmplă în incinta cazinoului, dar nu voi merge totuşi, atât de departe. O voi informa pe Lia referitor la legătura de rudenie dintre mine şi patronul ei, explicându-i motivele prezenţei mele la Goldorado. Altfel, ce pretext aş putea să inventez? în cazul în care mă va vedea mereu în sala de jocuri, risc să-mi pună eticheta de jucător bogat.

- Şi asta te-ar deranja?

Fred îşi goli ceaşca de cafea. Rozlyn, care făcea ordine prin vasele de la micul dejun la capătul celălalt al bucătăriei, rămase

brusc nemişcată, uitându-se insistent la fratele ei.

- Uite ce este... începu Fred cu un aer glumeţ, observând că devenise deodată centrul atenţiei celor doi soţi.

Nu-şi termină însă propoziţia şi continuă pe un ton înverşunat:

- Ei bine, aşa este. N-am nici un motiv să mă ascund de voi. M-ar deranja foarte tare.

Rolyn era înaltă şi foarte vioaie. Avea părul blond deschis şi ochii cenuşii semănau cu ai lui Fred. Veni şi se aşeză lângă fratele ei, plină de o curiozitate pe care nici nu vroia s-o ascundă.

- Serios? spuse ea. Să fie posibil oare ca un crupier drăguţ cu fustă să fi găsit drumul spre inima ta cinică? Povesteşte-mi tot! Cum este?

- Am o idee mai bună, Roz. Invită-ne pe amândoi la cină şi îţi voi face cunoştinţă cu ea chiar în seara asta.

Rozlyn ridică ochii în tavan şi-i răspunse ciufulindu-i părul cu afecţiune:

- Eu îi pun doar o simplă întrebare şi el mă şi trimite la cratiţă...

- Ajunge, Roz! se enervă Fred, respingându-i mâna.

- Ce figură îi faci sărmanei tale surori! spuse Rozlyn indignată, pe un ton smiorcăit.

- Tu, sărmană? se hlizi Fred. înseamnă că că Jackie Onassis trăieşte în mizerie...

- Mă refeream la un alt privilegiu, care n-are nici o legătură cu banii şi anume la acela de a-mi trece din când în când degetele prin părul unui bărbat. Trebuie să recunoşti şi tu că, în privinţa asta, cu

Aaron n-am nici o şansă...

Se duse apoi şi sărută sonor ţeasta aproape cheală a soţului său. Burney izbucni în râs.

- Bine, veniţi în seara asta la cină, spuse Rozlyn, întorcându-se din nou spre fratele ei. Ard de nerăbdare să cunosc în sfârşit pe cineva care lucrează la o masă de jocuri. Chiar am de gând să urmez şi eu cursul de pregătire şi apoi îl voi ruga pe Les Mansfield să mă folosească atunci când va avea nevoie de o înlocuitoare.

Aaron şi Fred îşi aruncară unul altuia priviri uluite. Era evident că Rozlyn nu ştia nimic, sau aproape nimic despre lumea cazinourilor, îşi spuse Fred. Totuşi, vorbele ei îi provocară o oarecare jenă. Până mai ieri, ar fi fost gata să pună pariu că sora lui era ultima persoană de pe pământ care să fi dorit să distribuie cărţi la o masă de joc, dar astăzi era mai puţin sigur în această privinţă. Multe certitudini i se spulberaseră în ultimele patruzeci şi opt de ore. Poate că succesul pe care-l cunoscuse în afaceri îl făcuse prea încrezător în propriile opinii.

- E de la sine înţeles că trebuie să i se spună domnişoarei Andrews ce legătură există între familiile Burney şi Tancer, observă rece Aaron. Evident, mă bucur s-o cunosc pe această domnişoară, dar îmi displace ca o angajată a cazinoului să ne afle secretele şi dificultăţile prin care trece.

- Aaron! exclamă indignată soţia lui, care se întorsese la chiuvetă. Nu eşti deloc amabil cu această tânără! Poţi să ne spui şi ce motive ai?

- Fred nu are nevoie de aşa ceva, îi răspunse Aaron, deoarece

motivele mele corespund perfect cu una din liniile lui de conduită. Cel mai bun mijloc de a provoca un faliment este acela de a permite angajaţilor să afle că firma merge prost. Pe ce te bazezi ca să ai încredere în această domnişoară? Cine ştie dacă nu le va spune colegilor ei că te-am chemat să mă ajuţi să readuc pe linia de plutire o afacere aflată deja în derivă, pe care tu m-ai sfătuit s-o cumpăr?

- Te asigur, Aaron că e demnă de toată încrederea. De ce sunt atât de convins? N-aş putea să-ţi explic, dar dacă ai încredere în mine, poţi să ai şi în ea. De altfel, dacă-mi dai voie să-ţi spun, dai o importanţă prea mare unei probleme care nu merită atâta atenţie. Nu e nimic casatrofal care ar putea fi transmis celorlalţi angajaţi. îţi mai spun încă o dată că Goldorado nu e în pragul falimentului, aşa cum crezi tu. E doar o afacere care are nevoie de câteva schimbări, atâta tot.

- Mansfield spune că necazurile noastre încă nu s-au terminat. Dacă i le aduci la cunoştinţă tinerei tale prietene, o vei pune într-o situaţie jenantă, ceea ce nu-ţi va uşura deloc sarcina. Pe de altă parte, dacă îi spui că ai venit să-mi acorzi consultanţă pentru mărirea rentabilităţii firmei mele, va crede că îţi faci pur şi simplu treaba.

- Ah, Aaron, tu ştii întotdeauna să găseşti cuvintele potrivite! exclamă Fred ironic.

Burney rămase calm şi-i răspunse:

- Recunoaşte că este o cooperare perfectă. Totuşi, ar trebui să-i sugerezi acestei tinere persoane că...

- Are şi ea un nume, ca toată lumea! exclamă Fred, enervat. Ştii foarte bine că se numeşte Lia Andrews, aşa că fă-mi plăcerea să-ţi aminteşti de asta atunci când vorbeşti despre ea.

- Ar trebui să-i sugerezi domnişoarei Andrews să nu dezvăluie cuiva faptul că suntem rude şi nici motivele care te-au adus aici. Spune-i că eu consider că pentru personalul angajat o asemenea informaţie ar fi demoralizantă. Ceea ce, de altfel, e şi adevărat. în general, membrii personalului încep să facă speculaţii atunci când e trimis un expert la o firmă. După aceea îşi fac griji pentru postul lor şi până la urmă ne trezim cu scăderea randamentului.

- Am de gând să-i spun adevărul despre misiunea pe care o am de îndeplinit la cazinou.

- Nu văd ce rost ar avea, Fred. Domnişoara Andrews nu va avea nimic de câştigat, ba chiar se va afla într-o poziţie ingrată.

- într-un anumit sens ai dreptate, dar dacă păstrez tăcerea, eu voi fi cel stânjenit. Mie mi se pare că are dreptul să fie informată. în plus, nu-mi place deloc să existe un zid între noi.

- Faci cum vrei, Fred. După părerea mea, aţi evita multe necazuri dacă ai lăsa-o să creadă că ea este unicul motiv al prezenţei tale în sala de jocuri.

- O să mă mai gândesc la asta.

în clipa aceea, Fred îl zări pe Chap, nepotul lui în vârstă de zece ani care venea alergând pe alee, urmat de câinele familiei Burney. Atunci când ajunse sub terasă, copilul se trânti gâfâind pe spinarea animalului care provenea dintr-un ciudat amestec de rase.

Ceva mai departe de el, Missy, o fetiţă de trei ani, mergea cu

paşi mărunţi şi grăbiţi, plângând de ţi se rupea inima de ea. Strigătele ei îl speriară pe Fred, care se ridică dintr-un salt.

- N-o băga în seamă, Fred! îl linişti Rozlyn. E doar furioasă la culme că Chap şi Sooperdog au lăsat-o în urmă.

- E totuşi destul de mică să rămână singură pe plajă! spuse Fred îngrijorat.

- Plaja e folosită de mai multe familii, aşa că am angajat un student pe toată perioada verii. îi supraveghează pe toţi copiii şi are grijă să nu facă prostii sau să se rănească. E o adevărată dădacă şi o grijă în minus pentru mămici!

Missy se opri din alergat la câţiva metri de casă şi făcu o tumbă foarte bine regizată, după care se prăbuşi ghemuită pe pământ urlând din toţi bojocii.

- Chap! strigă Roz cu un aer supărat. Du-te şi ia-o pe sora ta.

- Mă duc eu, Roz, îi spuse Fred ieşind pe uşa culisantă din sticlă care separa terasa de camera de zi.

Chap se ridică vioi şi-l salută pe unchiul lui cu simpatie, cuprinzându-l de mijloc cu ambele mânuţe firave şi agile.

- Vino cu mine, Chap. Am impresia că Missy are nevoie de ajutor. îi vom construi un scăunel de salvare.

- Da! Un scăunel de salvare! repetă Chap debordând de entuziasm.

Fredonă aceste cuvinte care era evident că-i plăceau, potrivindu-şi mersul după cel al unchiului său, în timp ce se îndreptau spre Missy.

Câinele se zbenguia în jurul lor cu o exuberanţă ieşită din comun.

- Missy, o să-ţi facem un scăunel de salvare! o anunţă triumfător băieţelul pe sora lui, care nu mai urla, dar scotea nişte gemete sfâşietoare.

Missy se aşeză în capul oaselor, uitându-se supărată la cei doi care se apropiau de ea. Ridică spre Fred feţişoara ei murdară de praf şi plină de lacrimi.

- Unchiule Fred! îngaimă ea când el o ridică şi o luă în braţe... Chappie şi Sooper au plecat în goana mare... bombăni ea cu faţa lipită de cămaşa lui Fred.

- Da, dar ne-am întors şi o să-ţi facem un scăunel de salvare! trâmbiţă pentru ultima oară Chap, după care îl întrebă pe unchiul lui: spune-mi şi mie unchiule Fred, de fapt ce e ăla un scăunel de salvare?

Fred o lăsă jos pe nepoata lui, încrucişă într-un anumit fel braţele lui Chap, apoi făcu la fel cu ale lui şi la sfârşit prinse mâinile lui de ale băiatului şi formă un scăunel; cam dezechilibrat, din nefericire! Plină de înţelepciune, Missy refuză invitaţia fratelui ei care o încuraja să se aşeze pe el.

- Vreau să mă urc pe umerii unchiului Fred! exclamă ea calm.

- Nu! se răzvrăti fratele ei. Te vom transporta ca atunci când pompierii scot oamenii din casele în flăcări! insistă el înfuriat. Nu eşti decât o mucoasă!

- Ba nu sunt mucoasă! se împotrivi Missy.

Fred îşi dădu seama că scaunul era foarte instabil, din cauza

diferenţei de înălţime dintre el şi nepotul lui. Acesta din urmă, zărind doi tovarăşi de joacă de vârsta lui, dădu drumul mâinilor lui Fred şi strigă:

- Hei! Pun pariu că nu ştiţi cum se face un scăunel de salvare!

Apoi alergă spre ei şi Fred o cocoţă pe Missy pe umerii săi, după care se întoarse spre casă cu paşi părunţi. Fetiţa râdea şi se ţinea cu ambele mâini de părul unchiului său.

Atunci când ajunseră pe terasă, Fred se întoarse şi văzu că Chap şi prietenii lui erau în plină acţiune. Doi dintre ei îşi uniseră mâinile şi forţele pentru a-l aşeza pe al treilea pe scăunel. Mergeau unul lângă altul, asemănător stilului de deplasare al crabilor şi se îndreptau spre plajă.

Ceva mai târziu, în timp ce alerga de-a lungul unei poteci şerpuite de pe versantul unui deal, Fred reflecta la discuţia pe care o avusese cu Aaron Burney. Poate că sfatul cumnatului său era cel mai raţional, date fiind împrejurările.

De altfel, era convins că problemele cazinoului erau de domeniul trecutului, aşa că nu mai era nevoie să spioneze, ci să ţină sub supraveghere mesele de joc. Asta era o sarcină care-l încânta din ce în ce mai puţin. Dacă ar avea loc vreun incident, Aaron ar putea să angajeze un detectiv profesionist ca să-i demaşte pe vinovaţi şi atunci Fred ar putea s-o şteargă. Atunci va veni momentul potrivit să-i povestească totul Liei...

Dar deocamdată avea cu totul altceva să-i spună, ceva mult mai important...

***

Oare îl va vedea mâine? se întrebă Lia care se grăbea atât de tare să ajungă la cazinou, încât refuză cafeaua pe care i-o oferea Carrie când voia să iasă pe poarta reşedinţei.

Ca în fiecare zi, glumi puţin cu Reilly, cumpără un ziar şi vârî trei monede în aparat. Spre deosebire însă de data trecută, când trase de manetă, monedele ei dispărură pentru totdeauna. Şi Fred nu-şi făcuse apariţia.

Totuşi, Lia spera să-i zărească mai devreme sau mai târziu silueta înaltă printre mese.

Şi, într-adevăr, pe la prânz apăru, apropiindu-se de sectorul ei şi depăşind pe toţi cei din jurul lui cu un cap.

Lia bătea cărţile în acel moment şi se temu să nu înceapă să-i tremure mâinile.

Turiştii de weekend se înghesuiau prin sălile de joc şi pe lângă aparatele electronice. Peste câteva minute, Lia, care avea masa completă, urma să fie înlocuită şi se va duce să se odihnească puţin. Dacă ar fi venit mai târziu, l-ar fi ratat pe Fred. Ca să se poată concentra, începu să distribuie cărţile cu ochii în podea.

Nu avu nevoie să ridice privirea ca să afle momentul în care ajunsese la masa ei. Rămăsese un singur scaun liber şi ea bănui cine se va aşeza pe el. îl văzu cu coada ochiului punând banii pe masă şi ea împinse spre el jetoanele. Pentru nimic în lume Lia n-ar fi vrut să-i întâlnească privirea, pe care o simţea aţintită asupra ei, căutând să-i atragă atenţia. Până la sosirea interlocutorului ei, îşi îndeplini cu calm sarcinile impuse de funcţia sa.

Atunci când părăsi masa, se simţi extrem de uşurată. Era sigură

că după ce va face numai câţiva paşi, Fred va veni după ea.

Lia trase adânc aer în piept şi se uită în sfârşit la el pentru prima oară de când intrase în sală.

- Era gata să pui capăt carierei mele de crupier! exclamă ea zâmbind. Nu mă aşteptam să-ţi faci apariţia atât de brusc. M-ai tulburat şi a fost gata să scap pachetul de cărţi din mâini.

- Păreai totuşi perfect stăpână pe tine. Ba chiar prea stăpână, de aceea începusem deja să-mi fac griji. Credeam că m-ai uitat.

Preţ de câteva secunde, se pierdură unul de altul prin mulţime. Când reuşi să se apropie din nou de ea, Fred o prinse de braţ şi nu-i mai dădu drumul. Apoi o conduse pe Lia în salonul pentru servit ceaiul şi se aşezară la o masă, într-un colţ liniştit.

Lia citi în ochii lui Fred că era bucuros că se afla lângă ea. Spera să observe şi el acelaşi lucru din privirea ei. Nu schimbară nici un cuvânt până la sosirea chelneriţei care le luă comanda.

Rămaşi din nou singuri, schimbară o privire lungă şi Fred atinse buzele Liei cu dosul mâinii.

- Nu te-am mai văzut de o veşnicie.

Rostise acele cuvinte cu o asemenea însufleţire, încât acel vechi clişeu căpătă o dimensiune uriaşă. Emoţionată, Lia luă degetele lui Fred şi le lipi de obraz.

- Eşti liberă diseară? se interesă deodată Fred. Aş vrea să-ţi prezint nişte persoane.

- Cu plăcere, îi răspunse Lia, uşor surprinsă. Despre cine este vorba?

- Sunt nişte oameni pe care vreau neapărat să-i cunoşti.

- Nu fi atât de misterios, spuse ea amuzată, dar şi uşor enervată. Cine sunt, Fred? E totuşi mai uşor dacă ştii dinainte cine sunt necunoscuţii cu care urmează să te întâlneşti...

- Nu-ţi face probleme, totul va fi bine. Ar dura prea mult să-ţi vorbesc despre ei şi tu trebuie să te întorci la locul de muncă peste câteva minute. îţi voi spune diseară, când voi veni să te iau.

Conform regulamentului intern al cazinoului, Lia nu purta ceas la mână. îl păstra în poşetă. Aşa că se uită la cel al lui Fred şi ridică uşor din umeri. Se dădu bătută, dar era curioasă cine erau acei misterioşi prieteni ai lui Fred. De ce oare avea nevoie de timp ca să-i ofere informaţii referitoare la ei?

în seara aceea, Lia se miră şi ea de atenţia cu care îşi alese ţinuta. Avea numai patru rochii elegante şi toate îi plăceau la fel de mult, astfel că de obicei o scotea din dulap pe cea care-i venea prima la mână.

Liei nu-i plăcea deloc să bată toată ziua magazinele. Atunci când o haină se uza, încerca s-o înlocuiască de obicei cu una care avusese darul de a o cuceri pe loc, chiar dacă trebuia să aştepte mult pentru asta. Apoi, într-o bună zi se oprea brusc în faţa unei vitrine care expunea exact obiectul de care avea nevoie. Uneori, preţul acestuia era exorbitant, dar Lia pusese la punct un sistem de calcul foarte eficient. în loc să cumpere, de exemplu, câte o rochie nouă în fiecare an cu cincizeci de dolari, riscând să nici nu-i placă atât de mult, prefera să plătească două sute de dolari pe o haină care se potrivea perfect gustului său şi pe care o va purta timp de patru ani. în felul acesta Lia îşi alcătuise o garderobă simplă şi

elegantă, care ocupa şi spaţiu puţin şi care, mai ales, o scăpa de colindatul prin magazine.

S-o aleagă pe cea albastră care-i plăcuse atât de mult lui Fred? Dat fiind că nu se putea hotărî, procedă ca de obicei şi luă la întâmplare o rochie din mătase agăţată de umeraş.

Era una adorabilă, din crepdeşin în tonuri pastelate, unde verdele deschis se amesteca în mod armonios cu rozul şi bleul. Lia se îndrăgostise pe loc în urmă cu cinci ani de această rochie care o costase o avere, dar care se demodase şi semăna şi acum cu un superb tablou impresionist.

- E foarte bine! îşi făcu ea în şoaptă un compliment, uitându-se pentru ultima oară în oglindă.

Fred suna deja la uşă. Peste un minut, Lia merse să-i deschidă şi descoperi în privirea lui acelaşi compliment, dar de o mie de ori mai elogios! Ca şi cum o auzise, sau ca şi cum putuse să-i citească gândurile, el şopti zâmbind:

- E foarte bine...!

Deja depăşiseră gardul reşedinţei Sapphire Point şi Fred tot nu-i dezvăluise cine erau prietenii la care mergeau. Dar oare îi va spune până la urmă? se întrebă Lia, care era din ce în ce mai jenată. I-ar fi fost de folos câteva informaţii, dar nu se va umili rugându-se de el să i le dea. E adevărat că i se mai întâmplase de multe ori să fie invitată la câte o recepţie unde toată lumea cunoştea pe toată lumea, deşi ea nu vedea nici o figură cunoscută, dar de fiecare dată ştia măcar numărul invitaţilor.

Nişte oameni spusese Fred... Era destul de vag! Câţi anume?

Doi, doisprezece sau mai mulţi de atât? Nu avea de gând să-l întrebe nimic, dar nu voia să fie tratată cu atâta indiferenţă.

- Câţi vor fi? se interesă ea în cele din urmă.

- Cum adică?

- Da, prietenii cărora vrei să mă prezinţi, îi explică ea încercând să rămână calmă.

- Ah, da...

Fred îi zâmbi larg, dar nu mai spuse nimic altceva.

încerca să tragă de timp, îşi spuse Lia. Oare ce dezvăluire îi va face, dacă îi venise atât de greu să spună? Curioasă, dar şi uşor îngrijorată, schimbă tactica, alegând un teren mai puţin periculos.

- Unde mergem să luăm masa? îl întrebă ea.

- Tocmai mă pregăteam să te lămuresc, îi răspunse Fred. Vom merge la sora mea. Ea e cea care ne-a invitat la cină. Ea şi soţul ei.

Lia rămase mută de uimire. Fred pomenise despre sora lui, pe care o crescuse o mătuşă după moartea mamei lor, dar îşi închipuise că trăieşte în altă parte a ţării şi nu era atât de apropiată de Fred.

- Nu ştiu de ce, dar aveam impresia că sora ta locuieşte departe de aici.

- Chiar aşa şi este. Trăieşte la sud de San Francisco, la Woodside, cu excepţia verii, pe care o petrece în casa lor situată pe malul californian al lacului Tahoe, la o distanţă de douăzeci de kilometri de aici.

- în acest moment, sora şi cumnatul tău se găsesc acolo?

- Da. Ca şi nepotul meu Chap şi nepoata mea Missy. Vei face

cunoştinţă cu întreaga mea familie. M-am... m-am gândit că e timpul să vă cunoaşteţi. Sper că nu te deranjează...

- Dacă mă deranjează? Dar sunt încântată, Fred! Şi surprinsă, pe deasupra. După modul în care mi-ai vorbit despre ea, mi s-a părut că sora ta trebuie să fie foarte tânără. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că e măritată şi are şi copii.

- Şi cu toate astea, sunt zece ani de când s-a căsătorit cu asociatul şi, în acelaşi timp cel mai bun prieten al meu. Cel mai bun om care poate exista.

Devenind deodată serios, făcu o pauză.

- De altfel, sunt sigur că-l vei recunoaşte, continuă el.

- De ce?

- L-ai văzut pe la cazinou.

- E jucător? îl întrebă Lia prudentă.

Fred izbucni într-un uriaş hohot de râs care destinse atmosfera.

- Ar vrea el... dar e un jucător jalnic! Atunci, în compensaţie şi-a cumpărat un cazinou!

- Un cazinou?

Deodată, îi veni în minte o bănuială cumplită.

- Fred... Cum se numeşte cumnatul tău?

- Aaron Burney.

- Aaron... Burney? repetă ea. Spune-mi că nu e cel care e proprietarul cazinoului "Goldorado", cel pentru care lucrez eu!

- Ba chiar el este!

Capitolul 8

După ce-i trecu primul şoc, Lia se felicită că nu-i dezvăluise lui Fred, cumnatul patronului ei, adevăratele motive pentru care venise aici să fie crupier la o masă de black-jack. Observase că Fred se ghida după un cod al onoarei foarte strict şi probabil s-ar fi simţit obligat să-l anunţe pe Aaron Burney că un membru al personalului folosea sala de jocuri de la Goldorado ca teren de studiu pentru un doctorat în psihologie. Era sigură că marele patron ar fi reacţionat negativ, ca şi majoritatea angajaţilor asupra cărora Lia îşi desfăşurase ancheta. Dacă Burney i-ar fi devenit ostil, şi-ar fi pierdut locul de muncă.

- Te-am întâlnit datorită lui Burney, spuse Fred. Nu m-aş afla aici dacă nu m-ar fi rugat să mă ocup puţin de afacerile lui.

- N-ai venit la Tahoe ca să joci jocuri de noroc?

Uşurarea pe care o simţi era atât de mare, încât Lia rămase cu gura căscată. Fusese extrem de nefericită când văzuse în Fred Tancer un jucător care miza sume mari de bani. Totuşi, nu-şi dăduse seama cât de tare o afectase acea bănuială.

- Ai crezut cumva că sunt un împătimit al jocurilor de noroc? se miră el.

Se grăbi apoi să-i explice neliniştea lui Aaron în legătură cu rentabilitatea cazinoului şi încheie cât se poate de simplu:

- De fapt, mă aflu aici mai ales ca să-l susţin pe Burney. în ultimii zece ani am cumpărat şi am salvat de la faliment atâtea firme, încât nu se mai poate lipsi de sfaturile mele! Asta a devenit pentru el aproape o superstiţie!

- Nu-mi spune că eşti asociat şi la Goldorado... se alarmă Lia.

Se putea împăca mai uşor cu gândul că Barney, cumnatul lui era patronul ei, dar când era vorba despre Fred însuşi...

- Nu, deşi Aaron a încercat să mă implice şi pe mine. Voia ca firma Tancer şi Burney să cumpere afacerea, dar eu am refuzat să particip. Am acceptat să fiu doar consilierul lui. încep să cred totuşi că această deplasare a cea mai fericită din viaţa mea... îi sunt îndatorat o dată în plus cumnatului meu!

- Cum adică? Mie mi se pare că toate avantajele sunt de partea lui.

- în afară de unul, acela care mă interesează pe mine, şi anume tu...

Lia se întoarse spre el şi privirile li se întâlniră. Admiră apoi peisajul cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, atunci când Fred fu din nou atent la drum. Acum mergeau pe o arteră secundară care şerpuia de-a lungul falezei mărginite de blocuri uriaşe de stâncă.

La baza acestora strălucea o întindere de apă verde, înconjurată de pante acoperite cu conifere. Un canal îngust lega această apă de lac. Şi mai jos, pe partea cealaltă a drumului, un alt lac, albastru, foarte mic, părea un safir montat într-un smarald. Frumuseţea peisajului îi smulse Liei un strigăt de admiraţie:

- E superb! Cum se numeşte locul acesta?

- La stânga, Fallon Leaf, la dreapta, Emerald Bay.

- Emerald Bay! repetă Lia. Am auzit de el. Dacă aş fi ştiut că e atât de frumos, aş fi venit aici mai demult!

- încă nu-l văzuseşi? Vom corecta curând această deficienţă, cu atât mai mult cu cât acesta este locul meu preferat. Ne vom opri sus,

de unde panorama este de-a dreptul impresionantă.

Manevră cu îndemânare maşina de-a lungul falezei înguste, până la o mică parcare situată pe marginea prăpastiei. Nu mai era nimeni prin jur.

- Avem noroc, se bucură Fred. La ora asta, panorama e numai a noastră. Ziua e plin de lume aici.

Fred opri motorul şi coborî. Ocoli apoi maşina şi-i deschise uşa Liei. Ţinându-se de mână, traversară o suprafaţă nisipoasă până la o potecă îngustă care ducea la o cavitate în formă de nişă dintre două enorme bucăţi de stâncă. De acolo, priveliştea asupra golfului şi asupra lacului era excepţională.

Acum soarele deja apusese şi ultimele lui raze lăsaseră urme arămii deasupra crestelor munţilor Sierra. Bărcile cu motor despicau suprafaţa apei cu viteză, lăsând în urmă un siaj strălucitor. Din loc în loc, câte o barcă cu pânze plutea împinsă de briza serii.

Lia inspiră adânc aer în piept. Aerul era atât de curat la altitudinea aceea! îi atrase atenţia o mică insulă împădurită din mijlocul lacului.

- E Fannette Island, îi explică Fred. Pe malul acesteia există un impresionant castel în stil nordic pe care l-a construit un baron al lemnului pentru soţia sa la începutul secolului. Se spune că doamna respectivă ar fi primit vizite în salonul ei de ceai de pe insulă. în prezent, Vikingsholm Castle e un muzeu de stat, deschis pentru toată lumea.

în timp ce vorbea, Fred se aprijinise de statuia din spatele lui. O prinse pe Lia de mijloc şi o trase spre el. înainte ca ea să mai poată

spune ceva, el îi acoperi gura cu un sărut. îmbrăţişarea deveni din ce în ce mai pasionată şi trupurile lor se lipiră strâns unul de altul, vibrând de dorinţă.

Când în sfârşit buzele lor se desprinseră, Fred şi Lia se priviră în tăcere, cu ochii plini de făgăduinţe şi întrebări nerostite.

- Ar trebui să plecăm.... şopti în cele din urmă Lia.

Nu ţinea neapărat să pornească iar la drum, dar faleza aceea povârnită deasupra prăpastiei nu era deloc potrivită pentru zbenguieli amoroase.

- Nu! protestă Fred aplecându-se deasupra decolteului Liei.

în timp ce buzele lui îi atingeau gropiţa dintre sâni, ea nu-şi putu stăpâni o tresărire de plăcere. Se clătină uşor din cauza acelei mângâieri fierbinţi şi, observând cu coada ochiului că marginea falezei se găsea numai la un metru de ei, fu străbătută de un fior care o îngheţă de spaimă.

- Fred, se alarmă ea. Suntem foarte sus!

El o strânse şi mai tare la pieptul lui şi o sărută şi mai apăsat înainte să-i dea drumul. Ea începu să alerge, neîndrăznind să se mai uite înapoi. Când ajunse la maşină, privi din nou printre stânci şi-i zâmbi lui Fred care urca spre ea cu mersul lui de sportiv. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte. Inima tinerei începu să-i bată şi mai tare în piept. Dumnezeule! Bărbatul acela era seducţia întruchipată!

Când ajunse lângă ea, Fred îi prinse faţa în palme şi o sărută uşor.

- Frumos sărut de adio... îi şopti ea.

- Te înşeli, îngeraşule!

Te-am sărutat ca să-ţi amintesc că avem o sarcină de îndeplinit în

seara asta...

După ce se aşeză lângă el, în timp ce Fred răsucea cheia în contact, înţelese că el avea dreptate. Evenimentele se precipitau între ei. Fred nu lăsase să planeze nici o bănuială asupra a ceea ce simţea şi dorea. Acum, totul depindea de ea.

- Spune-mi şi mie, Fred, ce ştiu sora şi cumnatul tău despre mine?

- Că eşti crupier la o masă de black-jack de la cazinou şi că eşti prima femeie pe care le-o prezint. Sper că-ţi imaginezi ce concluzie a tras din asta sora mea...

Fred îi aruncă o privire şireată.

- Şi pe bună dreptate, adăugă el pe un ton emoţionat, ceea ce o tulbură pe Lia mai mult decât cuvintele în sine. Poate că ţi se va părea prea directă, dar nu trebuie să te superi pe ea. Roz e un om foarte sincer.

- Ce crede domnul Burney despre faptul că un psiholog lucrează într-o sală de jocuri de noroc?

- încă nu i-am vorbit despre asta.

Şi nici lui Roz. Nu le-am spus nimic despre frumuseţea ta încântătoare, nici despre felul în care a fost cât pe-aci să te înec şi nici despre gândurile care nu-mi mai dau pace de când te-am salvat...

- Fii serios, Fred!

Sunt sigură că le-ai spus totuşi ceva.

- Nu-mi găsesc cuvintele atunci când este vorba despre tine, Lia... când este vorba despre femeia pe care o aştept de atâta vreme? Te vor descoperi ei înşişi.

Liei nu-i venea să creadă.

- Serios, Fred, le-ai spus măcar că sunt crupier la o masă de jocuri din cazinoul cumnatului tău?

- Pentru Roz şi Aaron contează numai faptul că îmi eşti foarte dragă. N-ai decât să le spui tu ce mai e de aflat.

Această dovadă de încredere o emoţionă foarte mult pe Lia şi o făcu să-i tresalte inima în piept de bucurie.

Puţina îngrijorare de care încă mai era stăpânită se risipi de cum trecu pragul casei familiei Burney. Roz îi deveni imediat simpatică. Privirea ei verde-cenuşie, asemănătoare cu cea a lui Fred, o fixă insistent preţ de câteva secunde. Lia citi în ochii ei că o place şi se bucură că descoperise în ei multă afecţiune spontană. Observă foarte repede că Burney se purta în mod automat cordial cu oamenii care erau pe placul soţiei sale.

- Spune-mi Aaron, insistă el atunci când Lia, uşor intimidată, se simţi obligată să păstreze distanţa faţă de patronul ei.

Aaron propuse să bea împreună nişte cocteiluri şi se duse la barul situat într-un colţ al uriaşei bucătării, care îndeplinea şi funcţia de cameră de zi pentru a le pregăti.

- Vino să mă ajuţi şi tu, Fred. Lia va avea astfel ocazia să admire pe cel mai bun bucătar din lume în plină acţiune!

Fred o strânse pe Lia de umăr şi o mângâie pe ceafă, până sus, la rădăcina părului. Zâmbindu-i cu tandreţe, se depărtă de ea şi se duse la Aaron.

Emoţionată de gestul lui afectuos, Lia rămase nemişcată câteva secunde, apoi se apropie de Rozlyn, sperând că tulburarea ei nu era

atât de evidentă, dar Roz era prea ocupată cu treaba ca să observe.

Lia se concentră atunci asupra preparării foarte migăloase a aperitivelor lui Roz, care nu semănau deloc cu bastonaşele de brânză, crudităţile, cipsurile şi alunele pe care le oferea de obicei Lia musafirilor ei.

Roz introduse în cuptor o tavă plină cu biscuiţi foarte apetisanţi, apoi umplu cuburile din gheaţă cu caviar şi le aşeză pe gheaţa pisată înconjurate de feliuţe subţiri de pâine neagră, sferturi de lămâie, gălbenuş de ou şi pătrunjel tocat. Pe un alt platou aranjă frumos nişte clătite cu crab sub privirea încântată a Liei.

Fiecare gest al lui Roz părea făcut cu foarte multă dragoste, constată Lia, ale cărei talente culinare se limitau la legume fierte la abur, carne la grătar şi peşte prăjit. Tot acel ritual o impresionă foarte tare.

Ceva mai târziu, când îl văzu pe Aaron Burney înfulecând la beţigaşe, ciuperci umplute şi pateuri cu fistic, Lia bănui de unde i se trăgea începutul de burtică pe care-l căpătase.

- Totul e delicios, Roz! exclamă ea între două înghiţituri de pâine de secară pline cu caviar, dar probabil îţi petreci jumătate din viaţă în bucătărie dacă pregăteşti atâtea feluri de mâncare complicate în fiecare zi.

- Da, cam aşa e, îi răspunse Rozlyn cu calm, dar lui Aaron îi place să mănânce bine. în plus, am petrecut mult timp în bucătărie încă din copilărie, aşa că ar fi trebuit să fiu prea nătângă să nu mă fi putut descurca la cratiţă. De asemenea, am urmat toate cursurile ce se pot face în acest domeniu!

- Dar trebuie să-ţi şi placă, spuse Lia după o nouă ezitare.

Roz se încruntă. Era evident că nu se gândise niciodată la acel aspect al problemei şi Lia aştepta curioasă răspunsul ei.

- Am afirmat ceva mai devreme că mă descurc în bucătărie. Ei bine, nu e adevărat. Am fost pur şi simplu modestă. în realitate, sunt o bucătăreasă foarte bună! Şi îmi place să gătesc. De ce? Nu prea ştiu. E muncă foarte multă, dar în general sunt adepta lucrului bine făcut. în plus, mă bucur nespus că pot să-i fac plăcere lui Aaron.

Această mărturisire o emoţionă puternic pe Lia, care nutrea un mare respect faţă de Roz şi chiar un început de afecţiune.
Deodată se auziră nişte urlete de durere dinspre drumul care ducea la plajă, anunţându-se astfel sosirea lui Chap.
Peste treizeci de secunde, băieţelul urcă împleticindu-se cele câteva trepte care duceau la terasă urmat ca întotdeauna de câinele lui. Fred îl prinse brusc de zgardă înainte ca acesta din urmă să-şi vâre botul în caviar!

- Iar ai lăsat-o pe Missy în urmă! îl acuză Roz. întoarce-te şi ia-o şi pe ea, Chap!

Fred îi încredinţă namila de câine nepotului său şi se ridică de pe scaun.

- Mă duc eu după ea, îl anunţă el. Chap, du-l pe Sooper în spatele casei şi dă-i de mâncare până nu apucă să înfulece tot ce e pe masă!

Missy îşi făcu o intrare triumfaţă, cocoţată pe umerii unchiului ei, de unde refuza cu îndărătnicie să se mai dea jos. Dar Fred fu de neînduplecat. O puse încet pe podea, fără să se înduioşeze atunci când fetiţa îi îmbrăţişă picioarele din toate puterile ei.

- Unchiul Fred a adus-o cu el pe o prietenă a lui care vrea să te vadă, Missy, o încurajă Roz pe un ton blând. Spune-i bună ziua, draga mea.

Fred îi adresă Liei un zâmbet jenat. Se apleacă să-şi elibereze picioarele şi Missy profită de ocazie pentru a-şi încolăci braţele în jurul gâtului său. Formau un tablou înduioşător, atunci când Fred ridică fetiţa, care se ghemui la pieptul lui. Fred îi şopti câteva cuvinte la ureche, după care ea îi răspunse bosumflată, spre uimirea Liei:

- Nu. Nu-mi place de ea.

Missy fu expediata apoi repede în capătul celălalt al casei, unde o dădacă avea datoria să se ocupe de masa lor, înainte să meargă la culcare.

în timp ce Roz o ducea pe Missy, Lia fu frapată de privirea pe care i-o aruncă fetiţa. Era evident că Missy o considera pe musafira părinţilor ei vinovată de toate necazurile ei. Scoase limba la ea, pe deasupra umărului mamei sale si numai Lia observă acea strâmbătură răutăcioasă. Fred si Aaron reîncepuseră să discute imediat ce încetaseră smiorc'ielile fetiţei.

Nedumerită de comportamentul acesteia, Lia făcu apel la cunoştinţele ei referitoare la studiul psihologiei infantile, un curs pe care-l făcuse în urmă cu patru ani. Missy avea impresia că e ameninţată de ceva, din două motive: unu, Lia era o necunoscută şi-i era frică de necunoscuţi şi doi, se temea ca Lia să nu-i ia locul în inima lui Fred.

Sau se putea foarte bine să nu se simtă ameninţată, dar se purta aşa numai ca să atragă atenţia asupra ei. Sau era posibil ca motivele să

fie cu totul altele, încheie Lia uşor neliniştită.

Lia nu se prea pricepea la copii. De când fusese ea însăşi copil, avusese foarte puţin de-a face cu ei. Ca psiholog, era interesată mai ales de adulţi şi îşi dădea abia acum seama cât de puţin asimilase din cunoştinţele mâzgălite în timpul cursului de psihologie a copilului, care se studia timp de un an în facultate.

Simţindu-se uşor dezorientată din punct de vedere profesional, se gândi, în calitate de invitată a familiei Burney, că fetiţa aceea nu era decât o puştoaică răsfăţată.

- Te rog s-o scuzi pe Missy, Lia.

Vocea lui Aaron o smule pe tânără din gândurile ei.

- îi spun mereu lui Roz că trebuie să fie mai exigentă cu ea, adăugă Aaron.

Lia se scandaliză în sinea ei. De ce toată răspunderea educaţiei copiilor trebuia să cadă numai în sarcina lui Roz?

- Ai dreptate, interveni Fred. în seara asta a fost tare nesuferită!

Lia pregătea un răspuns pentru Fred. Va folosi cuvinte aspre, care însă nu le vor jigni pe gazdele sale. Dar întoarcerea zgomotoasă a lui Chap şi Sooperdog îi spulberă planul.

Spre deosebire de sora lui, Chap o plăcu imediat pe Lia, lucru pe care-l consideră, spre regretul ei la fel de stânjenitor ca ostilitatea lui Missy.

- Ia uite! Pot să stau în cap! o anunţă el mândru.

Câinele însoţea spectacolul oferit de băiat cu schelălăieli şi lătrături vesele. După opt numere de acelaşi fel, în timp ce Lia tocmai îl lăuda, din fericire Chap hotărî că acele cascadorii nu-l mai

interesau, ca şi pe Lia, de altfel. Se întoarse spre unchiul lui şi-l trase de mânecă.

- Vino, unchiule Fred, vino să vezi castelul pe care l-am construit eu şi prietenii mei!

- Să nu întârziaţi! îl sfătui Roz din bucătărie. Bessie vrea să te vadă la masă peste cinci minute, Chap!

Fred se ridică şi întinse mâna spre Lia.

- N-ai vrea să ratezi capodopera lui, nu-i aşa?

- Să merg încălţată aşa? exclamă ea arătând spre sandale. Nu, mulţumesc. îmi povesteşti tu cum a ieşit.

Fred o învălui într-o privire pasionată.

- Băiatul ăsta nu are numai talent la gimnastică, spuse el. Cine ştie ce o să ai de pierdut!

Cele două siluete care coborau rapid poteca o emoţionară pe Lia ca şi spectacolul de mai devreme, când Fred apăruse cu Missy cocoţată pe umerii lui. Oare despre ce vorbeau bărbatul şi băieţaşul? Ce se putea discuta cu un copil? Pe vremea când era stewardesă, se întâmpla uneori să-i fie încredinţat câte un mic pasager neînsoţit şi ea făcea în aşa fel încât să se ocupe de el colega ei.

în timp ce pândea în mod inconştient întoarcerea lui Fred şi a nepotului său, Lia stătea la taifas cu Aaron. în ciuda refuzului său de a impune o anumită disciplină în casa lui, Liei i se păru foarte simpatic. Era evident că îşi adora soţia, era foarte mândru de copiii lui şi considera că Fred Tancer era un adevărat geniu. Căpătând mai multă încredere în gazda ei, Lia îndrăzni să-i dezvăluie ceea ce Fred deja ştia despre ea. Burney nu făcu nici o obiecţie atunci când îi spuse că

era psiholog. Ar rămâne oare la fel de indiferent atunci când l-ar anunţa că se foloseşte de cazinoul lui ca loc de studiu pentru teza ei de doctorat cu tema patologia jocului de noroc? O teză care poate după aceea va fi publicată în presă... Lia preferă să nu-şi asume acel risc.

Puţin după aceea, Fred şi Chap îşi făcură din nou apariţia pe drum. Chap încerca să ţină pasul cu unchiul lui, tropăind mărunt în urma lui. Fred, cu capul aplecat spre el, îi povestea ceva care-l amuza, deoarece Lia putea să audă hohotele de râs ale băieţelului care urmau după vorbele adultului. Lia era din nou curioasă să afle ce-şi spuneau. îi invidia că puteau să poarte o conversaţie în felul acela.

- îi plac foarte mult copiii, observă Burney cu un aer admirativ.

Lia descoperea o altă faţetă a lui Fred care o emoţiona în mod foarte ciudat, dar acest fapt venise ceva mai devreme. Nu era încă pregătită să aprofundeze acest aspect.

Această caracteristică a personalităţii lui Fred o urmări tot restul serii, nereuşind cu nici un chip să scape de umbra ei. Muşchiul de vită cu roşii înăbuşite, ciuperci şi mazăre şi crema de lămâie ale lui Roz, deşi fură delicioase, nu o împiedică pe Lia să se gândească la noul Fred care apăruse brusc în viaţa ei. Ea îl ascultă, cu mintea în altă parte, povestind cum fusese aproape s-o înece, pentru ca după aceea s-o salveze pe Lia în dimineaţa trecută din apa îngheţată a lacului.

Atunci când îşi luară rămas-bun, Roz o invită pe Lia să ia masa la ei în a doua lor zi de odihnă.

- Copiii vor fi la plajă, iar bărbaţii la muncă. Am putea în sfârşit să stăm şi noi liniştite de vorbă.

Pe drumul de întoarcere acasă, Lia se întrebă dacă ea iubea la fel de mult copiii ca Fred. Era oare important acest lucru? Ca să se înţeleagă bine era necesar să aibă aceleaşi gusturi? Bineînţeles! în cazul în care ar fi vorba să se căsătorească sau dacă ea era îndrăgostită de el, aceasta ar fi o chestiune esenţială.

Deodată, îşi dădu seama că era într-adevăr important şi i se făcu frică.

Schimbară doar câteva cuvinte pe drumul în serpentină de unde se vedeau luminile staţiunii de pe malul lacului.

Fred parcă maşina în faţa casei Liei. Opri motorul şi se întoarse spre însoţitoarea lui, luându-i faţa în mâini.

- Te înşeli! Te înşeli îngrozitor! şopti el cufundându-şi privirea în ochii ei. Nu ştiu dacă ai citit despre asta în vreun manual de psihologie sau e propria ta idee, dar un lucru e sigur: te înşeli!

- Mă înşel... repetă Lia uluită. Cum adică?

- Mi-ai spus că nu există dragoste la prima vedere, dar eu te asigur că te înşeli! Ştiu foarte exact momentul în care m-am îndrăgostit de tine. Am văzut trupul tău de zeiţă aruncându-se de pe ponton şi spintecând suprafaţa apei cu o graţie nemaivăzută până atunci şi în clipa aceea m-am îndrăgostit. în seara asta, dându-mi seama că te iubesc, am înţeles că fenomenul s-a produs chiar atunci.

Luată pe neaşteptate, Lia se înfioră. Totul evolua atât de repede! Abia acum începea să pună ordine în viaţa ei după haosul produs de despărţirea de Toby. De data asta nu-şi mai putea permite să facă nici o greşeală, dar să-l respingă pe Fred îi era imposibil.

Ochii lui aveau o expresie întrebătoare. Aştepta o reacţie din

partea ei. Dat fiind însă că ea tăcea, el se aplecă şi-o sărută uşor pe buze.

- Scuză-mă, cred că te-am tulburat, îi şopti el, dar am descoperit adineaori, fără nici o umbră de îndoială, că te iubesc, Lia! Simt pentru tine toată dragostea pe care am păstrat-o în mine de-a lungul anilor, pe care vreau să ţi-o dăruiesc. Acum. Pe loc. Nu vreau să mai aştept.

Fără voia ei, ba chiar fără să-şi dea seama că rosteşte acele cuvinte, Lia îi răspunse:

- Oh, Fred! Şi eu te iubesc!

- Lia! îi şopti el cu vocea gâtuită de emoţie. Dacă aş fi ştiut... Dragostea mea! Lia, hai să ne căsătorim!

- Acum?

- Bineînţeles, acum! Acesta este avantajul în acest stat extravagant. Nevada e minunată, Lia! Putem să mergem cu maşina un kilometru şi să ne căsătorim.

Nu ne va lua decât douăzeci de minute! exclamă Fred cu entuziasm.

- Te iubesc, Frad, dar nu pot să te iau de bărbat aşa.

- De ce nu, din moment ce mă iubeşti?

- Asta nu înseamnă că sunt pregătită să devin soţia ta într-o oră de acum încolo. Avem încă foarte multe lucruri de aflat unul despre altul.

- Eu ştiu esenţialul: te iubesc, dragostea mea! Ce-o mai fi, accept cu ochii închişi!

- Nu asta e problema, Fred. Şi eu am încredere în tine.

Fred oftă adânc.

- Şi cu toate astea, nu vrei să te măriţi cu mine.

- N-am spus că nu mă voi mărita cu tine, ci că n-o s-o fac imediat, îl corectă ea.

Lia deschise uşa şi ieşi din maşină. Prefera să nu mai zăbovească în preajma lui. Se iubeau unul pe altul şi în aceste împrejurări nu mai credea că poate să răspundă de faptele ei.

în timp ce vâra cheia în broască, simţi cum Fred o cuprinde cu braţul de mijloc. Tânăra nu mai ripostă şi, sprijinindu-se de uşă, ascultă tulburată ce-i şoptea Fred la ureche:

- Lia, dragostea mea, te doresc de atâta vreme!

Se referea la femeia ideală, îşi spuse Lia. Dar cum putea el, în atât de puţine zile, să fie sigur că ea era acea fiinţă de basm? I s-ar mai părea oare că este aşa dacă ar afla anumite reţineri în legătură cu copiii? îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi se lipi de el, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l piardă.

- Te iubesc, Fred! Te iubesc.

Nu putea să-i dea mai mult de atât. îşi făcuseră declaraţii, îşi mărturisiseră încrederea pe care o aveau unul faţă de celălalt. Asta ar trebui să le fie de-ajuns până când vor găsi răspuns la celelalte întrebări.

- Vrei să facem dragoste? o întrebă el de-a dreptul.

Dar n-o lăsă să-i răspundă. O strânse şi mai tare la pieptul lui şi o sărută apăsat pe buze. Liei îi venea să scoată un chiot de bucurie şi de dorinţă. Trupul începu să-i tremure şi mai tare şi se lipi şi mai strâns de cel al lui Fred. Cuvintele erau de prisos pentru a exprima dorinţa de a fi a lui pe care o simţea şi o confirma nerăbdarea lui Fred.

Stăteau într-un echilibru destul de instabil, deoarece uşa descuiată risca să se deschidă brusc dintr-o clipă în alta. Dacă nu voiau să se prăbuşească, trebuia să se desprindă unul de altul. Acea situaţie semăna foarte mult cu incertitudinea din sufletul ei.

Ce bine ar fi fost dacă Fred n-ar fi pomenit de căsătorie! Atunci când se dezlipi de el, observă că Fred avea o privire tristă, ceea ce o îndureră şi pe ea.

- Până acum mi se părea că nu mai lipseşte decât dragostea, şopti el.

- Dragostea nu lipseşte, Fred, pentru că te iubesc. Ba da, e adevărat! Vreau să fac dragoste cu tine, dar... încă nu sunt pregătită! Te iubesc prea mult ca să mai risc să fac vreo greşeală şi de data asta. Cred că... încă n-a venit momentul pentru mine...

Ea citi în ochii lui că e furios şi supărat şi fu cuprinsă de o îndoială cumplită.

- Fred... şopti ea mângâindu-l pe obraz.

Dar Fred îi respinse mâna.

- Dacă mă iubeşti, Lia, nu mă face să aştept prea mult, bombăni el. Nu sunt un om prea răbdător.

Apoi se întoarse şi se duse la maşina lui...

Capitolul 9

Lia ar fi vrut să-l cheme înapoi, în timp ce-l vedea depărtându-se nervos. Ceva mai târziu, când se vârâse deja în pat, regreta că-l lăsase să plece. După ce el îi declarase că o iubeşte, fusese cuprinsă de o exaltare extrem de intensă. Dorea să-i dăruiască lui Fred, bărbatului pe care îl iubea, tot ce avea mai secret în ea. Ce dor îi era de el în

clipa aceea de singurătate pe care ar fi vrut cu disperare s-o împartă cu el!

Până să apară Fred în viaţa ei, nu crezuse în dragostea la prima vedere. La început, confundase acest sentiment cu admiraţia execesivă dar trecătoare pentru Toby şi de atunci era foarte prudentă. Pentru dragostea adevărată era nevoie de timp, îşi spuse ea. De aceea îşi lua atâtea măsuri de precauţie atunci când trebuia să dea un nume sentimentului pe care i-l inspira Fred.

Apoi, în seara asta, constatase cu uimire că era vorba într-adevăr despre dragoste. Acum era absolut sigură şi era gata să i-o dovedească lui Fred cu pasiune chiar aici, în vila asta, în patul ăsta...

Dar Fred îi vorbise despre căsătorie, aşa că în acest caz trebuia să aibă în vedere alte considerente. El nu mai era doar bărbatul de care se îndrăgostise şi iubirea, atunci când te căsătoreşti, nu era de-ajuns. Aşadar, era necesar să se gândească la diferenţele şi la nepotrivirile dintre ei.

Acestea erau motivele cele mai des invocate prin tribunale în cazurile de divorţ. în calitatea ei de psiholog, pe vremea când se ocupa de consiliere familială, fusese martora unor situaţii extrem de jenante. De exemplu, despărţirile cauzate de refuzul de a avea copii, o problemă de care nu pomenise nici unul din cei doi soţi înainte de căsătorie.

Lia era puţin supărată pe Fred că grăbise lucrurile. De ce nu avusese mai multă răbdare cu ea? Să iubeşti era una, dar căsătoria era cu totul altceva. Era necesar să-l convingă într-un fel sau altul care era diferenţa dintre cele două noţiuni.

Era de acord să fie amanţi, dar deocamdată nu se putea căsători cu el.

Epuizată de gândurile agitate, reuşi să adoarmă în cele din urmă după miezul nopţii. Somnul îi fu tulburat de vise în care nişte copii cu feţe de spiriduşi dansau hora în jurul ei, se schimonoseau şi scoteau limba la ea.

Se trezi a doua zi dimineaţă cu puţin înainte de ore zece şi sări brusc din pat. Va ajunge foarte târziu la cazinou. Ce scuză putea să ofere în afară de aceea că nu auzise ceasul deşteptător? Făcu un duş care o mai învioră puţin, aboi se îmbrăcă şi abia atunci îşi aduse aminte că începea programul la ora unsprezece. Ceva mai uşurată, nu-şi încetini însă mersul, deoarece era oricum în criză de timp.

Trecu în fugă prin faţa lui Reilly, pe care-l salută din mers, şi urcă să semneze în condică. Avea exact două minute avans atunci când se instală în sfârşit la masa ei.

Fred îi supraveghea pe jucători stând în apropierea ei. Lia nu se miră să-l vadă, deoarece o anunţase deja că, terminându-şi treaba în sectorul hotelier al complexului Goldorado, urma să se ocupe de sălile de jocuri.

în seara anterioară, atunci când Fred şi Champ coborâseră la plajă, în discuţia cu Lia, Aaron îi atrăsese atenţia că ar prefera să se păstreze tăcerea faţă de ceilalţi angajaţi referitor la activitatea cumnatului său în incinta cazinoului. Lia n-avea nici o problemă în această privinţă, îşi spuse ea, cu atât mai mult cu cât nici ea nu era prea sigură de rolul pe care-l juca Fred în acea afacere. Oare cum să se poarte cu el? Trebuia să se prefacă, atunci când se întâlneau, că nu

se cunosc?

Dacă aceasta era dorinţa lui Burney, ei bine va fi foarte dezamăgit! observă Lia cu ironie. Deoarece Fred îi adresă un zâmbet irezistibil şi-i făcu cu mâna. Fred Tancer proceda întotdeauna aşa cum îl tăia capul. Trebuia să-şi fi închipuit că nimeni, nici măcar Aaron Burney, nu putea să-i impună cum să se poarte.

Luă loc la masa Liei, cumpără nişte jetoane şi începu să joace. încet-încet, Lia uită de ceilalţi trei clienţi ai ei şi se concentră asupra mâinilor fine ale lui Fred, care manevra cărţile cu o anumită graţie şi un fel de degajare care o încântau. încercă să nu se mai gândească la senzaţiile pe care degetele lui pricepute ştiau să i le provoace în trup.

Un singur amănunt însă o făcea să nu se simtă în largul ei. Fred juca precum un adevărat profesionist, miza cu discernământ, după ce vedea ce cărţi ieşiseră şi atunci când era în avantaj. Astăzi, norocul îl cam ocolea şi fu nevoit să cumpere din nou jetoane ca să poată continua.

De obicei, Lia păstra distanţă faţă de joc, dar acum obiectivitatea părea să-i fi dispărut. Ţinea cu el. Atunci când Fred se uită la o carte, ea îşi ţinea răsuflarea, sperând în zadar să-i fi dat un as sau un popă. Când mai cerea şi altele, îşi dorea ca de data asta să reuşească să completeze punctele de black-jack ca să poată câştiga.

Era desigur o nebunie, dar îl iubea şi nu mai avea decât un singur scop: acela de a-l ajuta să câştige. Totuşi, trebuia să fie atentă şi să nu-şi neglijeze responsabilităţile de crupier. Cea mai mică greşeală care ar fi adus daune altui jucător putea s-o coste o mustrare din partea lui Ed Shields, şeful crupierilor.

Atunci când veni înlocuitorul ei, Lia îl primi cu veselie. Avea într-adevăr mare nevoie de pauza aceea de o oră. Plecă repede de la locul de muncă şi, aşa cum se şi aştepta, Fred o ajunse din urmă peste câteva secunde.

- îmi voi pierde postul din cauza ta, Fred Tancer! Când joci la masa mea, uit că mai joacă şi alţii!

Reproşul ei era exprimat pe un ton glumeţ şi ochii ei ridicaţi spre el erau plini de iubire, dar şi de regret că seara anterioară se terminase într-un mod atât de jalnic.

- Serios? spuse el pe un ton sarcastic.

Lia înţelese că mesajul ei nu fusese înţeles. Privirea lui Fred era indescifrabilă. Nu văzu în ea nici furie, nici dragoste. Nici măcar nu putea să spună că e ostilă. Observă în ea un fel de simpatie rece, ca şi cum n-ar fi fost niciodată ceva între ei. Bărbatul plin de pasiune care cu o seară în urmă îi spusese c-o iubeşte fusese înlocuit de un om aproape necunoscut, distant şi rece............

Fred reveni de mai multe ori la masa Liei în zilele care urmară. Obişnuindu-se cu prezenţa lui, Lia reuşi treptat să se poarte cu el ca şi cu un client obişnuit. Totuşi, schimbarea atitudinii lui o nedumerea în continuare.

Mai frecventa şi alte jocuri de noroc şi uneori, când ea era în pauză mergeau împreună să bea o cafea. îl anunţă că va face parte din schimbul care toată săptămâna va lucra de la prânz până la ora opt seara. Atunci el îi propuse:

- Vom lua masa împreună în unul din restaurantele cazinoului.

Aşa se face că, în fiecare seară la ieşirea de la serviciu, Lia îl

vedea apărând şi ducând-o într-una din sălile de mese. Lia insistă încă de la început să-şi plătească partea ei, dar Fred se opuse, explicându-i:

- Nu-i cer lui Aaron nici un ban pentru serviciul pe care i-l fac, în schimb, am dreptul la un apartament de lux şi la cea mai bună mâncare, nu numai pentru mine, ci şi pentru invitaţii mei.

într-o dimineaţă, dat fiind că Lia refuză să mai alerge pe plajă şi Fred nu vru să se scalde în lac, jucară o partidă de tenis. încă de la primul set observă că amândoi erau cam la acelaşi nivel şi se hotărâră să joace în fiecare zi.

Nu se mai puse problema căsătoriei şi nu rostiră nici un cuvânt de dragoste. Fred era spiritual, curtenitor şi respectuos, pe scurt, era o companie agreabilă. Din nefericire însă, indiferenţa lui o adusese în pragul nebuniei pe Lia.

Se poartă cu mine de parcă aş fi mătuşa lui, se plângea în sinea ei, în timp ce Fred o conducea la maşina ei lăsată în parcarea personalului după ce luaseră masa la Monte Carlo, cel mai bun restaurant din Goldorado. După aceea, în loc de rămas-bun, o sărută uşor pe buze şi plecă înapoi la cazinou.

Cine era de vină că se ajunsese aici? îşi reproşa Lia. El se oferise să-i fie partener de viaţă şi ea îl refuzase. Cum putuse să-l lase să plece în seara aceea fără să se asigure că înţelegea ce simţea pentru el? Dar ce ar fi putut să-i explice atunci? Revelaţia o avusese mai târziu, în singurătatea patului ei.

îl jignise şi nu mai avea chef să primească şi o a doua lovitură. De aceea era atât de distant cu ea. Lia îl invitase de două ori să rămână cu ea la vilă, dar el refuzase, invocând de fiecare dată un

motiv întemeiat. Era evident că nu mai voia să se întâlnească cu ea decât în locuri publice. Dar până când?

Cum vor reuşi să-şi rezolve problemele dacă nu se vedeau între patru ochi? Nu erau niciodată singuri, nici măcar la măsuţa luminată discret a restaurantului Monte Carlo.

într-o seară în care toate aceste întrebări deveniseră extrem de apăsătoare, Lia tocmai se pregătea să se ducă acasă după o zi parcă trasă la indigo după celelalte, când Fred îi făcu semn să se oprească. Lia lăsă geamul în jos.

- Era să uit... îi spuse Fred. Mâine mă duc la San Francisco. Ne vedem poimâine, la cazinou.

- Nu voi fi acolo, îi răspunse ea dezamăgită. Am două zile libere, mâine şi poimâine. Sora ta m-a invitat să iau prânzul cu ea mâine.

- Distracţie plăcută!

Nemaiputând să se abţină, Lia îl întrebă:

- După ce te întorci, ai putea să iei cina cu mine?

- Păi... de ce nu? Dacă vrei, putem să mergem şi în altă parte, nu numai la cazinou.

- Măi să fie! făcu ea enervată că-i primise propunerea cu atâta indiferenţă. Se uită atentă la el aşteptând ca el să îndrăznească să-i refuze invitaţia.

- Vom sta pe terasă, acasă la mine, vom admira apusul de soare şi după aceea voi pregăti masa. Te aştept în jurul orei şapte.

Apoi porni din nou motorul. Fred se dădu un pas înapoi şi o strigă:

- Lia! Stai puţin!

Dar ea apăsă pe accelerator. Se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu pe Fred stând în picioare în mijlocul parcării. îşi trecea mâna prin păr cu un aer gânditor, uitându-se lung după maşina care se depărta.

Lia şovăi o secundă, apăsă pe frână, fiind pe punctul de a se întoarce, dar se răzgândi şi-şi văzu de drum. De patru zile, aştepta un semn din partea lui. Acum era rândul lui să rămână în aşteptare.

A doua zi pe la prânz, Lia se bucura de câteva clipe de linişte pe terasa familiei Burney, în faţa potecii mărginite de flori care cobora spre plajă. Numai strigătele copiilor care se zbenguiau pe malul apei şi vocea limpede a lui Rozlyn rupeau din când în când tăcerea din jurul lor.

Lia avusese parte de o nouă dovadă a talentelor gastronomice ale lui Roz şi se bucurase de o masă excelentă ale cărei momente triumfale fuseseră o cremă de anghinare servită îngheţată şi o tartă cu cireşe, scoasă rumenă din cuptor. Cele două femei tocmai îşi terminaseră desertul şi îşi sorbeau cafeaua sub umbrela de pe terasă.

Lia îi puse nişte întrebări discrete referitoare la copilăria acesteia, pe care şi-o petrecuse la mătuşa ei.

- Fred mi-a lipsit foarte multă vreme, îi mărturisi Roz Liei. După moartea mamei, m-am simţit foarte singură când am fost despărţiţi unul de altul!

Lia şi-o imagină într-adevăr pe tânăra Roz încredinţată unei rude după dramă şi un val de tandreţe o cuprinse când îi vorbi despre Fred, care fusese nevoit să-l urmeze pe tatăl lui într-o lume indiferentă la dorinţele unui om foarte tânăr.

- îmi lipsea şi tata, îi spuse Roz, deoarece, oricum ar fi fost, el ne iubea. Singurul lui defect era acela că nu putea să se abţină de la jocurile de noroc.

- Nu mă mir deloc că Fred se comportă ca un adevărat profesionist la masa de black-jack.

- L-ai văzut jucând? se miră Roz.

îngrijorarea din vocea lui Roz trezi neliniştea în sufletul Liei. Trecu sub tăcere partidele lungi făcute de Fred. Ea nu ajunsese să se convingă că asta făcea parte din munca lui Fred la firmă, dar acum nu mai era atât de sigură, aşa că denatură un pic adevărul pentru a-i explica lui Roz:

- Da, joacă uneori la masa mea. Din când în când luăm cina împreună în câte un restaurant al cazinoului şi având de aşteptat până îmi termin programul, Fred cumpără câteva jetoane ca să-i treacă timpul mai uşor.

- Ei bine, sper că nu-l încurajezi, o avertiză Roz. Mătuşa mea se temea tot timpul să nu ajungă ca tata şi chiar şi eu am început să-mi fac griji din cauza asta. Fred şi-a plătit studiile din ceea ce câştiga la jocurile de noroc. în special la pocher, unde îi lua banii lui Aaron. Nu vreau să mă plâng, deoarece fără aceste partide de cărţi nu l-aş fi întâlnit pe Aaron şi ei n-ar fi devenit mai întâi prieteni şi apoi parteneri de afaceri...

- Dar în prezent nu-ţi mai faci griji pentru Fred, nu-i aşa?

- Nu, slavă Domnului! S-a lăsat de jocurile de noroc în ziua în care şi-a căpătat diploma de licenţă. Oricum, am impresia că nici nu-i prea plăcea să joace. Pentru el, nu era decât mijlocul cel mai uşor şi

mai rapid de a câştiga bani pentru a-şi putea termina studiile.

L-am auzit într-o zi spunându-i lui Aaron că pentru el n-ar fi nici o problemă dacă n-ar mai pune niciodată piciorul într-un cazinou sau dacă nu s-ar mai atinge în viaţa lui de vreun pachet de cărţi de joc. Şi sunt convinsă că vorbea serios.

- E totuşi amuzant să se afle din nou într-un cazinou.

- O face numai pentru că l-a rugat Aaron. După părerea lui, Fred a considerat întotdeauna că jocul de cărţi e o meserie foarte grea. A mai adăugat că toată plăcerea pe care putea să i-o provoace acesta i-a fost spulberată în ziua în care a descoperit provocarea pe care o constituia pentru el lumea afacerilor. Aici a găsit mizele concrete care produc ceva bun, cum ar fi marfa şi serviciile.

- Şi tu Roz, ce părere ai?

- Eu? Eu... sunt de aceeaşi părere cu Aaron. Aaron are dreptate.

Liei i-ar fi plăcut şi ei să fie la fel de sigură de raţionamentele celor doi soţi. Se uită vreme de câteva secunde cu un aer gânditor la bărcile cu pânze care pluteau agale pe lac, apoi se hotărî să se gândească la altceva şi o lăudă pe Roz.

- Prăjitura a fost minunată. Chiar mai bună decât cele pe care le cumpăr de la supermarket.

Rozlyn se îmbujoră la faţă de plăcere.

- îţi mulţumesc, spuse ea cu timiditate. Mi-am început cariera de bucătăreasă cu acest desert. Aveam în jur de unsprezece ani. Tata şi Fred urmau să vină în vizită la noi şi voiam să fac un fel de mâncare specială prin care să-i impresionez. Mătuşa mea şi-a petrecut două săptămâni învăţându-mă cum să fac o tartă cu cireşe. Am avut un

succes uriaş! De atunci, m-am perfecţionat permanent, ca să fiu lăudată de oameni!

- E greu să concureze cineva cu tine! oftă Lia.

Dat fiind că Roz ridicase din sprâncene cu un aer mirat, Lia îi explică:

- Am făcut greşeala să-i promit fratelui tău că-i voi pregăti cina... L-am invitat mâine seară, după ce se va întoarce de la San Francisco.

- E nemaipomenit! exclamă Roz, entuziasmată. Pot să-ţi spun pe de rost ce-i place să mănânce. îţi voi da nişte reţete şi-ţi voi arăta...

Lia izbucni în râs şi clătină în sens negativ din cap.

- Propunerea ta îmi face mare plăcere, Roz, dar nu mă cred în stare să gătesc ca tine!

- Mi-a venit o idee... Mă ocup eu de tot şi-ţi aduc mâncarea după-amiază. Cu puţin timp înainte s-o serveşti, o pui în cuptorul cu microunde câteva minute şi totul va fi în ordine. Fred nu va afla niciodată...

- Ce şmecheră eşti! exclamă Lia râzând din toată inima. Chiar te-aş lua în serios dacă nu mi-ar fi teamă să nu creez vreun precedent....! Şi dacă Fred s-ar aştepta la un festin asemănător şi cu ocazia unei alte invitaţii...

- Oh, te rog, Lia! insistă Roz. Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta pentru tine! Fred...

- Nu-ţi fie teamă, Roz, fratele tău va mânca decent.

Nu voi încerca să-ţi fac concurenţă, dar la mine acasă se mănâncă la fel de bine ca la bufetul din colţul străzii. în felul acesta, Fred va şti la ce să se aştepte... E mai cinstit aşa.

Lia bănuia că acele cuvinte vor pune capăt discuţiei, dar atunci când ajunse ceva mai târziu la maşina ei, Roz îi puse pe scaunul din faţă un pachet rotund înfăşurat în foiţă de staniol.

- E restul de tartă, Lia. Te rog să-l iei cu tine! Vei face economie de timp. Nu mai e nevoie să pregăteşti un desert. în plus, Fred se dă în vânt după prăjitura asta. Dacă nu-i spui că...

Lia fu nevoită să recunoască în sinea ei că Roz avea dreptate. Va câştiga timp şi nu va mai trebui să caute idei pentru un desert care la ea consta aproape întotdeauna din fructe.

în plus, cum putea să refuze ceva care îi era oferit din toată inima?

- îţi mulţumesc, Roz! Eşti un înger!

A doua zi de dimineaţă, Lia se cufundă până peste cap în lectura unei cărţi de bucate pe care i-o dăduse mama ei, fiind hotărâtă să-i pregătească lui Fred o masă demnă de laudă. Viţelul Wellington o tenta foarte mult, dar când citi reţetă, renunţa la o asemenea ambiţie. I-ar fi luat toată ziua să gătească aşa ceva! Dacă stătea bine să se gândească, felul acela de mâncare nici nu era mai gustos decât altele a căror pregătire dura mult mai puţin. Aşa că tăie două fripturi groase din muşchiul pe care-l cumpărase şi puse restul la congelator. Apoi curăţă doi cartofi mari, pe care-i va pune la cuptor şi o salată verde pe care o spălă şi o puse la rece.

Toate aceste pregătiri nu-i luaseră mai mult de zece minute, aşa că avu timp să-i facă şi o vizită prietenei sale, Carrie. Tânăra îşi recăpătase optimismul şi-i mărturisi Liei în faţa unei ceşti de cafea că Rick renunţase la ranchiună şi căuta cu înfrigurare un mijloc de a-şi

continua studiile pentru a ieşi inginer.

Lia reveni la ea acasă pe la ora unsprezece şi se aşeză în faţa maşinii de scris până la ora şase, după care îşi strânse dosarele şi le ascunse într-un sertar. După ziua aceea consacrată tezei de doctorat, începu să se gândească din nou la Fred. Intră în dormitor cu inima bătându-i puternic în piept.

După ce se spălă pe cap şi făcu un duş, dădu pe piele cu un lapte emolient şi-şi uscă părul scurt. în tot acest timp, fredona doar trei cuvinte: Vino repede Fred, Vino repede, Fred... !

Era atât de nerăbdătoare să-l vadă! Trupul începuse deja să-i tremure. înainte de Fred nu mai cunoscuse dragostea, îşi dădea brusc seama. Şi dacă ar pleca vreodată din viaţa ei, nici un bărbat n-ar fi putut să mai umple golul lăsat de el.

Lia alese din dulap o rochie subţire din bumbac alb împodobită la gât cu nişte broderii complicate. Se hotărî să nu mai poarte nimic altceva, cu scopul de a nu mai exista, în afară de acea rochie, altceva între ea şi Fred. Cum va pune mâinile pe ea, el va şti, va înţelege că era gata să facă dragoste cu el.

Căci nu se temea de nici o rezervă din partea lui. Toată săptămâna, prin purtarea lui rece o lăsase să înţeleagă că trebuie să repare acea ruptură pe care o provocase ea. Dorea din toată inima să panseze rana pe care i-o produsese. Voia să-l asigure şi să-i repete la nesfârşit că-l iubea. Era sigură că dorea să fie alinat.

Era atât de convinsă, încât nu-i fu nici o secundă teamă că nu va veni. Celelalte temeri le izgoni într-un colţ întunecat din mintea ei. în seara aceea nu voia să se mai gândească la copii, la jocurile de noroc,

la imaginea unei femei care semăna foarte bine cu Roz.

în seara aceea voia să fie numai Lia Andrews, o femeie care aştepta bărbatul pe care-l iubea.

La câteva secunde după ce-şi puse câte o picătură de parfum în dosul urechilor şi la îmbinarea sânilor, auzi soneria de la uşă. Lia tresări, zâmbi bucuroasă şi îşi încălţă în grabă sandalele. O ultimă privire aruncată în oglindă îi dezvălui imaginea unei siluete înalte, ale cărei forme armonioase erau puse în valoare de o ţinută extrem de feminină. Pânza uşor transparentă a rochiei ascundea cu greutate rotunjimile voluptuoase ale sânilor ei.

Poate că ar fi trebuit să-şi pună ceva pe dedesubt, îşi spuse ea. Era însă prea târziu. îşi ridică mândră capul şi se duse să deschidă cu un zâmbet pe buze.

Simţindu-se deodată intimidată în faţa acestui bărbat superb, mai seducător decât şi-l amintea, nu-şi încolăci braţele în jurul gâtului său aşa cum îşi imaginase că va face, ci rămase nemişcată, ca să se bucure mai bine de clipa aceea specială a reîntâlnirii lor.

- Am greşit cumva seara în care trebuia să vin?

Lia era uluită. Tânărul acela care părea dintr-o dată prea puţin stăpân pe el era oare cu adevărat Fred Tancer, bărbatul monden care se simţea în largul lui oriunde şi în orice împrejurare? Observă, fără să dea prea mare importanţă acestui lucru, că avea nişte pachete în braţe. în cazul acesta, cum să i se mai arunce la pieptul lui? Era şi aşa destul de încărcat, constată ea şi izbucni în râs, fapt care destinse pe loc atmosfera.

- Nu, nu te-ai înşelat! îi răspunse ea. Intră! Te aşteptam. Unde

vrei să pui pachetele?

- în bucătărie.

E pâine şi nişte vin.

El zâmbi şi Lia ştiu atunci că totul era în regulă. Poate că-i fusese numai teamă că n-o să mai vină.

Atunci când el desfăcu ambalajul la ceea ce adusese, Lia exclamă:

- Pâine şi nişte vin, ai spus? Eu văd o baghetă franţuzească şi şampanie...

Fred o privi şi ea înţelese atunci că venise momentul potrivit. Străbătu mica distanţă dintre ei şi-l cuprinse cu mâinile după ceafă.

- Mi-a fost dor de tine, îi şopti ea, surprinsă de lacrimile care i se iviseră în ochi. Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

- Ce tâmpit am fost că am plecat!

Era evident pentru amândoi că nu vorbea despre călătoria la San Francisco. Fred o lipi de trupul lui şi-i strivi gura cu a lui. îşi plimbă mâinile înfrigurate de-a lungul formelor trupului ei şi Lia ghici că descoperise că nu mai avea nimic pe dedesubt. îi cuprinse talia cu mâinile lui, care apoi îi mângâiară şoldurile, zona spatelui şi a sânilor. El scoase un geamăt abia auzit şi se smulse din îmbrăţişarea aceea care înfierbânta sângele amândurora. Cu inima bătându-i tare în piept, Lia îl privea drept în ochi pe Fred şi citea în ei aceeaşi încântare care era sigură că se observa şi în ai ei.

- Oh, Fred! şopti ea în timp ce el îi atingea decolteul cu un deget ezitant.

- Lia, iubirea mea...

O ridică în braţe şi traversă cu ea camera de zi în care mai plutea şi acum mireasma delicată a florilor pe care i le adusese cu două zile mai înainte. Când ajunse în dormitor, o puse pe Lia pe podea, lângă pat şi începu s-o dezbrace cu mişcări tandre. întâi îi dezgoli umerii şi sânii trasând cu buzele o dâră de foc pe pielea ei mătăsoasă. Stârnind în trupul ei valuri de voluptate, îi mângâie cu gesturi pricepute fiecare părticică a pielii, făcând să alunece din ce în ce mai jos pânza subţire a rochiei.

Cuprinse pe rând în palme sânii umflaţi de dorinţă ai Liei, apoi îi sărută îndelung, muşcându-i cu tandreţe sfârcurile înălţate spre el. Atunci când rochia căzu la podea, mâinile lui Fred deveniră mai îndrăzneţe şi Lia se arcui spre el, încinsă de focul pe care el în aprinsese în locul cel mai intim al feminităţii ei.

- Fred! Oh, Fred! exclamă ea luându-i capul în mâini.

Apoi, devenind deodată nerăbdătoare, îngenunche în faţa lui şi începu să-i descheie nasturii de la cămaşă.

- Scumpa mea... rosti el în timp ce o ajuta să-l dezbrace de haine.

Se prăbuşiră pe pat îmbrăţişaţi şi se sărutară cu patimă. în timp ce se mângâiau şi se sărutau din ce în ce mai pasional, îşi şopteau cuvinte de dragoste.

- Da, Fred... Da... îl imploră deodată Lia lipindu-l şi mai tare pe Fred de trupul ei.

îl dorea până în adâncul sufletului ei şi când el o penetră, îl strânse la piept cu toată forţa iubirii ei.

***

Mult timp după aceea, Fred se ridică în picioare, trăgând-o şi pe ea după el. O privi cu dragoste şi se aşeză pe marginea patului, cufundându-şi capul între sânii ei.

- Lia... Lia... cea mai fermecătoare, cea mai divină femeie din lume! îi şopti el cu o voce în care se mai simţeau şi acum ecourile pasiunii.

Expresiile lui poetice o înveseliră pe Lia, care-şi stăpâni cu greu râsul. îi mângâie părul bogat, lipit de pielea ei care ardea încă în urma sărutărilor lui Fred. Deodată, îi trecu prin cap o idee îndrăzneaţă, dar şi seducătoare. Ce s-ar întâmpla dacă l-ar trânti pe spate şi l-ar forţa să se întindă sub trupul ei?

- Când ai mâncat ultima oară? se interesă el deodată.

Năucită de întrebarea lui atât de neaşteptată, Lia făcu ochii mari, ca şi cum Fred ar fi vorbit într-o limbă necunoscută. El se ridică în picioare şi Lia îi admiră statura perfectă în lumina arămie pe care soarele aflat la apus o trimitea spre ei prin fereastra deschisă. Lăsându-se furată de peisaj, Lia nu-i răspunse imediat.

- Am uitat să mănânc de prânz, mărturisi ea în cele din urmă. Dar tu?

- N-are importanţă, am o foame de lup! îi răspunse el luând de jos rochia albă a Liei.

- Spune-mi, te rog... ce urmăreşti de fapt? Ai de gând să mă duci în bucătărie? îl ironiză ea.

- Cine ştie?

O ajută apoi să se îmbrace în rochie şi atunci când capul ieşi prin deschizătura prevăzută pentru gât, o sărută pe buze. Lia îşi vârî

mâinile prin mâneci şi-i spuse:

- Cred că arzi de nerăbdare să afli dacă ştiu să gătesc.

- Exact, recunoscu el cu calm în timp ce se îmbrăca.

Când intră în bucătărie, Lia puse cartofii în cuptorul cu microunde şi scoase din frigider cele două fripturi. Fred destupă şampania şi umplu paharele, după care rosti un toast:

- Pentru fericirea care mi-a umplut inima.

- Pentru bărbatul pe care-l iubesc, spuse Lia ridicând cupa.

După ce terminară de îndeplinit acest ritual, Fred spuse:

- Tu pregăteşti salata, iar eu mă voi ocupa de carne.

Lia se aştepta să facă friptura la grătar, dar fu foarte surprinsă să-l vadă turnând câteva picături de ulei de măsline peste un căţel de usturoi aflat într-o tigaie. Puse apoi în ea cele două bucăţi de carne, le prăji pe ambele feţe, apoi turnă deasupra puţină şampanie, puse şi un pic de orezano şi lăsă totul să fiarbă înăbuşit câteva minute, după care presără peste mâncare pătrunjel tocat mărunt. Lia, care tăia roşii, ceapă şi avocado pentru a le amesteca împreună cu o salată verde pe care o va asezona cu un modest sos vinegretă, se uită la Fred la început cu neîncredere şi mai apoi cu respect. Nu făcuse nici un gest inutil, nu avusese nici o ezitare, era pur şi simplu demn de admiraţie.

Cina fu gata în mai puţin de douăzeci de minute. Se făcuse deja noapte, şi afară era mult mai răcoare. De dimineaţă, Lia pregătise lemnele pentru şemineu, ştiind că la înălţimea aceea, chiar şi vara era nevoie să se facă focul seara.

Mâncară aşezaţi la o măsuţă pe care Lia o aşezase în faţa şemineului.

- Unde ai descoperit reţeta aceasta delicioasă? îl întrebă Lia care era încântată de ceea ce mânca. Ţi-a dat-o Roz?

- Nu! răspunse Fred râzând. E prea simplu pentru ea. Tot ce presupune mai puţin de trei ore de muncă, e tratat de ea cu un dispreţ suveran...

- Nu cred că ai inventat singur reţeta asta, insistă Lia. Dacă n-a fost Roz, atunci cine te-a învăţat s-o pregăteşti? O altă femeie?

- Nu. Un oarecare Frenchy. Fusese pe timpuri un bucătar cu renume, dar nu putea să-şi păstreze prea multă vreme postul. Evident că din cauza jocurilor de noroc, pasiunea lui. Atunci când îl părăsea norocul, locuia la noi.

în timp ce umpleau maşina de spălat vase, Lia îl întrebă:

- Te mai pricepi şi la alte specialităţi în afară de friptură?

- Mai ştiu o grămadă. Sunt în stare să pregătesc meniul pentru o săptămână întreagă fără să repet nici un fel de mâncare!

- E de-a dreptul impresionant!

Lia încercă să numere în minte câte feluri ştia să gătească, dar trebui să recunoască faptul că nu putea să se ia la întrecere cu el.

- Deloc, îi răspunse el. E foarte simplu. {tiu aproape totul de la Frenchy. Când locuiam singur cu tatăl meu, eram nevoit să gătesc, o sarcină pe care i-o pasam bucuros lui Frenchy, atunci când stătea la noi. După aceea am observat că această artă îmi plăcea, cu condiţia să mă pot limita la feluri nu prea complicate şi a căror pregătire nu durează prea mult. La mine acasă, la San Francisco, fac pe bucătarul.

Ceva mai târziu, goliră sticla de şampanie şi se întinseră pe o pătură în faţa şemineului. Dorinţa puse din nou stăpânire pe ei şi se

trezira îmbrăţişându-se şi unindu-şi trupurile în unul singur, dăruindu-şi reciproc o dragoste care-i încânta din ce în ce mai tare şi care, la sfârşit le produse extazul suprem. Pe la miezul nopţii, Fred vru să se ridice în picioare, dar Lia îl reţinu.

- Nu pleca, Fred! Vreau să dormim împreună în noaptea asta.

El ezită o secundă, apoi o ridică pe Lia în braţe şi o duse în pat. Ghemuindu-se la pieptul lui, tânăra femeie adormi aproape imediat.

Se trezi pe la ora trei dimineaţa. Simţea o bucurie ciudată şi deodată îşi aminti totul. Avea de gând să mai doarmă, lipită de trupul lui Fred, dar îşi aduse aminte că ar fi bine să pună ceasul să sune. Era în schimbul de dimineaţă la cazinou în weekendul acela şi trebuia să se trezească la ora şase. Potrivi ceasul să sune mişcându-se foarte uşor, ca să nu-l deranjeze pe Fred şi apoi reveni la căldura uriaşului trup adormit pe care-l înlănţui tandru cu braţele ei.

Soneria deşteptătorului o trezi din somn la ora fixată şi Lia întinse mâna şi apăsă pe buton. Aruncă o privire spre Fred şi observă că nici el nu mai dormea. Se uita la ea zâmbind, cu un aer fericit.

- Bună dimineaţa, iubita mea, îi şopti el mângâind-o pe gât.

Lia se aplecă spre el şi închise ochii de plăcere atunci când Fred îi atinse sânii şi-i acoperi cu sărutări.

Trupurile lor regăsiră aceleaşi senzaţii ca în noaptea petrecută împreună, mâinile şi buzele lor făcură cu înfrigurare aceleaşi mişcări care-i duse la extazul final.

După aceea făcură duş împreună, râzând ca nişte copii. în timp ce făcea cafeaua în bucătărie, Lia îi povesti despre prânzul pe care-l luase cu Roz. Atunci când îi mărturisi uşor jenată că Roz se oferise să

gătească pentru ei, Fred o linişti:

- La cratiţă îmi placi mai mult decât Roz, aşa că nu trebuie să fii supărată din cauza asta. Rar mi-a fost dat să mănânc atât de bine ca aseară.

Ca să-şi salveze onoarea, Lia făcu observaţia că ea nu avusese nici o contribuţie la reuşita meniului.

- Stilul tău îmi place, Fred Tancer.

Lia se opri brusc, cu mâna la gură şi ochii măriţi de ruşine. Uitase complet de deliciosul desert al lui Roz.

- La naiba! exclamă ea. Tarta cu cireşe!

îi explică pe scurt lui Fred de unde o avea.

- Nu cumva să-i spui lui Roz că am uitat de ea! Nu-i vei spune nimic, nu-i aşa?

- Pune-o câteva minute la cuptor ca s-o încălzeşti puţin. O vom mânca acum, îi răspunse Fred râzând din toată inima.

- Tartă cu cireşe la micul dejun?

- Bineînţeles. Nu există nimic mai bun pe lume...

- Bine... dar te avertizez că dacă îi vei spune vreodată surorii tale, va fi vai de tine!

Capitolul 10

Zilele care urmară le petrecură într-o atmosferă idilică. Dimineaţa, Lia se trezea foarte devreme fără să facă zgomot, ca să nu-l deranjeze pe Fred, şi încerca să lucreze puţin la teză, înainte să plece la cazinou.

Atunci când intra în tura de dimineaţă, Fred se dădea jos din pat o dată cu ea şi se ducea pe plajă să-şi facă alergarea obişnuită. Atunci când lucra de după-amiază, jucau tenis. Seara, de obicei, se întâlneau în apartamentul lui Fred de la Goldorado. Era un spaţiu luxos ai cărui pereţi tapetaţi cu mătase aurie se asortau cu mocheta groasă de culoare cenuşie. în această atmosferă intimă, departe de vacarmul sălilor de joc, luau cina în doi, servind felurile exotice de mâncare pe care hotelul le comanda în cele patru zări ale lumii ca să satisfacă gusturile rafinate ale clienţilor lui.

Dormitorul, cu oglinzile lui din tavan, aducea cu cel al unui bordel de la începutul secolului. Fred îşi ceruse dinainte scuze Liei pentru acest inconvenient. La început, ea fusese uşor stânjenită. I se părea că e o persoană curioasă care asistă la propriile sale zbenguieli amoroase. Treptat însă, această impresie dispăru şi la vederea trupurilor lor înlănţuite cuprinse de pasiune, dorinţa devenea şi mai puternică.

în zilele în care Lia ieşea de la cazinou la sfârşitul după-amiezii, se duceau la vila din Sapphire Point. în drum spre casă, făceau piaţa şi în acele seri găteau cina împreună. Hotărâseră de comun acord să nu pregătească decât feluri de mâncare care se puteau găti în doar douăzeci de minute şi foloseau doar trei

ustensile de bucătărie.

Fiecare din ei îşi punea la contribuţie toate talentele de care era în stare ca să-l uimească pe celălalt. Lia constată cu oarecare satisfacţie că Fred, deşi avea multe cunoştinţe la gastronomie, făcea mai multe greşeli ca ea, dar era pe deplin mulţumită, deoarece savura cu aceeaşi încântare şi ce gătea el, şi ce gătea ea.

Uneori, după ce luau masa de seară pe terasă, se duceau să se plimbe pe plajă. Vorbeau despre trecutul lor, fiecare din ei dorind să afle ce evenimente avuseseră loc în viaţa lor înainte de a se cunoaşte. Alteori mergeau în tăcere, ţinându-se de braţ ca nişte vechi prieteni şi ascultau clipocitul apei şi scârţâitul nisipului sub picioare. Dacă era cald seara, luau o pătură cu ei şi făceau dragoste la lumina stelelor şi a doua zi, când Lia venea să facă baie în lac, descoperea urma lăsată de trupurile lor pe nisip.

Petreceau aşadar foarte mult timp împreună, dar nici unul din ei nu pomenea de posibilitatea de a locui sub acelaşi acoperiş. Oricum pentru Lia acest plan nu era posibil decât dacă i-ar fi dezvăluit lui Fred cercetările pe care le făcea în fiecare zi pe ascuns.

Fred nu se gândea decât la căsătorie, dar Lia încă nu se simţea pregătită să facă acest pas.

- Te rog, Fred, nu vreau să ne grăbim, îi spunea ea de fiecare dată când încerca s-o convingă. Nu ne cunoaştem încă suficient de bine.

într-o zi, furia lui Fred explodă:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lia, dar eu te cunosc pe tine!

- Şi eu te cunosc pe tine, dragul meu, dar nu pot să uit că era gata să produc un dezastru prima oară când am fost pe punctul de a mă căsători.

- Dar de data asta e cu totul altceva, Lia.

- Ştiu că ai dreptate, Fred, dar am jurat să nu mă mai grăbesc niciodată. Nu mai insista...

Fred acceptase explicaţiile ei bombănind, dar ea ştia că va veni o zi când nu va mai fi atât de înţelegător. în momentul acela, ea va fi nevoită să găsească nişte răspunsuri la întrebările ascunse în străfundurile minţii sale.

Dar cum putea să fie sigură că Fred nu era un jucător ca şi Toby, din moment ce-l vedea cheltuind în fiecare zi sume uriaşe, purtându-se ca un adevărat profesionist la mesele de black-jack?

{i de unde ştia dacă putea fi sigură c-o va ierta că se foloseşte de cazinou pentru ancheta ei, fără să-i fi cerut în prealabil aprobarea lui Aaron Burney. Ar putea foarte bine să se supere şi el pe ea, în calitate de jucător. {i dacă ar socoti că studiile Liei despre jocurile de noroc considerate ca o boală ar constitui nu numai o lipsă de loialitate faţă de Burney, dar şi o trădare faţă de el? {i dacă s-ar hotărî să pună capăt la ceea ce devenise unul din principalele scopuri ale vieţii lui?

Situaţia în care se găsea era foarte jenantă. Lia se simţea vinovată că-i ascundea lui Fred anumite lucruri despre ea, dar, pe de altă parte, un exces de sinceritate putea s-o coste doctoratul la care ţinea atât de mult. Studiile pe teren erau departe de a fi terminate şi acum Lia dorea din tot sufletul să le pună capăt în cele

mai bune condiţii posibile. Nu numai din cauza lui Toby, pentru care le începuse, dar şi pentru Fred, care începuse s-o îngrijoreze.

în aceste condiţii, cum să facă să împace teza de doctorat cu căsătoria cu Fred?

Renunţând pentru o vreme la aceste gânduri demoralizante, Lia se duse la un magazin din oraş şi îşi cumpără o rochie nouă, pe care o alese dinadins mai provocatoare. O agăţă de unul din umeraşele din apartamentul lui Fred, păstrând-o ca rezervă pentru cinele intime de la hotel.

Era o rochie menită să seducă. Avea un decolteu foarte adânc şi materialul i se mula perfect pe formele trupului ispititor. Lia alesese una de culoare albastră, ca cea care îi plăcuse foarte mult lui Fred în prima seară când ieşiseră împreună.

Poate că fericirea pe care o simţea alături de Fred nu era decât un paradis amăgitor în care curând va apărea şi şarpele, îşi spuse Lia ca un adevărat psiholog ce era.

Chiar atunci îşi făcu apariţia Toby Brasford.

După o dimineaţă de jucat tenis cu Fred, Lia ajunse la cazinou pentru a prelua schimbul de după-amiază. Erau deja oameni în sală. Masa ei era aproape completă şi, atunci când se aşeză, dădu cu ochii de Toby. Nu-l mai văzuse din seara în care rupseseră logodna, dacă nu lua în considerare episodul din restaurant din urmă cu câteva zile, când îl zărise pentru câteva clipe. Semăna şi mai mult cu un june prim de la Hollywood, cu ochelarii aceia uriaşi şi fumurii pe nas. Nu se schimbase deloc din ziua în care se întâlniseră într-un lift. Figura lui cu trăsături regulate exprima o

încredere în sine şi o cordialitate care le determinau pe femei să întoarcă rapid capul după el, aşa cum constatase de multe ori Lia atunci când se plimbau pe străzile din San Francisco. Faptul că era atât de admirat o influenţase oare şi pe Lia? îşi pusese adeseori această întrebare după ce se despărţiseră. Dacă n-ar fi arătat atât de bine, relaţia lor ar fi încetat odată cu deschiderea uşilor liftului. într-o zi când se înfuriase pe el, îi şi spuse acest lucru. Fără să se lase impresionat, Toby îi răspunsese cu un aer de superioritate:

- Fizicul m-a ajutat întotdeauna...

Acum, Toby îi zâmbea, jucându-se distrat cu un pumn de jetoane.

- Bun venit în clubul nostru! îi spuse el zâmbindu-i uşor obraznic.

Lia îi aruncă o privire indiferentă şi-i spuse cu calm:

- Miza dumneavoastră, vă rog.

în timpul celor patruzeci de minute care urmară, adică până la sosirea înlocuitorului ei, Liei i se păru că trăieşte aievea un coşmar.

Din fericire, Fred îşi dusese nepoţii la Reno, unde avea loc o paradă a baloanelor cu aer cald. Dacă avea noroc, acesta nu-şi va face apariţia la cazinou decât după ce va ieşi din tură. O mai încurajă şi un alt gând: până la urmă, Toby va rămâne fără bani. Dar din păcate, asta putea să dureze destul de mult şi ea voia să scape de el rapid. în plus, dacă nu mai avea cu ce să se joace, l-ar fi putut credita Ed Shields. Totul depindea de încrederea de care se bucura el în faţa şefului crupierilor.

Atunci când ea plecă în pauză, Toby avea încă mulţi bani, ceea

ce era un lucru neobişnuit pentru el. în general, pierdea totul foarte repede. îşi propuse să stea cu ochii pe el după ce se va întoarce la masa de joc.

Fu însă de-a dreptul uluită când văzu că îşi adună jetoanele câştigate şi se ridică în momentul când ea plecă de la masă.

- Hei, n-o şterge atât de repede, frumoaso! spuse el ajungând-o din urmă la doar câţiva metri distanţă de masă. Te invit să bem o cafea, în amintirea vremurilor bune.

Lia se depărtă de el şi se amestecă printre turişti ca să evite mâna cu care Toby se pregătea s-o prindă de braţ. Peste zece secunde se găsea din nou lângă ea, dar nu mai făcu nici un gest să se apropie de ea pe drumul spre cafenea.

Privind drept în faţă, Lia îi ceru cu răceală în glas:

- Lasă-mă în pace, Toby! Te-am avertizat că nu vreau să te mai văd atâta vreme cât joci jocuri de noroc! După cum se vede, n-ai renunţat la ele! De data asta, am terminat definitiv! Nu vreau să mai aud de tine! Dacă ai devenit dependent de jocuri, e treaba ta! Nimeni în afară de tine nu te poate ajuta!

- Ipocrită ce eşti! Tu îţi câştigi existenţa din jocurile de noroc, cu singura diferenţă că în timp ce tu câştigi puţin, eu câştig foarte mult. îţi atrag atenţia că în acest cazinou eu sunt clientul-rege, iar tu numai o simplă angajată. Aşa că, draga mea, nu te afli în situaţia de a-mi vorbi de sus!

Fără să se oprească din mers, întoarse capul spre el. Vorbea serios! Cum să se înfurie în faţa unui caz atât de jalnic? Bietul Toby! Decăzuse din ce în ce mai mult! Era un jucător împătimit,

plin de el şi cu mintea rătăcită.

Deodată, se hotărî să schimbe tactica. De ce să nu-l ia cu vorba bună? Poate va reuşi să-l convingă, dacă nu să meargă să joace în altă parte decât la Goldorado, măcar să nu mai stea la masa ei.

Lia încercă aşadar să pară ceva mai amabilă şi să-l facă să înţeleagă că accepta să petreacă împreună câteva minute.

- Mi s-a părut că te zăresc într-un restaurant pe celălalt mal al lacului într-una din zilele trecute, îi spuse ea pe tonul unei conversaţii politicoase. Cu cine erai? Bărbatul care stătea cu spatele îmi aminteşte de cineva. {tii ce enervant e să nu poţi da un nume unei persoane de care eşti sigur c-o cunoşti?

în mod ciudat, întrebarea ei păru păru să-l tulbure serios pe Toby, care-şi mai pierdu puţin din tupeu. Pometii obrajilor i se înroşiră şi începu să vorbească mai nesigur pe el.

- Tot ce pot să-ţi spun e că nu eram eu. Nici măcar nu eram prin zonă în momentul acela. Abia acum am început să vând proprietăţi prin jurul lacului.

Aşadar, nu avea de gând să rămână aici doar câteva zile, se nelinişti imediat Lia, care se hotărî să clarifice lucrurile pe loc.

Se aşezară la o măsuţă şi Lia aşteptă să le fie adusă cafeaua ca să abordeze subiectul care o interesa.

- Fii drăguţ, Toby, şi nu mai veni să joci la masa mea.

- De ce?

- Din mai multe motive. în primul rând, aşa cum ţi-am spus şi mai devreme... nu vreau să te mai văd. în plus, eu nu ştiu să joc şi n-am nici un chef să asist la ruinarea ta.

El râse cu dispreţ.

- Probabil că n-ai auzit ce am de spus. Nu mai pierd, acum câştig mereu!

- Atunci, te rog să te duci să câştigi în altă parte!

- Văd că nu înţelegi nimic! îţi spun că acum câştig! Sunt gata să mă îmbogăţesc şi tu vei avea partea ta! Te rog să mă crezi că atunci când Toby Brasford încasează câştiguri grase ştie să fie generos cu crupierii lui!

- Toby, eu vorbesc serios. Nu vreau să te mai am prin preajmă.

- Dar parcă spuneai că mă iubeşti, spuse el pe un ton îmbufnat.

- Ei bine, cred că m-am înşelat.

- Totuşi, ai...

- A fost o greşeală groaznică, Toby, nu înţelegi? în momentul acela nici nu ştiam ce înseamnă dragostea adevărată! îţi urez noroc, Toby! Sper că vei încerca totuşi să te laşi de jucat, dar nu mă priveşte pe mine dacă vei reuşi sau nu.

Nu mai faci parte din viaţa mea şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai mai veni să joci la masa mea.

- Dar chiar acolo a început să-mi surâdă norocul! Dacă aş pleca, aş avea ghinion! Ai înnebunit de tot!

- Te rog, Toby.

- Nu, nici nu se pune problema.

Lia îşi dădu seama că nu avea rost să mai continue discuţia. Se ridică de pe scaun fără să mai spună nici un cuvânt şi plecă. Toby se aşeză din nou la masa ei după câteva minute, când ea îşi reluă activitatea. în tot restul după-amiezii, el câştigă tot timpul.

Lia îl ţinea sub observaţie. Nu părea să se folosească de nici un sistem de calcul. în ciuda experienţei pe care o dobândise, ei i se păru că e lent şi nesigur, spre deosebire de Fred care era rapid şi sigur pe el. Atunci când Lia ieşi din tură, Toby câştigase peste o mie de dolari. Una peste alta, avusese o zi bună, constată ea cu tristeţe. Chiar înainte să vină înlocuitoarea ei, se temu să nu-şi facă apariţia Fred. Era adevărat că-i vorbise deja despre Toby, dar cum ar reacţiona dacă l-ar vedea aşezat la masa ei de black-jack? Prefera să nu afle răspuns la acea întrebare, cel puţin nu în acel moment.

Abia predase schimbul lui Annie, când Fred apăru în uşa sălii. Peste câteva secunde se oprea în faţa ei cu respiraţia tăiată şi părul răvăşit. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi dat buzna aşa! regretă Lia când Toby îi spuse:

- Pe mâine, domnişoară! Noroc!

Lia îl urmări pe Fred care se uita la Toby, apoi cântări din ochi grămada de jetoane din faţa celui din urmă.

Atunci când plecară, el o tachină.

- Ai făcut fericit un client, din câte se pare. Cum se face totuşi că eu nu câştig niciodată atunci când joc la masa ta?

- Pentru că tu ai noroc în dragoste, îi răspunse ea fără veselie în glas.

Nu prea avea chef de glumă, dar reuşi să se relaxeze şi să-i zâmbească tandru lui Fred.

- Eşti drăguţ să mă aştepţi puţin, Fred? Am ceva să-i spun lui Ed Shields, şeful crupierilor.

{i fără să mai aştepte răspunsul lui, alergă spre scara pe care o urca Shields în acel moment.

- Ed! îl cunoşti cumva pe bărbatul blond cu ochelari de soare care a jucat toată ziua la masa mea?

Shields se uită la ea neliniştit, cu nişte ochi bănuitori.

- Da, cred că ştiu despre cine vorbeşti. Ce e cu el?

- Aş vrea să joace la altă masă.

- Nu mai spune! {i de ce îl acuzi mă rog? se interesă el furios.

- Nu-l acuz de nimic, doar că... am...

îi venea greu să-i dezvăluie legăturile pe care le avusese în trecut cu Toby.

- Am fost logodiţi, continuă ea. Acum însă nu mai suntem. Ai putea să-l rogi să joace la altă masă? {tiu că ai acest drept.

- De ce nu-l rogi chiar tu? bombăni Shields urcând scara.

- Stai puţin, Ed! M-a refuzat!

Fă-o, te rog, pentru mine. Nu mă simt în largul meu să-l văd acolo, înaintea mea.

Şeful crupierilor nu se opri.

- Asta e problema ta, drăguţo! îi spuse el pe un ton răutăcios, fără să se întoarcă spre ea.

Fred îi ieşi în întâmpinare Liei, cu un aer îngrijorat.

- Ce s-a întâmplat, Lia?

Ea scutură din cap. Ce motiv putea să inventeze?

- Am avut o zi extrem de obositoare! oftă ea.

îi era imposibil să refuze să-l însoţească pe Fred în apartamentul lui şi să se prefacă faţă de el că totul era în regulă.

Simţea nevoia să fie singură şi să se gândească la ce se va întâmpla a doua zi dimineaţă, în momentul în care Fred şi Toby se vor trezi unul lângă altul, jucând black-jack.

- Fred, cred că mă voi întoarce la Sapphire Point. Mă... mă...

- Te doare capul?

Acum, când adusese el vorba despre asta, îşi dădu seama că într-adevăr aşa era.

- Da, îngrozitor, recunoscu ea.

- Probabil din cauză că ai stomacul gol. Ar trebui să mănânci ceva. Ce ai acasă pentru cină?

- Mai am ciorba de legume pe care mi-a adus-o Carrie alaltăieri.

Am pus-o la congelator. Pot s-o încălzesc puţin. Nu mi-e chiar aşa foame.

Când ajunseră în faţa maşinii ei, Lia se aruncă în braţele lui Fred şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Se aflau în plină lumină, sub un felinar stradal, dar nu-i păsa deloc.

- Oh, Fred, te iubesc! exclamă ea.

Fusese cuprinsă de o panică inexplicabilă. Fred înţelese că ea dorea să fie strânsa tare în braţe şi atunci îi lipi trupul de al lui şi-şi cufundă faţa în părul ei scurt şi ondulat.

Lia se relaxă treptat, ridică ochii spre el şi Fred o sărută îndelung. Dar deodată îşi făcu apariţia din capătul celălalt al parcării o maşină plină cu o ceată de adolescenţi zgomotoşi şi veseli. Lia şi Fred îşi amintiră atunci unde se aflau şi se desprinseră unul de celălalt.

- Hotărârea ta e irevocabilă? o întrebă el aproape în şoaptă.

Lia ridică ochii spre el şi în ei se citea o dragoste nemărginită.

- Oh... Fred!

Se întoarseră la hotel ţinându-se de braţ şi se urcară în liftul care îi duse la apartamentul lui Fred.

A doua zi dimineaţă Lia lucra deja de două ore când îşi făcu apariţia Toby. Nu se miră deloc când îl văzu aşezându-se la masa ei şi-i răspunse zâmbetului pe care i-l adresă el printr-o scurtă înclinare a capului. El puse banii pe masă, fără să scoată nici un cuvânt, spre marea uşurare a Liei, care-i întinse jetoanele aranjate în grămezi de câte cinci piese.

Spre deosebire de ziua anterioară, realiză câştiguri modeste. Atunci când şeful crupierilor aduse un nou pachet de cărţi, Toby ataca ultima grămadă de jetoane.

Apoi sosi şi Fred care începu să joace imediat, după ce-i aruncă o privire lungă şi grăitoare Liei, care dat fiind că se trezise fericită în braţele lui cu câteva ceasuri în urmă, deocamdată mai uitase de grijile ei. Acum însă se temea mai mult ca oricând de prezenţa celor doi bărbaţi, la masa ei. De ce păstrase tăcerea ieri? Ar fi trebuit să-l anunţe pe Fred. E adevărat că încercase s-o facă între două săruturi:

- Am ceva să-ţi spun, dragul meu.

Fred simţea că e tulburată încă de când plecaseră din sala de jocuri, aşa că-i spusese cu umor ca s-o mai înveselească puţin:

- Cred că ar fi preferabil să nu vorbim acum despre asta... S-o lăsăm pe altă dată...

Lia n-ar fi trebuit de accepte şi totuşi se lăsă legănată de vorbele lui drăgăstoase şi-i dădu voie să-i schimbe gândurile. Pe măsură ce dorinţa creştea în trupul ei, îi era din ce în ce mai uşor să nu se mai gândească la fostul ei logodnic, care apăruse brusc în viaţa ei.

în ciuda frământărilor ei sufleteşti, Lia distribuia cărţile cu o mână sigură. în dreapta ei, Fred juca repede şi cu un aer relaxat. Câştigurile şi pierderile păreau să-l lase total indiferent.

în stânga ei, Toby, cu figura crispată, nu se grăbea deloc, ezitând îndelung înainte să ceară o altă carte, aşa cum observase Lia că jucase şi în ziua anterioară.

Brusc, o dată cu sosirea lui Fred, norocul păru să-i surâdă din nou. îşi recuperase grămezile de jetoane şi acum paria pe mize mari. Totuşi, trăsăturile îi rămâneau tot încordate, ca şi cum câştigul nu-i producea nici un fel de plăcere.

{i aşa trecu toată săptămâna, fără ca Lia să găsească vreodată curajul de a sta de vorbă cu Fred despre Toby. Cei doi bărbaţi păreau că nu se bagă în seamă unul pe celălalt, fie că erau despărţiţi de prezenţa altor jucători, fie că întâmplarea îi aducea unul lângă altul. Se purtau politicos cu Lia, aşa cum se cuvenea în relaţiile dintre clienţi şi angajaţi. Numai în privirea lui Fred se putea citi apropierea dintre el şi Lia. Cât despre Toby, acesta probabil considerase că era mai înţelept să păstreze distanţa faţă de Lia, ca să evite orice manifestare ostilă. împrejurările erau de aşa natură, încât Liei nu-i fu deloc greu să treacă sub tăcere identitatea fostului ei logodnic.

Se temea totuşi că va avea loc o scenă urâtă atunci când îi va dezvălui lui Fred că Toby frecventa cazinoul şi mai exact, masa ei de black-jack. Nu-şi va închipui oare că tăcuse pentru că încă mai era legată mai mult sau mai puţin vinovat de bărbatul pe care-l iubise înaintea lui? Toate aceste amânări ajunseră să constituie în cele din urmă o problemă mult mai importantă decât însăşi prezenţa lui Toby.

într-o bună zi, atitudinea lui Fred se schimbă. Lia îl văzu cu uimire că apare în sala de jocuri şi se aşază în apropierea ei imediat ce sosea Toby. Oare descoperise cine era acel client perseverent şi venea să-l supravegheze? Era imposibil! hotărî ea, amintindu-şi pasiunea cu care Fred îi dovedea dragostea lui în fiecare noapte. Cum ar fi putut să fie mistuit de gelozie, când o iubea cu atâta patimă?

Era foarte posibil însă ca Fred să fie un jucător la fel de nesăbuit ca şi Toby. Deşi Roz afirmase contrariul, Lia era convinsă că nu din plictiseală se lăsase Fred de jocurile de noroc. După părerea ei, se oprise mai degrabă din teama de a nu deveni sclavul viciului său.

Şi iată-l acum revenind la o masă de black-jack ca să-i facă un serviciu cumnatului său! Culmea ironiei! Vreme de câteva secunde, crezu că nu va reuşi să-şi stăpânească lacrimile care deja îi ardeau pleoapele. Ar fi fost îngrozitor să asiste la recidiva lui Fred!

Putea ghici frământările sufleteşti ale acelui bărbat ca o mină fals nepăsătoare. Ce mijloc mai bun putea găsi pentru a-şi ascunde ruşinea?

Dacă ar fi avut vreodată îndoieli în privinţa sentimentelor pe care le avea pentru Fred, în clipa aceea i s-ar fi spulberat. Lia îl iubea pe Fred şi îşi dădu seama cât de goală şi de rece i s-ar fi părut viaţa fără acest bărbat afectuos şi inteligent.

Uneori, psihologia este foarte limitată ca ştiinţă, recunoscu ea cu tristeţe, deoarece nu reuşea să dea de capătul acestui gen de intoxicaţie cu jocurile de noroc. Lia ştia că nu poate să-l ajute. Nu putea decât să-l iubească şi să aibă încredere în el. Era convinsă că va reuşi să scape de acest nărav şi a doua oară.

în acest punct ajunsese Lia cu reflecţiile, când îşi aminti de scrisoarea pe care o primise de la mama ei în dimineaţa aceea. Părinţii ei îi acceptaseră invitaţia şi îşi anunţau sosirea cu maşina. Intenţionau să petreacă la ea câteva zile. Vizita lor o cam speria acum. Avându-i pe cap pe Fred şi pe Toby, se întreba cum va mai reuşi să-i ţină piept şi tatălui ei. în plus, de peste o săptămână, îşi cam neglija teza de doctorat. Tânăra aproape că regretă faptul că le sugerase părinţilor ei să întreprindă acea călătorie. Ar fi trebuit să mai aştepte puţin.

- Poate că n-a fost o idee atât de bună, îi mărturisi ea lui Fred în timp ce pregăteau ceva de mâncare într-o seară, în bucătăria ei din Sapphire Point.

- Dimpotrivă, mie mi se pare excelentă! o asigură Fred. A venit vremea să-i cunosc şi eu pe părinţii tăi. Ce face tatăl tău în timpul liber?

- Joacă golf şi merge la pescuit, dar eu rămân ocupaţia lui preferată, spuse ea cu tristeţe.

- Ca şi a mea, de altfel... înseamnă că avem nişte puncte comune. Mă voi ocupa eu de tatăl tău.

- îţi mulţumesc, Fred, eşti un dulce, dar în realitate trebuie să-ţi spun că mă cam nelinişteşte ideea de a fi în preajma tatei. La început va fi extrem de simpatic şi se va mulţumi să observe totul în tăcere, apoi îşi va petrece restul zilelor la mine acasă, criticându-mă şi sufocându-mă cu sfaturi şi recomandări.

- Asta e o dovadă că e interesat de persoana ta. Ar trebui să te bucuri că o face.

- Bineînţeles, sunt foarte conştientă de asta şi acesta este şi motivul pentru care ţin atât de mult la el, dar se vede că nu-l cunoşti. Pur şi simplu nu mă simt în stare să mă confrunt cu el în acest moment.

Şi deodată, Lia se simţi foarte ruşinată de faptul că-i vorbea aşa lui Fred, care fusese tratat de tatăl lui cu atâta indiferenţă.

- Lasă-i să vină, o încurajă Fred cu o voce veselă. îl voi duce pe tatăl tău la golf şi pe lac, care e plin de peşte.

- Eşti un înger, scumpul meu! Eşti sigur că vei avea timp pentru aşa ceva?

Ea observă brusc o uşoară ezitare în ochii lui şi Fred păru a fi pe punctul să-i spună ceva, dar se abţinu şi o înconjură pe Lia cu braţele lui puternice. Rămaseră îmbrăţişaţi vreme de câteva minute şi Lia, stând cu capul pe pieptul lui, îi auzea bătăile inimii.

- Lia... îi şopti el în cele din urmă cu buzele lipite de urechea ei. Te iubesc, Lia!

Apoi o depărtă puţin de el şi-i spuse privind-o în ochi:

- Nu fi îngrijorată, draga mea. Ai încredere în mine! îţi promit că totul va fi bine!

Lia înţelese că nu se referea la tatăl ei. Tensiunea din ultimele zile îi pusese nervii la încercare, aşa că simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Vorbele lui Fred nu reuşiseră s-o liniştească.

- Aşadar, poţi?

- Ce anume?

- Să lipseşti de la cazinou.

- Ca să joc golf cu tatăl tău? o întrebă el cu răceală în glas.

Dat fiind că ea nu spunea nimic, el adăugă pe acelaşi ton crispat:

- îmi voi face timp.

Entuziasmul lui Fred avusese treptat câştig de cauză faţă de reticenţele Liei şi acum considera şi ea că momentul acesta era la fel de bun ca oricare altul pentru o vizită a părinţilor ei. Dacă dorea să-şi îmbunătăţească relaţiile cu tatăl ei, poate ar trebui să se poarte cu el ca un om matur şi să nu se mai lupte cu el cu armele copilăriei. Ideea aceea îi venise în dimineaţa în care crezuse că va da ortul popii în apele îngheţate ale lacului Tahoe. Pentru a fi tratată şi respectată ca un om mare, era necesar să se folosească de argumentele unui om mare. Deoarece, atâta vreme cât îl înfrunta pe Chester Andrews cu impetuozitatea specifică adolescenţilor, el va continua să o considere o puştoaică imatură.

Toate astea aveau să se schimbe, îşi propuse ea în timp ce suna la uşa apartamentului lui Fred. Avea în mână un sac imens de plastic galben pe care i-l întinse lui Fred atunci când veni să-i

deschidă.

- Ce mi-ai adus? se miră el.

- Ia ghiceşte... spuse ea cu un zâmbet şiret pe faţă.

El scotoci prin sac şi scoase un aparat de ras electric.

- Mă dai afară?

- Deocamdată, da. Nu cred că e de dorit ca tatăl meu să vadă obiectele tale personale în baie şi în dormitorul meu.

- De unde ştii că va inspecta fiecare colţ al casei?

- Ştiu că nu se pune pe scotocit, dar m-aş simţi mai bine dacă nu va observa nici o urmă a intimităţii dintre noi doi.

Fred puse sacul pe podea şi o luă în braţe pe Lia. O calmă sărutând-o uşor pe pleoape.

Aştepta să simtă aceeaşi senzaţie şi pe buze, dar când văzu că nu o sărută, deschise ochii. El se uita fix la ea, cu un zâmbet ciudat pe buze.

- Poate că ar trebui să ne schimbăm programul din seara asta şi să mergem să ne căsătorim, îi şopti el.

Intonaţia vocii lui trezi din nou bănuielile Liei, care îl imploră:

- Fred, te rog... Am mai discutat de multe ori despre acest subiect.

- Şi ce dacă? Când văd însă cât de mult te chinuieşti, mă întreb de ce te încăpăţânezi atât să eviţi căsătoria!

De data asta, nu-şi mai ascundea asprimea din voce.

Plină de îngrijorare, Lia se lipi de pieptul lui şi-l sărută. în curând, Fred îşi va pierde răbdarea! Ce bine ar fi dacă ar renunţa la jocurile de noroc!

- încearcă să înţelegi, Fred. Nu mă simt deloc vinovată în ceea ce ne priveşte pe noi doi. Te iubesc şi mă mândresc cu dragostea noastră. Vreau să-i înştiinţez de acest lucru şi pe părinţii mei, dar nu în acest mod. Aveam intenţia să te prezint ca pe bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc. Ce vezi rău în asta?

Urmară câteva secunde de tăcere, după care Fred spuse:

- E şi asta un început, acceptă el, sărutând-o apăsat pe gură.

Şampania pe care o comandase sosi şi închinară paharele în cinstea logodnei lor.

După aceea cinară pe balcon, admirând luna cocoţată deasupra lacului.

Lia aduse vorba din nou despre tatăl ei.

- Se poartă şi acum cu mine de parcă aş mai avea doisprezece ani, aşa că trebuie să găsesc un mijloc prin care să-i demonstrez că nu mai sunt copila îndărătnică de altădată, că adolescenta care credea că ştie totul a crescut.

- Am impresia că vizita asta te stresează foarte tare, nu-i aşa, dragostea mea? Nu te mai frământa atât, nu cred că ai vreun motiv.

- Nu-l cunoşti pe tata.

Făcură dragoste în seara aceea, la fel de pasionat ca şi în zilele anterioare. Mai târziu, când fură toropiţi de somn, Lia se lipi de pieptul cald şi liniştitor al lui Fred, dar nu adormi, ci doar moţăi puţin, după care se trezi în timp ce Fred, aşa cum dovedea respiraţia lui uşoară şi regulată, dormea adânc.

Lia se ridică încet şi se sprijini într-un cot, uitându-se atentă la chipul iubitului ei care se odihnea. Trăsăturile lui frumoase, nasul

autoritar şi fruntea lată o umpleau de bucurie, o bucurie care era umbrită totuşi de un regret. De la sosirea lui Toby relaţiile dintre ei se schimbaseră. Continuau într-adevăr să joace tenis, să se plimbe, să facă cumpărături, să gătească împreună şi să admire apusul soarelui.

Totuşi, atmosfera era diferită.

Şi atunci când făceau dragoste, nu mai erau dominaţi de bucuria aceea de a trăi care le caracterizase primele zbenguieli amoroase. Uneori îmbrăţişările lor erau atinse de un fel de disperare, ca şi cum nu urmau să le mai retrăiască vreodată.

Glumeau din ce în ce mai puţin şi discuţiile dintre ei deveniseră mai rare. Pe deasupra lor plutea o umbră, îşi dădeau amândoi seama de asta, dar nu vorbeau niciodată despre acest subiect.

Unde dispăruseră prospeţimea şi spontanietatea primelor lor sărutări? se întrebă Lia melancolic, ridicând ochii spre oglinda din tavan care reflecta, în lumina lunii, trupurile lor lipite unul de celălalt, părând sculptate în alabastru.

Capitolul 11

Unul din restaurantele cazinoului Goldorado propunea clienţilor săi o revistă de calitate în care juca o vedetă de music hall, după care părinţii Liei erau pur şi simplu înnebuniţi. Pe vremea când erau logodiţi, Chester şi Muriel Andrews o aplaudaseră adesea la spectacolele pe care le dădea. Locurile era deja vândute, dar Fred reuşi să rezerve totuşi o masă în apropierea scenei.

Vacanţa lor la Tahoe începea sub cele mai bune auspicii, îşi spuse Lia, atunci când Chester o luă de mână cu tandreţe pe soţia lui în timpul unei melodii sentimentale. Ar fi fost prematur să-i anunţe în seara aceea că se logodise de curând.

Fred îi sugerase să le dea vestea la sfârşitul vizitei lor şi Lia îi dădu dreptate.

- Trebuie să aibă timp să mă cunoască mai înainte, îi spusese el. Dacă mă vei prezenta tatălui tău ca pe viitorul lui ginere, în mod sigur va avea idei preconcepute în ceea ce mă priveşte şi va încerca să-mi găsească la început defectele şi, slavă Domnului, am destule! S-ar putea să-i par antipatic pentru totdeauna...

Lia se felicită că acceptase propunerea lui Fred, mai ales în momentele în care-l vedea pe tatăl ei studiindu-l discret pe tânăr. Era evident că Chester Andrews petrecea o seară plăcută şi acceptase cu entuziasm să meargă la pescuit cu Fred a doua zi dimineaţă.

Şi cu toate astea, Lia se temea că Fred nu-şi va respecta cuvântul şi se va lăsa ademenit de demonul jocului. De aceea, atunci când îşi făcu apariţia la uşa ei de dimineaţă, echipat din cap până-n picioare şi aducând cu el o mulţime de momeli şi undiţe, abia se abţinu să nu se arunce în braţele lui. în loc de asta, îi mulţumi cu o privire discretă.

După plecarea celor doi bărbaţi, Lia şi mama ei îşi băură cafeaua pe terasa însorită a vilei.

- Ce băiat drăguţ! observă Muriel Andrews.

Lia izbucni în râs şi mângâie cu afecţiune părul alb al mamei

ei.

- Tu eşti drăguţă mamă! Ai fi spus la fel şi dacă n-ar fi fost aşa! Niciodată nu i-ai vorbit de rău pe prietenii mei.

- Adevărurile neplăcute au fost întotdeauna specialitatea tatălui tău, draga mea.

Eu am preferat să fiu cea care dă curaj. Acest aranjament îmi convine de minune.

Părea atât de mulţumită de ea, încât Lia fu uluită.

- Ei bine, mamă, dar înseamnă că-l manipulezi...!

- Te rog să mă crezi că n-are nevoie de aşa ceva, se apără doamna Andrews. Nu sunt mereu de aceeaşi părere cu el, dar cel puţin în ceea ce te priveşte, draga mea, mărturisesc că are de cele mai multe ori dreptate. Chiar dacă tu nu vrei să recunoşti.

- Atunci, de ce ai tăcut întotdeauna? în felul acesta ar fi fost evitate o mulţime de conflicte dintre mine şi tata! Poate că pe tine te-ar fi ascultat.

Mama ei clătină din cap şi râse cu tristeţe.

- Mă îndoiesc foarte tare că aşa ar fi stat lucrurile, Lia. Tu ai fi rămas pe poziţiile tale şi în loc să te cerţi cu unul din părinţi, te-ai fi certat cu amândoi. Era mai bine să rămân neutră.

- Ai dat dovadă de o mare înţelepciune! Tata e un om foarte încăpăţânat! Probabil că-mi era frică să cedez fără să lupt, ca să nu-l las pe el să câştige şi să devin până la urmă o copie a lui. Mă temeam să nu mai rămân fără nimic care să fie al meu. Ai avut mare dreptate să rămâi în afara acestui joc!

- Vezi tu, draga mea, femeile din generaţia mea au fost educate

în aşa fel încât să-şi îndeplinească rolul care le fusese atribuit. Eu am făcut întotdeauna ceea ce mai întâi părinţii şi Chester aşteptau de la mine, dar am vrut ca tu să poţi afla cum stau lucrurile pe lumea asta începând cu greşelile tale. E ciudat... dar nu mi-am făcut niciodată griji pentru tine. Am simţit întotdeauna că o dată ce vei rămâne singură, te vei descurca foarte bine.

Lia îi zâmbi recunoscătoare mamei sale, dar nu se putu abţine să nu remarce cu o uşoară tristeţe:

- îţi mulţumesc că mi-ai spus acest lucru, mamă. Ce bine ar fi fost dacă tata ar fi avut convingerile tale!

- Nu fi prea dură cu el. Nu e vinovat de nimic, dar consideră că a primit o sarcină pe pământ şi anume aceea de a ne salva pe noi, femeile, de propria noastră nebunie! Nici un bărbat nu poate să înţeleagă că o femeie doreşte să trăiască aşa cum o taie capul.

- Nici un bărbat ai spus? Ba află că unii înţeleg. Fred...

Dar mama ei o opri imediat.

- Poate că el înţelege şi într-o anumită măsură chiar şi tatăl tău în adâncul sufletului său, dar sentimentele unei femei îi scapă, tocmai din cauză că este bărbat. Numai o femeie poate să sesizeze ceea ce simte o altă femeie.

Lia se ridică de pe scaun şi veni s-o sărute pe mama ei pe obraz.

- Am spus întotdeauna că am o mamă inteligentă.

Descoperea un aspect al caracterului mamei ei pe care nu-l cunoştea. Evident că, dată fiind atmosfera războinică pe care tatăl ei o întreţinea în casă, n-avusese niciodată şansa să stabilească

nişte legături prea strânse cu Muriel. Ea era pur şi simplu acolo, ceea ce era un lucru normal pentru o adolescentă care considera că i se cuvine ca acea femeie s-o iubească, să fie tandră şi nostimă, elegantă şi foarte îndrăgostită de colegele ei de lucru.

în prezent, regreta sincer că nu încercase s-o cunoască mai bine pe acea Muriel Andrews care fusese mereu aproape de ea, jucându-şi rolul de mamă şi soţie.

Mergând din surpriză în surpriză, Lia descoperi o altă Muriel şi ceva mai târziu, la familia Burney. Roz le invitase pe cele două femei la masa de prânz. Chap şi Missy, care i se păruseră îngrozitori Liei în prima seară, se dovedeau foarte drăguţi în prezenţa nou-venitei. Missy nu mai stătea bosumflată şi figura ei de păpuşă era radioasă. Chap era foarte prietenos, fără să încerce totuşi să se facă plăcut cu orice preţ în faţa adulţilor.

Voiră să afle dacă Muriel avea nepoţi. Deoarece ea negă, ei îşi exprimară în câteva cuvinte părerea de rău şi se adunară într-un colţ al camerei. Ceva mai târziu, în momentul în care musafirele se pregăteau de plecare, o înconjurară pe doamna Andrews şi Chap spuse solemn:

- Mie şi lui Missy ne pare rău că nu aveţi nepoţi. Nici noi nu avem bunică, aşa că am putea să vă adoptăm?

Muriel se aplecă spre cei doi micuţi şi-i strânse la piept. Lia, care se uita atentă la scenă, ghici cât de emoţionată era mama ei.

- Sunt adorabili! exclamă Muriel în timp ce maşina demara.

Apoi se întoarse ca să răspundă la semnele de rămas-bun pe care Chap şi Missy i le făceau din pragul casei.

- Astăzi mi-a plăcut de ei, recunoscu Lia. Prima oară când i-am văzut, au fost groaznici!

- Dar e normal ca, în anumite momente, copiii să se poarte aşa. E un semn de sănătate! îi răspunse mama ei cu vocea îngăduitoare a oamenilor cu experienţă. Vor fi şi mai drăguţi atunci când vor începe să se simtă mai bine.

- îţi plac copiii, nu-i aşa, mamă?

Ca toată lumea, o privi mirată:

- Bineînţeles. Totuşi, era o vreme când nu puteam să-i sufăr. Sper că nu-ţi voi provoca un şoc la vârsta ta, dacă îţi voi spune că înainte să mă căsătoresc mă hotărâsem să nu am copii, dar n-am avut niciodată curajul de a-i mărturisi lui Chester acest lucru. Atunci când am aflat că aştept un copil, aproape m-am îmbolnăvit. Şi apoi ai apărut tu, care erai atât de drăgălaşă! După aceea am suferit cumplit când am aflat că nu mai puteam avea şi alţi copii. Dacă tatăl tău ar fi fost de acord, am fi adoptat doi sau trei.

Lia aproape regretă această confesiune a mamei ei. Faptul că nu fusese dorită, o întristă profund. Credea că venirea ei pe lume fusese aşteptată cu mare bucurie!

Pentru prima oară în viaţa ei, se uita la Muriel Andrews nu numai ca la mama ei, ci şi ca la o femeie. Oare ce alte surprize îi mai rezervase? Lia era convinsă că ele două vor deveni foarte bune prietene în ziua în care vor ajunge să se cunoască mai bine.

Lia regretă că nu avusese încă ocazia să rămână singură cu tatăl ei de când părinţii ei sosiseră în staţiune. Spera că sosise momentul atunci când Fred plecă să facă nişte cumpărături şi

doamna Andrews se duse să facă o plimbare pe plajă, dar îşi făcu brusc apariţia Carrie, care-i adusese nişte piersici. Primise un coş plin în dimineaţa aceea din vale şi-i oferi şi Liei un paneraş. Când se pregătea de plecare prietena ei, se întoarse Muriel. Lia nu apucase nici până în clipa aceea să discute între patru ochi cu tatăl ei.

Aducându-şi brusc aminte de un eveniment recent, Lia o conduse pe Carrie până la maşină.

- Aş vrea să stau puţin de vorbă cu soţul tău, Carrie. S-a petrecut ceva la masa mea de black-jack şi aş dori să am o discuţie cu el.

- Puşlamaua aia îţi face necazuri? se alarmă Carrie.

- De unde ştii că Tob... Oh! Bănuiesc că te referi la Ed Shields. Nu, n-are nici o legătură cu el.

Ezită, făcu o scurtă pauză şi apoi continuă:

- Mă rog, bănuiesc doar că nu are nici o legătură. Oricum, aş vrea să vorbesc cu Rick. Evident, dacă n-ai nimic împotrivă.

- Nu ştiu ce să zic, Lia, îi răspunse Carrie dusă pe gânduri. Acesta este şi acum un subiect foarte neplăcut pentru el, dar încearcă. A plecat pentru câteva zile să capete informaţii despre posibilitatea de a obţine o bursă de studii care-i va permite să-şi pregătească ultimele examene. Trebuie să se întoarcă în patruzeci şi opt de ore.

- îţi mulţumesc, Carrie. Poate mai treci pe la noi după aceea.

Când ajunse înapoi la vilă, îl auzi pe tatăl ei povestindu-şi isprăvile pescăreşti soţiei sale, care-l aplauda plină de admiraţie.

Pentru cină, Fred puse pe grătar păstrăvul de circa un kilogram şi jumătate prins de Chester şi pe cel mai mic pe care-l prinsese el şi mai coapseră şi nişte ştiuleţi de porumb. Lia pregăti o salată, în timp ce mama ei curăţa şi fierbea mazărea proaspătă, după care curăţă piersicile imense şi parfumate şi le tăie felii pentru desert. Lia fu uluită să-l audă pe tatăl său propunându-le să pună el tacâmurile la masă.

Cei doi soţi Andrews se retraseră devreme, extenuaţi de diversele activităţi din prima lor zi de şedere în staţiune şi de aerul tare de munte.

Când rămaseră singuri, Lia şi Fred făcură ordine în bucătărie într-o tăcere stânjenitoare. Stânjeneala care plana asupra lor de câteva zile apărea din nou atunci când rămâneau singuri. Lia avu cumplita impresie că erau pe cale de a se depărta în mod iremediabil unul de celălalt. Ce putea să facă? se întrebă ea disperată. Să-i vorbească lui Fred despre dependenţa lui de jocurile de noroc? Nu, nu va face această greşeală şi a doua oară. Experienţa ei cu Toby nu fusese concludentă şi-i era de-ajuns.

Era de datoria lui Fred să aducă primul vorba despre această problemă, să vrea să fie ajutat şi s-o rezolve. Cât va mai putea să tacă?

Atunci când atmosfera deveni de-a dreptul sufocantă, Lia luă iniţiativa de a deschide discuţia.

- A fost drăguţ din partea ta, Fred, că l-ai luat pe tata cu tine la pescuit. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit. Şi era atât de mândru de păstrăvul lui.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti, plăcerea a fost de partea mea. E o companie foarte agreabilă. Tatăl tău e foarte simpatic, Lia. îmi place cum gândeşte.

- Serios? se miră ea.

După câteva secunde de tăcere, Fred continuă pe un ton ceva mai ironic.

- Se întreabă ce mai aştepţi de nu faci din mine un bărbat respectabil.

Lia fu cuprinsă de un sentiment care-i era foarte cunoscut. De ce se amesteca tatăl ei şi în problema asta? Totuşi, nu vru să se supere din nou pe el, aşa că-i răspunse ironic.

- E clar că nu se va schimba niciodată! Poţi să-mi spui însă şi mie cum aţi ajuns să aveţi o discuţie despre acest subiect?

- A mers drept la ţintă.

Mi-a atras atenţia că fiica lui nu juca niciodată la două capete, aşa că voia să ştie ce intenţii am.

- Nu pot să cred că a făcut aşa ceva!

- Ba da! spuse Fred, amuzat.

- Dar nu se poate, n-are acest drept! Nu-i mai permit să se mai amestece în treburile mele! îmi pare rău, Fred!

- De ce? Dacă ar fi fost vorba despre fiica mea, şi eu aş fi procedat la fel.

Dar ea nu, în cazul în care copilul ei ar avea peste douăzeci şi unu de ani!

- îl admir foarte mult pe tatăl tău, continuă Fred. E nevoie de

curaj ca să intervii în viaţa copiilor tăi când nu mai eşti obligat s-o faci. E mult mai convenabil să te prefaci că nu ştii ce mai pun la cale! Având în vedere viteza cu care se schimbă valorile de la o generaţie la alta, să fii părinte nu trebuie să devină o sarcină uşoară, mai ales pentru un tată ca al tău, care e atât de sigur că deţine secretul unei vieţi fericite şi care se plânge că nu e ascultat de fiica lui. în asemenea condiţii, e nevoie de multă dragoste şi tenacitate ca să fii tată.

Indignată în continuare, Lia nu dădu atenţie vorbelor lui Fred.

- Şi ce i-ai spus? se interesă ea cu ironie.

- L-am asigurat că am intenţii serioase, îi răspunse el zâmbindu-i uşor provocator.

- Ar fi trebuit să mai adaugi că intenţiile tale nu corespund cu ale mele!

- N-am vrut să-l fac să sufere pe tatăl tău!

Cu ce drept se amesteca Chester Andrews în afacerea asta, atâta vreme cât nu cunoştea faptele? se dezlănţui în sinea ei Lia. Merita să-i spună în faţă adevărul! Da, tare ar mai fi vrut să-i strige fără nici un menajament:

"Tată, te anunţ că mă voi căsători curând cu Fred Tancer, un împătimit al jocurilor de noroc..."

îi aruncă lui Fred o privire încruntată şi bombăni:

- Ah, bărbaţii ăştia...

în ultima zi de şedere a soţilor Andrews la Tahoe, Fred propuse să facă după-amiază o plimbare cu maşina în jurul lacului.

Dimineaţă, cei doi bărbaţi urmau să joace tenis şi să ia masa de prânz la club, după care vor veni să le ia pe Muriel şi Lia.

Dar în dimineaţa aceea găsiră toate locurile ocupate la club. Fred ar fi putut foarte bine să-l invite pe Chester la unul din restaurantele cazinoului Goldorado, dar nu îndrăzni. îşi amintea de vizita lor anterioară la cazinou. Muriel îşi încercase norocul la aparatele electronice şi câştigase un pumn de monede, spre marea ei bucurie şi în faţa privirii mustrătoare a soţului ei. Atunci când Lia îi sugerase tatălui ei să încerce să joace black-jack, primise un refuz categoric din partea lui.

De aceea, Fred fu foarte mirat când îl auzi pe domnul Andrews spunându-i:

- Ce-ar fi să mâncăm la cazinou?

Peste câteva minute, traversau holul de la Goldorado. în drum spre sala de mese, trecură la o distanţă de câţiva metri pe lângă sala de jocuri. Se putea vedea de departe masa la care lucra de obicei Lia. Deodată, Chester îşi încetini mersul, apoi o luă repede la picior, bodogănind supărat:

- Ce s-a întâmplat?

- Individul acela cu haină de piele, de la masa a doua... îl cunosc, dar n-am chef să-l văd...

Chester părea foarte agitat şi Fred insistă:

- Vă referiţi la Toby Brasford?

- Exact. E amic cu tine?

- Nu, e un nume care mi-a fost transmis de conducerea cazinoului. Se pare că e un jucător mediocru care frecventează

cazinoul de un an sau doi. Ce ştiţi despre el?

- Puţine lucruri, în afară de faptul că e agent imobiliar la San Francisco.

Chester Andrews ezită câteva clipe înainte să continue cu dispreţ:

- El şi Lia au fost logodiţi.

Mulţumesc lui Dumnezeu că fiica mea a avut un moment de luciditate! N-am înţeles niciodată ce a găsit la el..

Chester vorbea despre cu totul altceva în timp ce se îndreptau spre restaurant, dar Fred avea impresia că primise o lovitură drept în moalele capului. Era năpădit de îndoieli şi-l obseda o singură întrebare: de ce nu-i spusese Lia nimic despre asta?

în restul zilei i se păru că trăieşte într-o stare de toropeală permanentă, reuşind totuşi să se poarte normal faţă de ceilalţi. îi păcăli atât de bine, încât nimeni nu observă nimic, nici măcar Roz, care îi invitase pe Lia şi pe părinţii ei la cină, după excursia în jurul lacului.

Când rămase din nou singur în liniştea dormitorului său, Fred dădu frâu liber întrebărilor care îl frământau. Lia şi Toby Brasford! O combinaţie care pur şi simplu îl uluia! Acum înţelegea de ce ea îi ţinuse cu grijă pe părinţii ei departe de masa ei de black-jack, ducându-i la capătul celălalt al sălii, în faţa unei alte mese unde se juca tot acest joc. Nu era întâmplător faptul că Lia păstrase tăcerea în legătură cu Brasford. Era clar că nu voia ca el să afle. Dar de ce?

Primul răspuns care-i veni în minte fu bineînţeles acela că era încă îndrăgostită de blestematul acela de jucător. în cazul acesta, ce

mai căuta el, Fred Tancer, în viaţa ei?

înnebunit de gelozie, trase concluzia că ea era în căutarea unei reveniri a vechii ei iubiri, iar el era pentru ea un fel de antidot împotriva lui Brasford, al cărui mod de viaţă nu-l putea accepta. Probabil că încă nu rupseseră toate legăturile dintre ei, altfel cum să-şi explice tăcerea ei?

Cum putea ea ca, în timp ce-i spunea că-l iubeşte, să fie de acord să stea în fiecare zi la aceeaşi masă cu Brasford şi să nu-i spună că acesta fusese logodnicul ei? Ciudat mod de a iubi, într-adevăr! Oare ce ascundea prin purtarea ei?

Nereuşind să adoarmă, Fred se plimbă de colo-colo prin apartament, până când se prăbuşi într-un fotoliu de pe terasă şi se cufundă într-o meditaţie sumbră, fixând cu privirea apele unduitoare ale lacului.

Ce fel de femeie era oare Lia Andrews? îl minţise atunci când îi spusese că-l iubeşte? Sau făcea parte din categoria acelora care puteau să iubească doi bărbaţi în acelaşi timp? Sau acceptase escrocheria pusă la cale de el în cazinou, aşa cum bănuia Fred?

Când apărură zorii, îşi dădu brusc seama că de fapt nu avea nici un drept s-o judece pe Lia, chiar dacă ar fi fost vinovată de ceva. îşi făcuseră jurăminte care îi legau mai serios decât cele de căsătorie, jurăminte de iubire şi de fidelitate. Oare el şi le respectase? Nu, deoarece îi ascunsese Liei rolul lui de spion al sălilor de joc! Ar face mai bine să-i pună întrebarea care-l obseda, în loc să se lase chinuit de gelozie şi speculaţii lipsite de temei. Lia

îi va dezvălui adevărul şi astfel îşi va recăpăta şi el liniştea sufletească.

***

Puţin după miezul nopţii, nereuşind să adoarmă, Lia îşi puse capotul de casă, se duse în vârful picioarelor în camera de zi şi se aşeză la birou. Lucra deja de circa o oră când un scârţâit al podelei o anunţă că urma să aibă o vizită. Ridică un colţ al jaluzelei care o izola de restul încăperii şi zări silueta masivă a tatălui ei, îmbrăcat în halat, venind spre ea.

- Tată! De ce te-ai dat jos din pat?

- Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru. N-am închis nici un ochi! Probabil că am o uşoară indigestie. M-am gândit că poate ai ceva pentru stomac...

- Da, mă duc să caut...

El o urmă în bucătărie şi luă paharul pe care i-l întinse ea, în care se dizolvau două pastile efervescente.

După ce sorbi dintr-o înghiţitură medicamentul, îi spuse uşor bosumflat:

- Sora lui Fred e o bucătăreasă excelentă, dar cred că îl va ucide pe soţul ei dacă va mai găti mâncăruri atât de grele.

- Uite ce este, tată...

- Am luat-o deoparte şi am sfătuit-o să vă ia drept model pe tine şi pe fratele ei.

- Serios? exclamă Lia, uluită şi amuzată.

- Da. Sunt nişte oameni extraordinari şi ar fi păcat să se îmbolnăvească din cauza modului în care se hrănesc. I-am vorbit

despre felurile uşoare pe care le găteşti tu şi Fred. Mie şi mamei tale ne plac. Când vă văd pe amândoi printre cratiţe, îmi pare rău că am stat mereu departe de bucătărie.

- Nu e timpul trecut... observă Lia cu un aer şiret.

Tatăl ei îi aruncă o privire bănuitoare. Se priviră în tăcere unul pe celălalt o bună bucată de vreme, după care Chester Andrews fu acela care cedă primul şi pe buze îi apăru un zâmbet uşor.

- Mama ta nu ar fi de acord, bombăni el întorcându-se să plece. Mâine avem un drum lung de făcut, mai adăugă el peste umăr. Mai bine m-aş duce să dorm puţin.

- Tată... începu Lia, încercând să câştige timp pentru a-l opri.

Aştepta clipa aceea de când venise. Era ultima şansă de a sta cu el de vorbă între patru ochi. Dar despre ce aveau de fapt de discutat? Acum, nu prea mai era sigură ce voia de la el.

El se întoarse spre ea.

- Eu şi mama ta ne bucurăm că ţi-am acceptat invitaţia de a veni aici.

Lia tăcu. Era clar că tatăl ei nu terminase ce avea de spus.

- Tu şi Tancer formaţi o echipă straşnică, spuse el brusc. El ştie cu ce te ocupi tu aici?

Şi arătă spre biroul din colţ.

- Nu, se alarmă Lia. Sper că nu l-ai informat tu. Aş risca să fiu dată afară.

- Eu nu i-am spus nimic, dar tu ar trebui s-o faci.

Lia aşteptă urmarea, ştiind că tatăl ei trebuia să facă un efort

foarte mare pentru a exprima ce simţea. Probabil ar fi preferat să tacă şi Lia înţelegea acum mai bine sensul cuvintelor pe care le spusese Fred cu o seară în urmă.

- Apropo de Tancer, Lia... pare că se simte aici ca la el acasă.

Această constatare fu subliniată de o tăcere prelungită. Lia citi în ochii lui că i-ar fi plăcut să se oprească în acel punct. Totuşi, continuă pe acelaşi ton nervos care-i era atât de cunoscut Liei. Pe măsură ce trecea timpul, crezuse de altfel că acela era tonul lui înnăscut.

- Tu şi Tancer sunteţi amanţi?

Considera că era de datoria lui să pună acea întrebare, dar nu voia să cunoască răspunsul de la ea.

- Vino să stăm jos puţin, tată.

îi puse o mână pe umăr, îl conduse la canapea şi luară loc pe ea, unul lângă altul.

- Ştii foarte bine că nu vrei să-ţi dau răspunsul la întrebare, îi spuse ea zâmbind şi nici nu-ţi voi răspunde.

El vru să vorbească, dar ea îi puse un deget pe buze.

- Nu, tată, spuse ea cu fermitate în glas.

N-am terminat.

Spre mirarea ei, o lăsă să vorbească.

- Dat fiind că văd că deja ţi-ai format o părere despre treaba asta, dă-mi voie să-ţi spun că dacă te-aş minţi, te-ai supăra pe mine pentru că fiica ta te minte. Dacă îţi răspund afirmativ, iar n-ar fi bine, pentru că oamenii din generaţia ta sunt de părere că aşa ceva nu se cuvine. Dar, în funcţie de vârstă, viaţa e văzută în mod diferit.

Nu vreau să te jignesc tată; dar de acum încolo numai eu hotărăsc cum să-mi trăiesc viaţa. Nu mai eşti răspunzător pentru faptele mele, te eliberez de datoriile pe care simţi că le mai ai faţă de mine.

Chester Andrews părea consternat. îşi trecu palma prin creştetul pleşuv şi rămase tăcut.

- Te rog să mă crezi, tată! îl imploră Lia.

Mă simt bine. Sincer. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru mine, dar acum nu vreau decât să mă iubeşti şi să ai încredere în mine.

El se ridică în picioare şi se duse în camera lui. Lia se uită după el cu ochii aburiţi de lacrimi.

Bărbatul acela cu mersul greoi era tatăl ei care începea să se depărteze de ea...

A doua zi dimineaţă, când Chester apăru la micul dejun odihnit şi bine dispus, Lia se simţi mai bine.

- Am dormit ca un prunc, anunţă el.

Peste o oră, Lia îi însoţi pe părinţii ei până la maşină. în timp ce Chester Andrews punea valizele în portbagaj, Lia o sărută pe mama ei şi-i şopti la ureche:

- îţi mulţumesc.

Muriel Andrews nu mai avu răgazul s' se mire, ca soţul ei dăduse deja ocol maşinii si acum venea s-o strâng' în braţe pe Lia.

- Fata mea, acum cred că ai într-adevăr capul pe umeri, spuse el pe un ton arţăgos, dându-i drumul din îmbrăţişare.

Lia înţelese că nu va mai face şi alte comentarii asupra acelui subiect şi acele puţine cuvinte i se întipăriră în suflet cu litere de

diamant.

Capitolul 12

Starea de buna dispoziţie pe care o simţea Lia după plecarea părinţilor ei se spulberă rapid când Toby îşi făcu apariţia la cazinou. Atunci îşi aminti că îi era datoare cu o explicaţie lui Fred.

De ce naiba nu se achitase de ea mai repede? La început, îşi închipuise că norocul nu-l va mai ajuta pe Toby şi atunci se va duce să joace în altă parte. în plus, nu voia să strice momentele plăcute petrecute în compania lui Fred, discutând despre Toby.

Acum, treaba devenise urgentă şi Lia era stăpânită de o mare nelinişte. Oare era necesar să aibă o discuţie cu Toby? se întrebă ea deodată. în definitiv, ar putea să încerce să-l determine să frecventeze un alt cazinou. De altfel, era clar că în ultima vreme Toby era foarte dezorientat.

Se va strădui să-l convingă că o schimbare de atmosferă îi va prinde bine.

Aproape venise vremea să vină înlocuitorul ei şi Lia tot nu-l vedea pe Fred. Toby era singurul jucător la masa ei. în timp ce bătea cărţile, ea îi spuse încet:

- Vreau să vorbesc cu tine, Toby. Poţi să vii la bufet în timpul pauzei?

Se aştepta să fie refuzată. El îi adresă o privire mirată, dar nu făcu nici un comentariu, deoarece lângă el se aşezară doi alţi jucători. Lia începu să distribuie cărţi.

Aşadar, fu destul de surprinsă atunci când el se prezentă la întâlnire câteva minute mai târziu. îi făcu semn cu mâna ca să-i

arate unde era şi el se apropie cu un aer obosit şi cearcăne adânci sub ochi.

- Felicitări, Toby! Ai un noroc chior astăzi!

Toby se uită la ea bănuitor.

- Sper că nu m-ai invitat aici ca să mă lauzi...

- Nu, nu prea, îi mărturisi ea. Observ că banii câştigaţi nu par să te facă fericit. Eşti prost dispus.

El râse ironic.

- Ah, psihologii ăştia! încercaţi mereu să explicaţi faptele şi gesturile oamenilor şi să răstălmăciţi totul atunci când nu e cazul.

- Aşa este, recunoscu ea zâmbind. Dar hai să lăsăm deoparte psihologia... Toby Brasford pe care-l văd în prezent la masa mea de black-jack nu mai seamănă deloc cu băiatul vesel pe care l-am cunoscut odinioară, acela care râdea chiar şi atunci când miza şi pierdea şi ultima centimă din buzunar. Şi totuşi, acum câştigi. Ce se întâmplă cu tine, Toby?

El se foi uşor nervos pe scaun.

- Mă miră vorbele astea, mai ales că sunt rostite de tine, spuse el fără să se uite la ea.

Voia să pară obraznic, dar nu reuşea să păcălească pe nimeni. Totuşi, continuă pe tema lui preferată.

- Cum crezi că mă simt stând în faţa ta ore în şir, Lia? Când ştiu foarte bine că te-am pierdut? Toţi banii din lume nu pot vindeca o asemenea boală!

Lia nu crezu nici o iotă din vorbele lui. Se simţea totuşi învingătoare, pentru că abilul Toby intrase în jocul ei.

- îmi pare rău, Toby, dar în cazul acesta de ce mai stai aici? Pleacă înainte să fie prea târziu! încasează-ţi profiturile şi du-te să cauţi un loc mai distractiv. Uită-mă, uită până şi faptul că m-ai cunoscut. De ce nu-ţi iei o mică vacanţă?

- Să plec tocmai când îmi surâde norocul? Ai înnebunit de tot!

- Norocul ar putea să te părăsească astăzi, Toby şi vei repune în joc tot ce ai câştigat. Ştii foarte bine că aşa se va întâmpla. E un sentiment mai tare ca tine. Atunci, spune-mi şi mie ce-ai să faci?

Toby se aplecă spre ea peste masă. în ochii lui, supărarea fusese înlocuită de o însufleţire febrilă.

- Nu, de data asta nu mai pot pierde! spuse el cu o voce încrezătoare. Ai puţină răbdare şi îţi jur că vom petrece luna de miere la Paris!

Tânăra se alarmă. Discuţia aceea luase deja o întorsătură periculoasă.

- Toby, trebuie să înţelegi că totul s-a sfârşit între noi. Nu e deloc o glumă! Dat fiind că zici că suferi din cauză că stai în prezenţa mea ore în şir, nu există decât o singură soluţie. Pleacă din acest cazinou! Du-te şi joacă în altă parte, dacă te-ai hotărât să-ţi distrugi viaţa la masa de joc. Dispari de la masa mea şi nu mai veni niciodată!

- Nici nu mă gândesc!

- Cum vrei, îi răspunse ea ridicându-se în picioare. Te rog totuşi să nu uiţi că, din punctul meu de vedere, totul s-a terminat între noi!

Ea plecă repede şi, văzând că mai are câteva minute de pauză,

intră într-un mic salon de lectură din apropiere. Se prăbuşi într-un fotoliu şi îşi analiză eşecul. Fusese o prostie să-şi imagineze măcar o singură clipă că Toby îi va oferi o soluţie rezonabilă la acea problemă! încă de când se reîntâlniseră în urmă cu câteva zile îşi precizase foarte bine poziţia. De ce şi-ar fi schimbat părerea între timp? în plus, riscase să fie văzută de Fred în compania lui Toby, fără să fi apucat să-i vorbească despre el.

Oricum însă, Toby o nelinişte. Bietul Toby! Nu era un om rău, ci pur şi simplu slab.

Nu mai era îndrăgostită de el, dar îşi dorea să-l vadă ducând o viaţă mai ordonată.

De ce părea atât de speriat, din moment ce-i surâdea norocul la joc?

Când se întoarse la masa ei, Lia constată că Toby i-o luase înainte. El nu ridică nici măcar privirea spre ea atunci când prelua tura la masa de joc.

Spera ca Fred să nu joace astăzi, dar speranţa i se spulberă în momentul în care începu să distribuie cărţile. îi adresă un zâmbet obosit şi se aşeză pe taburetul lui.

Ea îl salută la fel de rece, gândindu-se cu tristeţe că încerca de fapt să sugereze timpul pierdut departe de o masă de joc.

Câtă neobrăzare! îşi spuse în sinea ei. Furios din cauză că se simţea vinovat, se purta ca şi cum ea ar fi fost vinovată. Mă rog... se corectă ea, avea şi ea să-şi reproşeze o grămadă de lucruri. Mai întâi de toate, modul ilegal în care îşi continua cercetările... Era o minciună neînsemnată, dar tot minciună se chema că e! în plus, mai

era şi Toby la mijloc...

Urmă o zi îngrozitoare. Un prim incident o marcă pe Lia atunci când o femeie care juca la masa ei se prăbuşise fără cunoştinţă. Asemenea leşinuri erau destul de frecvente la acea altitudine printre turiştii care soseau în vale. într-adevăr, în mai puţin de două ore, erau nevoiţi să treacă de la nivelul mării la două mii de metri înălţime. Două infirmiere de la Goldorado veniră repede cu echipamentul de prim-ajutor şi, datorită oxigenului administrat, o făcură pe femeie să-şi revină destul de repede. Peste o oră, îşi relua locul la masa de joc. Evenimentul nu fusese prea grav, dar Lia fu impresionată profund.

După aceea, un jucător care pierduse o sumă mare de bani încă din primul tur o acuză pe Lia că marcase cărţile şi ceru un alt pachet.

Scena fu foarte neplăcută. Toby, care câştigase toată după-amiaza, îi aruncă defăimătorului său o privire încărcată de dispreţ. Lia sesiză însă un tic în colţul ochiului acestuia, pe care ea îl cunoştea foarte bine şi care demonstra că în acel moment Toby se afla într-o stare de tensiune maximă. Acuzaţia era oare întemeiată, sau cel care o lansase încerca să se răzbune pe un adversar care fusese mai norocos decât el?

Lia speră ca acesta să fi avut dreptate şi că-i va fi interzis accesul lui Toby în sălile de joc. Din nefericire însă, şeful crupierilor aduse un joc nou-nouţ pe care-l desfăcu din ambalaj în faţa tuturor celor de faţă. Apoi aşteptă. Toby avea în continuare norocul de partea lui. Jucătorul nefericit se ridică scârbit şi plecă

bombănind.

Incidentul era închis, însă îi lăsă Liei o impresie disproporţionată în raport cu gravitatea acestuia.

Fred nu făcu nici o mişcare şi masca de pe faţă îi rămase de nepătruns. Jucă în continuare cu calm, prefăcându-se indiferent şi nearuncându-i nici o privire Liei. La un moment dat, Lia observă că el se uita la ea. Tânăra se înfioră şi simţi că-i îngheaţă sângele în vene, neînţelegând de ce ochii lui erau încărcaţi de reproşuri.

Fumul era din ce în ce mai des în sală. Lia nu fuma. în adolescenţă încercase, mai mult ca să-l enerveze pe tatăl ei, care era un adversar al tutunului, decât din plăcere. Satisfacţia pe care o obţinu fumând nu merita însă banii cheltuiţi pe ţigări, îşi spuse ea într-o bună zi când rămăsese fără bani.

în general nu o deranja fumul de ţigară sau de trabuc, dar atunci când toţi jucătorii de la masa ei erau fumători înrăiţi, la sfârşitul zilei i se întâmpla uneori să-i lăcrimeze ochii şi să aibă gâtul iritat. Aceste mici necazuri, la care se adăugau afecţiunile obişnuite crupierilor, cum ar fi umflarea picioarelor şi spatele înţepenit de oboseală, i se părură extrem de apăsătoare în ziua aceea. Şi asta probabil din cauză că moralul ei era destul de scăzut.

După-amiază se năpusti afară din cazinou, de parcă ar fi scăpat dintr-o cuşcă. Aerul pe care îl respiră în parcare i se păru extrem de plăcut, deşi la ora aceea, din cauza circulaţiei intense, acesta era plin de gaze de eşapament.

Pe când deschidea portiera maşinii, zări o bucată de hârtie sub ştergătorul de parbriz. Era un bilet de la Fred.

"Dacă nu te deranjează, voi trece pe la tine diseară, pe la ora opt. Dacă ai alte planuri, anunţă-mă prin intermediul recepţiei. Fred".

Erau câteva cuvinte mâzgălite în grabă, lipsite de căldură şi politicoase, care o întristară şi mai tare pe Lia. Fred devenise brusc extrem de distant faţă de ea! Observase o schimbare în purtarea lui încă de când se plimbaseră în jurul lacului împreună cu părinţii ei. în seara aceleiaşi zile, în timpul cinei de la familia Burney, purtarea lui nu suferise nici o schimbare. Se despărţise de soţii Andrews cu multă căldură în uşa vilei, dar pe Lia o salutase foarte rece. Şi acum apăruseră aceste câteva rânduri, după atitudinea rezervată pe care o avusese faţă de ea toată ziua la cazinou...

Măcar aflase că-i va face o vizită peste câteva ore. Până în clipa aceea se îndoise că-l recunoaşte pe jucătorul certăreţ care se luase de Toby şi brusc îi reveni în minte scena penibilă din cazinou.

După părerea ei, Toby nu era în stare să facă vreo escrocherie, însă nu reuşea să-şi explice cum acelaşi jucător putea să câştige mereu într-o perioadă atât de mare de timp. De fapt, nu mereu.

Uneori Toby mai şi pierduse, dar sume derizorii. în plus, câştigurile lui nu ieşiseră în evidenţă pentru cei de la cazinou. Profiturile fuseseră substanţiale şi regulate, de natură să-i acopere pierderile, dar şi să-i ofere în fiecare zi un supliment apreciabil.

Poate că Toby pusese la punct un sistem de calcul despre care nu-i vorbise şi care se dovedea a avea succes. în cazul în care conducerea cazinoului ar observa ce se petrece, nu risca decât să fie dat afară din sălile de joc.

Dar Lia se îndoia că va fi cazul. Toby nu avea vreun talent special la matematică de natură să-i permită să înveţe o metodă infailibilă pentru black-jack. Avea o fire prea superficială ca să poată studia în profunzime un mijloc de câştig mai sofisticat. De aceea, pe vremea când era cu ea, întocmea formule rudimentare sortite eşecului.

Clientul furios îl acuzase că foloseşte cărţi însemnate şi Lia era îngrijorată din cauza asta. în cazul în care Toby trişa, era mult mai grav.

Putea chiar să ajungă la închisoare.

Mai devreme sau mai târziu, conducerea va observa că el câştiga sume mari şi-l va pune sub supraveghere. în acel moment, va fi prins în capcană.

Pentru a evita o asemenea dramă, va trebui să descopere înaintea cazinoului, dacă era vorba despre vreun delict sau nu. Dacă încerca să-l sperie, ameninţându-l că-l denunţă conducerii, poate va reuşi să-l facă să dea înapoi banii câştigaţi în mod necinstit. Apoi se va duce la Aaron Burney şi-i va cere să-l ierte. Aaron era un om drept şi bun, nu va refuza s-o asculte. Atunci când Lia intră în curtea reşedinţei,
Carrie stătea în pragul uşii casei ei. Lia se opri să-i mulţumească pentru piersici.

- S-a întors Ricky, Lia. Mai vrei să stai de vorbă cu el?

- Da, mai mult ca niciodată! Asta în cazul în care nu te deranjez.

- Călătoria a fost încununată de succes. îţi va povesti el totul. I-

am spus că ai o problemă şi el s-a arătat bucuros să-ţi poată fi de folos cu ceva.

Lia parcă în faţa căsuţei şi o urmă pe Carrie. Cele două femei intrară în camera de zi, unde un tânăr bondoc cu părul şaten se uita la televizor.

- Am auzit că te-ai întors cu veşti bune de pe unde ai fost, spuse Lia.

- Excelente, chiar! Facultatea mi-a propus un post de asistent pentru trimestrul următor. Salariul e modest, dar am găsit un mic imobil pentru care eu şi Carrie am putea să facem lucrări de grădinărit. Aşa am rezolvat şi problema chiriei. Vom avea mai puţini bani decât aveam aici pe vremea când lucram, dar îmi voi putea continua studiile, asta ne interesa în mod special.

- Oh, Rick! Mă bucur atât de mult pentru voi! exclamă Lia.

- Dacă n-ar fi avut loc toată tărăşenia asta la cazinou, n-aş fi îndrăznit să fac acest pas, spuse Rick. într-una din zilele astea mă voi duce la Mansfield să-i mulţumesc că mi-a făcut acest serviciu...

- Chiar asta mă aduce la tine, Rick... Acolo se petrece ceva ciudat acum, ceva ce nu reuşesc să-mi explic. Sunt încă începătoare în meserie, dar poate că tu, care ai practicat-o mai mult timp ca mine, îmi poţi da nişte informaţii.

- La ce te referi?

Lia îi povesti incidentul care avusese loc în după-amiaza aceea.

- Nu ştiu dacă pachetul respectiv era însemnat, dar pot să jur că cel pe care l-a adus Ed Shields nu era. Se afla într-un ambalaj nou-nouţ şi Shields l-a arătat tuturor celor de la masă, aşa cum se

procedează de obicei şi l-am văzut toţi cum îl desface în faţa noastră. Noile cărţi însă nu au schimbat cu nimic cursul jocului. Cel care câştiga a continuat să câştige. Un jucător singur poate să trişeze cu cărţi noi?

- Bineînţeles! în mai multe moduri, dar toate cer o anumită abilitate din partea lui, chiar în cazul în care are un complice.

- Nu cred că are. îl cunosc pe individ. Se numeşte Toby Brasford şi este din San Francisco, la fel ca mine. în fiecare zi se aşază la masa mea şi pleacă mereu cu câştiguri importante. Dacă ar fi avut vreun complice, aş fi observat.

- Doar n-o fi iluzionist! Pentru că atunci ar putea să facă nişte scamatorii foarte eficiente cu cărţile de joc.

- Nu, face parte din genul acelora care sunt mai degrabă neîndemânatici, îi răspunse Lia izbucnind în râs.

- Atunci, trebuie să se folosească de ochi şi pentru asta are nevoie de un complice.

- Sunt sigură că nu are, Rick. Uneori e singur la masa mea şi nu e aproape nimeni în jurul nostru. Am şi eu spirit de observaţie. Dacă aş fi văzut pe cineva, mi-aş fi amintit.

- Nu vorbesc despre un complice din exterior, Lia. Jucătorul tău beneficiază de serviciile cuiva din interior.

- Adică...

- De obicei sunt descoperiţi ca fiind un tandem format dintr-un jucător şi un crupier, dar dat fiindcă tu eşti cea care dai cărţile, această regulă nu e valabilă. Un crupier poate să-l informeze pe jucător în mai multe moduri. Dacă are degetele agile, poate dispune

pachetul de cărţi în aşa fel încât cele mai bune să le primească prietenul lui.

- Tot ce-mi spui e foarte interesant, Rick, dar eu nu procedez aşa, spuse Lia uşor supărată.

- Atunci nu poate fi vorba decât despre crupierul-şef. Trebuie să-ţi vorbesc puţin despre Ed Shields, Lia. Probabil ţi-a spus Carrie că el e cel care m-a dat afară.

- Da, dar nu mi-a explicat şi de ce.

- Un client câştiga mereu la masa mea, aşa cum face şi acest Brasford al tău acum. Mansfield a devenit bănuitor şi Shields s-a dus imediat la el şi i-a spus că eram înţeles cu jucătorul. N-am putut dovedi nimic, dar l-au dat afară pe jucător din cazinou şi Mansfield m-a chemat în biroul lui. Mi-a cerut să-mi iau un concediu medical până când se va face lumină în această afacere şi eu l-am trimis la toţi dracii! N-avea ce face cu slujba lui!

- Şi dacă Ed fusese complicele clientului, Rick? Cum ar putea să se înţeleagă între ei un crupier-şef şi un jucător?

- Prin mai multe mijloace, dar eu îţi voi spune cum proceda Ed Shields. Atunci când complicele lui juca, aducea la masă un joc trucat. Cărţile erau marcate pe spate cu ajutorul unei cerneli invizibile pe care nu o poţi observa decât printr-u anumit fel de sticlă. La masa mea, individul purta o pereche de ochelari. Nu avea nevoie să întoarcă crupierul cărţile pentru a le vedea.

- Cum poţi să fii atât de sigur?

- Dat fiind că individul câştiga tot timpul, am început să mă interesez despre toate modalităţile de a trişa şi cu ocazia asta am

citit un articol referitor la aceste ciudate lentile de ochelari. Apoi am luat două cărţi şi am încercat eu însumi. Avusesem dreptate. Bănuiesc că Shields a descoperit că lipsesc două cărţi dintr-unul din pachete şi în momentul acela m-a desemnat pe mine drept vinovat.

- Dar, Rick, pachetul de azi era nou-nouţ, toţi cei de la masă au văzut cum Ed desfăcea ambalajul în faţa lor.

- Data viitoare când va mai deschide vreunul, uită-te cu atenţie la el. Vei observa că celofanul în care e învelit pachetul nu mai e chiar atât de nou!

Lia era uluită. Ce bine ar fi dacă Rick s-ar înşela! Dar se potriveau prea multe detalii, începând cu ochelarii lui Toby.

înainte nu purta ochelari, şi fusese uimită când îl văzuse cu ei pe nas în prima zi. De altfel, îşi aduse aminte brusc că în seara trecută, la restaurant, nu-i avusese şi în acelaşi timp revăzu scena. Bărbatul care îl însoţea şi pe care-l zărise din spate era Ed Shields...

Rick vorbea din nou cu ea şi tânăra îl auzi ca prin ceaţă:

- îl cunoşti bine pe acest Brasford? o întrebă el curios.

Lia ezită, apoi i se păru mai cinstit să-i spună adevărul.

- Din nefericire, îl cunosc mult prea bine! Am fost logodiţi şi ne-am despărţit din cauza dependenţei lui de jocurile de noroc. Ar fi fost o greşeală uriaşă! Acum, totul s-a terminat între noi.

- Permite-mi să-ţi dau un sfat, Lia. Eu am trecut prin situaţia asta şi te avertizez că s-ar putea ca Shields să fie foarte periculos. Fii foarte atentă! Ca să scape cu faţa curată, ar fi în stare să te elimine, dacă va fi necesar, aşa cum a procedat şi cu mine.

- Cum adică?

- Conducerea cazinoului e deja la curent cu pierderile de la masa ta şi ai fost pusă sub observaţie. Imediat ce Shields se va simţi în pericol, îl va expedia pe Brasford şi va arăta cu degetul spre tine. Probabil cunoaşte legăturile dintre tine şi Brasford. Poate îşi închipuie că nici nu-i vei denunţa în cazul în care ar fi prinşi. Sunt mai mult ca sigur că acesta este motivul pentru care Shields insistă ca el să joace numai la masa ta.

Lia se înfioră, simţind că-i îngheaţă sângele în vene.

- îţi mulţumesc, Rick, îi spuse ea. Mi-ai dat o mulţime de informaţii.

Schiţă un zâmbet trist, după care adăugă:

- Mai mult decât aş fi dorit, dar mi-ai făcut un mare serviciu. îţi sunt recunoscătoare.

Capitolul 13

Fred lăsă un bilet pe maşina Liei la sfârşitul după-amiezii, înainte de a-şi relua locul la masa de black-jack. Les Mansfield se opusese să lase nesupravegheat jucătorul suspect de norocos vreme de două zile, dar Fred se arătase neînduplecat. Era mult mai important pentru el să petreacă acest timp împreună cu părinţii Liei. De altfel, Fred îl asigurase pe Les că individul îşi va continua manevrele, în cazul în care ar exista aşa ceva şi după întoarcerea lui.

Până acum, îi supraveghease pe jucători ca să-i liniştească pe Les şi Aaron. Sarcina pe care şi-o asumase îl indispunea mai puţin decât se temuse, deşi se cam săturase să joace rolul de spion. Ca să

scape de plictiseală îi era de-ajuns să ridice privirea spre chipul fermecător al Liei. Era interesat din ce în ce mai puţin de jocul de cărţi, chiar mai puţin decât
pe vremea când o mână câştigătoare însemna asigurarea unei luni de studii la facultate. Faptul că juca pe banii cazinoului şi nu pe ai lui nu-i schimba cu nimic starea de spirit. Uneori uita şi să se uite la ce cărţi are...

Dar era atât de uşor să-i fie distrasă atenţia. Mâinile Liei păreau să execute nişte mişcări graţioase de balet în timp ce dădea cărţile jucătorilor. Fred era captivat de mobilitatea trăsăturilor ei. Observase uşoara ei încruntare atunci când el pierduse toate jetoanele şi se vedea nevoit să cumpere altele. Era afectată de norocul sau de ghinionul lui şi asta îl făcea de-a dreptul fericit, cu atât mai mult cu cât pe el aceste fluctuaţii îl lăsau indiferent.

O iubea la nebunie şi simţea că nu mai are răbdare, ştiind că şi ea era îndrăgostită de el. întruchipa perfect femeia la care visa de ani de zile! Cum putea ea să-i reproşeze că nu mai putea aştepta după ce în sfârşit o descoperise, după ce o dorise atât de multă vreme? Era intrigat, dar şi jignit în acelaşi timp de faptul că ea amâna căsătoria pentru mai târziu. Cel puţin până ieri. Acum avea un indiciu, dar habar n-avea cum să-l folosească. Şi nu l-ar fi avut dacă n-ar fi venit să ia masa la cazinou împreună cu Chester Andrews.

De acum înainte va fi extrem de vigilent, îşi spuse el. Pentru prima oară de la începutul misiunii, consideră că avea motive întemeiate să-l supravegheze pe acest Brasford, care stătea lângă el

în dimineaţa aceea. Uitând cu bună ştiinţă de Lia, cu care oricum urma să se întâlnească în seara aceea, se concentră asupra vecinului său de masă, observând foarte atent felul cum juca. De la incidentul cu cărţile însemnate, îi studia toate reacţiile.

Cu puţin înainte de a ieşi Lia din tură, un ospătar îi aduse un bilet de la Mansfield prin care-i cerea să se ducă la el cât mai repede posibil. Datorită informaţiilor primite de la agenţii de securitate, Fred observase că programul lui Brasford coincidea cu cel al Liei. Uneori însă, el pleca ceva mai târziu sau ceva mai devreme decât ea.

De data asta îşi impuse să stea la masă cât timp stătea şi Brasford. Era aproape şapte seara când reuşi în sfârşit să plece şi să ajungă în biroul lui Mausfield.

încă de cum intră, Fred înţelese că urma să aibă loc o discuţie furtunoasă.

- Mi-a spus Aaron că te vezi cu una din angajatele noastre care distribuie cărţi la o masă de black-jack...

Fred îi aruncă o privire uluită lui Les, vechiul lui prieten şi asociat care i se adresa într-un mod cel puţin supărător.

- Nu cred că foloseşti cel mai potrivit termen în cazul de faţă, Les, îi răspunse el cu răceală. Tânăra cu care "mă văd" se numeşte Lia Andrews şi urmează să mă căsătoresc cu ea.

Uluit, Mansfield făcu o scurtă pauză înainte de a-şi cere scuze.

- Te rog să mă ierţi, Fred. N-am vrut să vă jignesc, nici pe tine şi nici pe domnişoara Andrews, îi spuse el pe un ton posac. Aaron ar fi putut să fie totuşi ceva mai clar în legătură cu relaţiile tale cu

această persoană. Aş fi deschis cu totul altfel această discuţie.

Fred se mai îmblânzi

- E în regulă. Important este ca tu să înţelegi cum stau lucrurile. Nu e încă nimic oficial şi probabil că Aaron nu bănuieşte nimic, dar pot să pun pariu că Roz ştie deja.

- în cazul ăsta... ceea ce am să-ţi spun acum te va face să te înfurii foarte tare.

- Dă-i drumul.

Mansfield inspiră adânc aer în piept, îşi făcu curaj şi-i spuse:

- Masa asta ne face probleme serioase, Fred. Brasford ne duce încet dar sigur la ruină dacă nu-l vom opri la timp. Tu spui că nu face şmecherii cu cărţile, aşa că, în cazul în care îl vom da afară, oricum va trebui să-i căutăm complicele. Ştii foarte bine că în asemenea situaţii ne îndreptăm atenţia asupra aceluia care distribuie cărţile, pentru că...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Les! N-o mai lungi atâta şi treci direct la obiect! Din câte înţeleg, tu crezi că, din moment ce Lia deţine banii şi jetoanele, nu poate să fie decât complicele lui Brasford. Ai mai făcut aceeaşi greşeală şi cu un tânăr cinstit, pentru care mai târziu ţi-a părut rău. Nu-i aşa? Chiar tu mi-ai spus povestea asta.

- Da... adică...

- Atunci, de ce insişti asupra persoanei care distribuie cărţile? L-ai dat afară pe cel dinaintea ei, dar problema a apărut din nou. Dacă vrei să afli totuşi părerea mea, cred că asta ar trebui să te determine să-l supraveghezi mai îndeaproape pe şeful crupierilor!

- Ultima oară a fost mai puţin grav. Şeful crupierilor nu pare să fi fost amestecat în afacerea aceea. îmi pare rău, Fred, poate că vei fi şocat de ce vei auzi, dar... avem motive întemeiate să credem că domnişoara Andrews şi Brasford se cunosc mai dinainte.

- Bineînţeles că se cunosc! îi răspunse Fred. Au fost logodiţi, dar ea s-a despărţit de el.

- Fred, cred că nu vorbeşti serios...!

- Ascultă, Les, are şi răbdarea mea anumite limite...

Directorul ezită puţin înainte de a continua. Prudent dar hotărât, el spuse:

- îmi pare rău dacă îţi las impresia că trădez vechea noastră prietenie, Fred, dar trebuie să ştii, e de datoria mea să te avertizez... Poate că a rupt logodna cu Brasford, dar domnişoara Andrews se vede şi acum cu el. Au stat de vorbă de cel puţin două ori la cafenea. O dată i-am văzut cu ochii mei. Din spusele casierei, veniseră acolo împreună.

Fred se uita cu atenţie la bărbattul acela cu aspect de şef calm care îl privea fix din spatele ochelarilor. Fu nevoit să se abţină ca să nu-i arunce în faţă vorbele grele care-i stăteau pe limbă.

- Cred că ar fi mai bine să te opreşti aici, Les, reuşi el să mai spună fără să ridice vocea la el. Mai exact, în numele vechii noastre prietenii, îţi promit că voi descoperi ce pune la cale Brasford. Până atunci însă, îţi propun să punem capăt aici discuţiei, pentru că nu vreau să te mai aud calomniind-o pe femeia pe care o iubesc.

Te avertizez că, dacă mai faci vreo afirmaţie defăimătoare la adresa ei, nu mă voi mai putea stăpâni şi vei avea parte de un val

de insulte pe care le vom regreta amândoi mai târziu!

în drumul spre vilă, Fred nu reuşi să se mai liniştească, dar când Lia îi deschise uşa, furia îi dispăru şi vorbe nerostite de iubire îi umplură sufletul şi ochii. O îmbrăţişă şi o sărută pe iubita lui cu multă pasiune, ca şi cum se întorcea acasă după o lungă călătorie care-l ţinuse multă vreme departe de ea...

***

Când ieşi în pragul uşii, Lia nu-şi închipuise că peste câteva secunde se va trezi cuibărită la pieptul lui Fred. Se aştepta să fie rece cu ea, să aibă pe faţă o mască încruntată şi s-o întâmpine cu o politeţe distantă care să descurajeze orice tentativă de intimitate. Aşa apăruse în faţa ei cu o zi în urmă, atunci când rămăseseră singuri. Chiar şi astăzi, în sala de jocuri, el rămăsese la fel de rece.

Simţea că nu era supărat din cauza refuzului ei de a se căsători cu el imediat. Se întâmplase ceva anume şi trebuia neapărat să afle despre ce era vorba. De aceea era pregătită să petreacă o seară lungă, încercând să pătrundă misterul atitudinii lui rezervate, pe cât de bruscă, pe atât de supărătoare.

Când auzise soneria, tânăra se apropie de uşă cu o nelinişte reală dar brusc distanţa dintre ei dispăruse ca prin farmec şi trupurile lor se lipeau strâns unul de celălalt, făcând ca dorinţa veche să se reaprindă cu şi mai mare pasiune... Se sărutară până la pierderea răsuflării, ca şi cum nu se mai puteau sătura de voluptatea pe care şi-o produceau unul altuia.

- Oh, Fred... iubirea mea! Sunt atât de fericită! îi şopti Lia după ce reuşiră să-şi desprindă buzele.

- Lia...

Flacăra iubirii era extrem de intensă, dar el îşi slăbi strânsoarea, respirând foarte repede.

- Lia, am... dar mai întâi să discutăm despre afaceri... reuşi el să mai şoptească, emoţionat la culme.

Atunci când răsuflarea lui reveni aproape la normal, continuă:

- Trebuie... trebuie să vorbim despre anumite lucruri, Lia, şi dacă...

Se opri din nou şi scoase un fel de mormăit luând-o din nou în braţe.

- Dar dacă mă priveşti cu ochii ăştia...

însă Lia se smulse din braţele lui. Chiar îşi închipuia că poate să dea buzna în casa ei ca o tornadă, să o sărute o singură dată şi apoi să-i reteze elanul sub pretextul că vrea să stea de vorbă cu ea? Atunci, care erau priorităţile? îşi spuse Lia supărată.

Apoi se trezi din nou în căldura braţelor lui, dar vraja fusese ruptă. Ca să se elibereze, execută o mişcare periculoasă, dar eficientă, pe care îşi aminti că o învăţase la un curs cu mult înainte. Fred se uită la ea uluit.

- Nu ştiam că ştii judo...

Dat fiind că furia îi trecuse, Lia zâmbi.

- Nu e judo. Am luat lecţii de autoapărare după ce am plecat din casa părinţilor mei, ca să scap de gura tatălui meu.

După o uşoară ezitare, îl întrebă:

- Ce voiai să-mi spui?

Deoarece vânticelul dinspre lac răcorise atmosfera, Lia îl invită

pe Fred s-o urmeze în camera de zi, unde ardea focul în şemineu. Ea se aşeză în fotoliul ei preferat, tapisat cu catifea verde. Tocmai observă cu mirare că Fred se duse să se aşeze în partea opusă şemineului, în faţa ei şi nu lângă ea, cum făcea de obicei. Probabil că observă întrebarea din ochii ei, deoarece îi explică:

- Dacă vreau să-mi păstrez mintea limpede, e preferabil să stau la o oarecare distanţă de tine... Când mă gândesc că e de-ajuns doar să întind mâna ca să te pot atinge, am în cap un singur gând... !

- Şi la cazinou? îl necăji ea.

- Nu ţi-ai dat seama până acum? îi răspunse el pe acelaşi ton. Pur şi simplu mă ruinez datorită pierderilor de la masa de joc. Care ar fi motivul, după părerea ta?

Peste o secundă se afla la picioarele ei, întins cu aproape tot trupul pe covor. Semăna cu un animal semiîmblânzit, care adopta o atitudine servilă în faţa stăpânului său, asigurându-se în acelaşi timp că acesta îi înţelegea mesajul. în ochii lui ridicaţi spre ea, Lia văzu un fel de provocare şi tânăra simţi dintr-o dată o nelinişte ciudată.

El se ridică, se sprijini de braţele fotoliului ei şi când începu să vorbească, din vocea lui dispăruse orice urmă de veselie.

- De ce nu mi-ai spus şi mie până acum că individul acela care câştigă tot timpul la masa ta... Toby Brasford... a fost logodnicul tău?

întrebarea o lovi pe Lia ca un trăsnet. Dezorientată, se întrebă şi ea de ce tăcuse. Fred se uita la ea cu o privire în care nu mai era nici un strop de bună voinţă, dar nu-i răspunse, ci îl întrebă la

rândul ei:

- De unde... cum...? Deci, tu şi Toby aţi stat de vorbă, nu-i aşa?

- Nu am ajuns să fim chiar atât de apropiaţi, îi răspunse el ironic. Am informaţia asta de la tatăl tău.

- Poftim?

- înainte să-l vorbeşti de rău, află că nici măcar nu şi-a dat seama că îmi spune ceva care ar fi putut să te supere.

- Nu m-am gândit nici o clipă la aşa ceva! se indignă ea. Tatăl meu n-ar face niciodată ceva care să mă facă să sufăr!

Fred sări în picioare.

- Nu încerca să deviezi discuţia, Lia!

- Nu o deviez deloc! Voiam să ştiu numai...

- Şi eu aş vrea să ştiu de ce! Ce este între tine şi Brasford care te împiedică să fii sinceră cu mine?

Mai mult decât orice, Lia îşi dorea să-i domolească lui Fred furia care simţea că stă să explodeze.

- Nimic, Fred, nu mai e nimic între el şi mine. De fapt, n-a existat niciodată mare lucru. Toby e seducător şi ştie să se folosească de farmecul lui. M-am îndrăgostit de el şi după aceea tatăl meu a intervenit pentru a mă smulge din ghearele acestui om rău. Bineînţeles că mi-e ruşine să recunosc acest lucru acum, m-am opus cu îndârjire despărţirii. Dar te asigur, Fred, că aceea n-a fost dragoste. Tu eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, singurul care m-a ajutat să văd care este diferenţa dintre dragoste şi o admiraţie excesivă pentru un bărbat.

- întrebarea nu a fost dictată de gelozie, spuse Fred cu răceală.

Te cred, însă tot nu explică motivele pentru care ai păstrat tăcerea. De ce nu mi-ai spus cine e Brasford chiar în ziua în care a apărut la masa ta pentru prima oară?

Lia se gândi câteva clipe cu fruntea încruntată:

- Ca să fiu sinceră, Fred, nu ştiu, îi răspunse ea în cele din urmă. Ne simţeam atât de bine împreună, încât bănuiesc că n-am vrut să stric fericirea noastră vorbind despre Toby.

- Cred totuşi că bărbatul ăsta are încă o oarecare influenţă asupra ta. Altfel mi-ai fi vorbit despre el imediat şi viaţa noastră ar fi fost mai simplă acum.

- E adevărat, recunoscu ea în şoaptă. Mi-am închipuit că nu va rămâne prea mult aici, ca şi majoritatea celorlalţi jucători, de altfel. Când am văzut că m-am înşelat, l-am rugat să se ducă să joace în altă parte... la o altă masă sau la alt cazinou, dar nu m-a ascultat. L-am rugat chiar şi pe crupierul-şef să intervină şi vezi şi tu care e rezultatul...

îndoiala pe care o citise în privirea lui Fred o făcu să-i vină să plângă.

- Nu mă crezi, Fred?

- Ba da, te cred, bombăni el aşezându-se în celălalt fotoliu. Dar nu înţeleg nici acum de ce ai tăcut? Nu mă pot abţine să-mi pun anumite întrebări. Ce legătură este atunci între tine şi prezenţa aici a acestui individ dubios?

- Eşti nedrept! rosti violent Lia. Toby nu e un individ dubios, cum spui tu! Atunci când l-am cunoscut, era un agent imobiliar în plină ascensiune. Nu e un om rău, ci unul slab. Dacă facem

abstracţie de patima lui pentru jocurile de noroc, nu e mai rău decât tinerii lupi ambiţioşi care se vântură în societatea noastră.

- Şi tu încerci să-l aduci pe calea cea bună! Probabil că ăsta e motivul pentru care te întâlneai mereu cu el la cafeneaua cazinoului! o acuză el.

Lia îi răspunse, străduindu-se să nu se enerveze:

- Ne-am întâlnit acolo numai de două ori şi niciodată în secret! Nu ştiu cine îmi studiază faptele şi mişcările, dar pot să-ţi spun că concluziile tale sunt false. într-o vreme, trăgeam nădejde că-l voi vindeca pe Toby, dar a fost de-ajuns să citesc o carte de psihologie ca să aflu că o asemenea performanţă nu e posibilă decât cu ajutorul celui în cauză. Nu am venit aici ca să caut un mijloc prin care să-l dezintoxic pe Toby, numai că experienţa pe care am acumulat-o în această direcţie m-a provocat să studiez comportamentul jucătorilor. De ce unii din ei joacă din plăcere şi alţii pentru că nu se pot abţine? Acesta este, Fred, singurul motiv pentru care mă aflu la Tahoe.

- Şi Brasford de ce e aici? Eşti sigură că n-ai nici o legătură cu asta?

De data asta, Lia nu se mai putu controla. Tonul acuzator al lui Fred o făcu să-şi iasă din sărite.

- Habar n-am, dar mă bucur că se află aici!

Nu asta voise să spună şi de aceea se corectă imediat.

- Toby mă interesează pentru că reprezintă un caz demn de a fi studiat. El e singurul jucător cu care am fost în contact direct suficient timp pentru a putea stabili un grafic, dar aş minţi dacă aş

nega că doresc să se vindece. Nu numai el, dar şi toţi aceia care sunt în situaţia lui, toţi aceia care sunt sclavii unui viciu sunt o veritabilă provocare în meseria mea.

- Şi o veritabilă ameninţare pentru căsătoria noastră, adăugă Fred cu tristeţe.

- Ce vrei să spui?

- îţi explic imediat. înţeleg că blestemaţii ăştia de jucători sunt mai importanţi decât căsătoria cu mine! Zici că mă iubeşti, dar curiozitatea ta intelectuală e mai puternică decât dragostea pe care o simţi pentru mine. Am dreptate sau nu? Atâta vreme cât vei avea la îndemână în fiecare zi cobaiul ăsta în plină acţiune la masa ta de black-jack, vei refuza să iei în serios propunerea mea! Răspunde-mi sincer, Lia am dreptate?

N-ai de gând să mă iei de bărbat cât timp...

Atunci, Lia se lăsă pradă furiei şi nu-şi putu reţine valul de cuvinte pe care se temea să le rostească. Frazele pe care le spuse îşi jurase să nu i le arunce niciodată în faţă lui Fred.

- îmi ceri să fiu sinceră cu tine? Ei bine, am să fiu! Află că m-aş mărita cu tine dacă aş vrea să studiez un caz special. Vrei să ştii de ce nu vreau să mă mărit cu tine? Pentru că eşti un jucător, unul din acei mari jucători pe care-i vorbeşti de rău mereu! Iată de ce... nu... mă... voi.... căsători cu tine, Fred!

Termină de vorbit, plângând în hohote. Fred se uita uluit la ea.

- Te iubesc, Fred... da... sincer, îngăimă ea, în timp ce lacrimi mari se prelingeau pe obraji. Dar eşti un jucător de jocuri de noroc şi... nu pot... să accept... dar... nu pot... nici să...nu... te... iubesc.

- Lia, draga mea, ascultă-mă.

Fred îşi recăpătase în sfârşit graiul şi o luă în braţe.

- Te rog, Lia, linişteşte-te! Ascultă-mă, dragostea mea. îţi jur că nu sunt jucător. Trebuie să mă crezi, Lia!

Ea încercă să-l respingă, plângând şi mai tare.

- Nu mă atinge! Eşti mai rău decât... bietul... Toby! Tu eşti puternic... ai putea... să renunţi... Şi ai renunţat... vreme de mulţi ani. La ce bun? Ca s-o iei de la capăt? Nu pot să accept aşa ceva, Fred! Te iubesc... nu suport să te văd distrugându-ţi viaţa în felul ăsta...

- Te rog, Lia... îţi faci singură rău...

- Dă-mi drumul.... degeneratule!

Se linişti treptat, se ridică în picioare şi se duse să-şi ia o batistă din buzunar. Fred stătea lângă ea privind-o uluit, apoi îngenunche în faţa ei:

- Lia... te iubesc, draga mea...

Dar aceste cuvinte îşi pierduseră vraja. Lia se feri de el sărind din fotoliu. Când trecu pe lângă el îl lovi uşor şi Fred se dezechilibră. Câteva secunde mai târziu, era lângă ea.

- Pleacă, Fred! Nu vreau s-o iau de la capăt! Era destul de greu şi cu Toby, dar cu tine... nu credeam că voi putea iubi vreodată aşa cum te iubesc pe tine.

Şi asta mă face să sufăr atât de mult... !

- Lia, ascultă-mă.

Dar ea îi întoarse spatele şi se depărtă de el.

- Te rog să stingi toate luminile când pleci, îi spuse ea fără să

se uite la el. Prefer să nu te mai văd. Mă duc să mă culc.

Fred încercă să se explice pentru ultima oară.

- Stai puţin, Lia... nu e ceea ce crezi tu... Dă-mi voie să...

Lia se opri şi se întoarse spre el.

- Te implor, Fred, pleacă acum, cât încă ne mai iubim.

Avea vocea răguşită de emoţie şi-i venea din nou să plângă.

- Nu pot să asist neputincioasă la ruinarea ta, continuă ea. Te-aş implora, te-aş pune să juri, ţi-aş face scene şi în cele din urmă vom ajunge să ne urâm. Tu vei rămâne pentru totdeauna un jucător înrăit şi eu... voi deveni din ce în ce mai tristă...

îşi continuă drumul spre dormitor şi-i şopti peste umăr:

- A fost un vis frumos...

Apoi închise uşa în urma ei.

Capitolul 14

Fred făcu câţiva paşi spre ea, dar renunţă. Privi cum se depărtează silueta ei suplă, precum o floare pe tulpina ei graţioasă. Profund dezorientat, revedea faţa ei plină de lacrimi, ochii umflaţi şi roşii. Niciodată nu i se păruse mai atrăgătoare! Inima îi spunea să se ducă după ea, să spargă uşa dacă era nevoie, s-o ia în braţe pe femeia pe care o iubea, s-o consoleze, să-i spună că n-avea de ce să-şi facă griji, dar oare îl asculta? Tristeţea o făcuse să devină surdă la cuvintele lui şi nici nu ştia ce să-i spună. Banalele vorbe de dragoste nu i-ar fi de nici un ajutor.

Nu putea să-i spună nici adevărul, pentru că-i promisese lui Aaron.

Voia să fie corect cu el, aşa că-l va anunţa mai întâi pe cumnatul său, care-l va dezlega de promisiune.

De partea cealaltă a uşii, hohotele de plâns ale Liei încetaseră. Fred se simţi mult mai uşurat. Apoi ajunseră până la el diverse zgomote care arătau că tânăra femeie se pregătea să meargă la culcare. Şi-o imagina goală, pe covoraşul de culoarea coralului din baie, pe care-l cunoştea atât de bine. Ea punea piciorul dincolo de marginea vanei de duş şi-şi întindea trupul fermecător ale cărui forme nu mai aveau nici un secret pentru el. Ce n-ar fi dat să se poată năpusti asupra ei! Sau şi mai bine de ce să nu intre în vârful picioarelor în dormitorul ei? O va aştepta lângă pat, o va prinde în braţe când va veni şi...

Nu! se hotărî el. Numai un nebun ar fi tras asemenea speranţe! Stinse toate luminile şi se asigură că uşa era bine închisă atunci

când părăsi vila.

Era trecut de ora nouă şi jumătate seara când sosi la hotel. Ridică imediat receptorul.

- Alo? Aaron? Sper că nu te-am trezit din somn.

- Deloc, îl asigură cumnatul său. Roz e pe cale să mă bată la Gin Rummy. Am avut mare noroc că m-ai sunat! Câştigase deja o călătorie în Insulele Bermude!

- Aşa-ţi trebuie! Ţi-am spus de o mie de ori să nu te pui cu cei doi din familia Tancer la jocul de cărţi! Aşchia nu sare departe de trunchi... se râse Fred. Dacă vrei să cunoşti motivul pentru care te-am sunat... te anunţ că m-am hotărât să-i spun Liei că fac pe spionul la masa ei de black-jack, pentru tine.

După câteva secunde de tăcere, Aaron Burney îl întrebă îngrijorat:

- Chiar acum, în seara asta?

- Nu, din nefericire. Am plecat adineaori de la ea. E foarte tulburată.

Nici nu cred că mi-ar deschide dacă aş suna la uşă, dar voi vorbi cu ea mâine dimineaţă la prima oră. Am intenţia s-o aştept în parcarea cazinoului. Trebuie neapărat să afle acest lucru înainte să mai apar la masa ei.

- Fred, sper că ştii că asta ar putea să compromită operaţiunea...

- Şi ce dacă? Până la urmă zic să compromit proiectul cel mai important al vieţii mele dacă mai tac multă vreme. Am produs şi aşa destule pagube, tu, eu şi Mansfield, umblând cu ascunzişuri.

Burney îşi drese glasul, apoi se interesă cu prudenţă:

- Ce înţelegi prin "pagube"?

- Lia mă crede un jucător pe mize mari... un degenerat! De asta mi-a fost frică de la început! Cum ar putea să-şi închipuie altceva din moment ce mă vede în fiecare zi la masa ei, alături de Brasford?

- Dacă n-ai fi fost acolo, n-am fi descoperit că Brasford, din jucător a devenit trişor, îi aminti Aaron.

- Puţin îmi pasă mie acum de Brasford al tău! Vreau numai ca Lia să afle adevărul!

Burney tuşi uşor.

- Trebuie să înţelegi, Fred că... ăă... în mintea lui Mansfield a încolţit o idee năstruşnică... în legătură cu Lia, care ar putea fi foarte bine complicea lui Brasford. I-am spus că e o aiureală, dar...

- Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre acest subiect, Aaron, îi spuse el cu răceală, încercând să-şi stăpânească nervii. Nu e adevărat. Ştiu deja cine este complicele lui Brasford, dar mai am nevoie de o zi sau două pentru a dovedi.

Se lăsă din nou tăcerea şi Burney îşi drese iarăşi glasul.

- Bine, spuse el în cele din urmă. Continuă-ţi ancheta. După părerea mea însă, cu cât vei păstra secretul mai bine, cu atât vei termina mai repede.

- Aaron, trebuie neapărat s-o avertizez pe Lia!

- E atât de important pentru tine acest lucru?

- E capital!

Lia Andrews e singura femeie pe care am iubit-o vreodată şi vreau să mă însor cu ea. Singurul obstacol îl reprezintă problema jocurilor de noroc.

- Eşti atât de aproape de finalizare, Fred! Nu poţi să mai aştepţi două sau trei zile?

- Povestea asta o frământă foarte tare. în seara asta mi-a spus în faţă că este pe punctul de a mă alunga din viaţa ei. îţi spun acest lucru ca să vezi şi tu prin ce trece ea în acest moment. Şi eu de asemenea, dar la un nivel mai scăzut. Cu cât va suferi mai mult din cauza tăcerii mele, cu atât prăpastia dintre noi se va mări şi mai mult şi va fi mai greu de depăşit.

- îmi pare rău că te-am vârât în afacerea asta, Fred. Nu-mi închipuiam că ar putea să sufere atât de mult văzându-te jucând black-jack în fiecare zi. Mai degrabă am crezut că este bucuroasă că te are lângă ea tot timpul.

Fred râse ironic.

- A fost logodită cu Brasford şi s-a despărţit de el din cauza jocurilor de noroc. îţi ajunge explicaţia asta? N-o încântă deloc să repete această experienţă.

- într-adevăr, Mansfield mi-a vorbit despre problema asta. Acum ce sentimente are Lia faţă de Brasford?

- E adevărat că ar prefera ca el să fie în altă parte, dar nu e supărată pe el. Spune că de fapt nu a fost niciodată îndrăgostită de el. Pentru ea a fost mai mult un capriciu. în calitatea ei de psiholog, consideră că Toby e un caz interesant, demn de a fi studiat. Bănuiesc că vrea să găsească un mijloc prin care să-l vindece pe Brasford de viciul său.

La celălalt capăt al firului, Burney oftă.

- Bine, dacă te simţi obligat să-i spui... atunci... spune-i tot.

- îţi mulţumesc, Aaron. înţelegerea de care dai dovadă mă

emoţionează profund.

- Ăă... bănuiesc... nu, sigur că nu...

- Ce idei îţi mai trec prin cap, Aaron?

- Mă întrebam...

Oare nu se va considera obligată să-l avertizeze pe Brasford dacă ţine atât de mult să-l salveze... ?

- îi voi cere să tacă.

- Şi dacă nu te va asculta?

- Atunci, asta e! Trebuie să ne asumăm riscul, dar e esenţial s-o pun la curent cu întreaga situaţie.

- Faci cum vrei, Fred. Probabil că ai dreptate. în mod sigur, nu-l va anunţa pe Brasford.

Discutară apoi despre lucruri lipsite de importanţă. Fred îl rugă pe cumnatul său să le transmită câteva mesaje lui Roz şi copiilor, apoi îşi urară noapte bună.

Fred nu se linişti însă total după ce închise telefonul. Cum va reacţiona Lia în faţa dezvăluirilor lui? Se va simţi oare obligată, aşa cum se temea Aaron, să-i sară în ajutor lui Brasford?

Dar Brasford nu era decât un complice. Celălalt, creierul afacerii, rămânea în umbră. Dacă nu va fi prins nici de data asta, va continua să fure. La multă vreme după plecarea lui Brasford, va pune la cale o altă lovitură, cu un nou personaj secundar.

Dacă îl lăsau să scape acum, va reapărea într-o bună zi la Las Vegas sau Atlantic City ca jucător, distribuitor de cărţi sau crupier-şef.

Fred nu suporta ideea ca un escroc, presimţind că urma să fie dat în vileag, să plece în altă parte şi să facă şi alte victime.

Fred tocmai terminase să se spele pe dinţi, când sună telefonul. Ridică receptorul telefonului din baie.

- Alo? Fred Tancer la aparat.

- Fred, sunt Aaron. Am avut adineaori o discuţie cu Mansfield. Lia nu începe serviciul decât la ora unsprezece mâine dimineaţă. Ar vrea să ne întâlnim toţi trei la el în birou pe la ora nouă, aşa că vei avea timp s-o pândeşti pe Lia în parcarea cazinoului. Les propune să punem la punct un fel de... ăăă... strategie... pentru a hotărî cum să procedăm dacă... ă... Lia... mă rog, mă înţelegi, nu-i aşa?

- Da, da... De acord. Voi fi acolo la nouă dimineaţa.

Fred închise telefonul şi bombăni la imaginea lui din oglindă:

- Auzi drăcie! O strategie! Ei cred că mă pot convinge să-mi ţin gura până când totul se va termina...

Fred dormi foarte prost în noaptea aceea. Se trezi de mai multe ori. O luptă dură se ducea între inima şi raţiunea lui. Trebuia oare să-i mărturisească totul Liei mâine dimineaţă, sau să mai aştepte câteva zile, până când făptaşul va fi prins în flagrant delict?

Chiar înainte de a se întâlni cu Aaron şi Les, ştiu că nu se va duce s-o aştepte pe tânără în parcare. Miza era prea mare. Dezvăluirea adevărului rămânea pentru altădată.

Cum putea să-i smulgă Liei promisiunea că va tăcea, dacă se încăpăţâna să vrea să-l salveze pe Bradford de slăbiciunea lui? După ce-ar fi fost avertizat, Brasford putea foarte bine să-l anunţe pe creierul întregii operaţiuni. Acesta din urmă se va grăbi să-i interzică lui Toby accesul în cazinou sub pretextul că trişase şi ar fi

capabil s-o acuze şi pe Lia de complicitate.

Aşadar, trebuia să-şi asume riscul şi să amâne dezvăluirea adevărului, sperând că Lia va înţelege atunci când va putea în sfârşit să-i explice cum stăteau lucrurile. Zilele următoare vor fi lungi şi lipsite de bucurie, îşi spuse el cu tristeţe...

După ce îl alungă pe Fred, Lia rămase câteva clipe cu mâna pe clanţa dormitorului ei. Se simţea atât de rău! El era tot în vilă, era de-ajuns să deschidă uşa şi să se arunce în braţele lui. îi venea îngrozitor de greu să rămână pe loc. Scena fusese oribilă, dar inevitabilă. Era însă mai bine că avusese loc atâta vreme cât încă se mai iubeau. Dacă ar fi mai amânat lucrurile, cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat cu amândoi. Reacţiile dintre ei s-ar fi stricat, transformându-se într-un dezgust reciproc. Ea l-ar fi dispreţuit pentru că era un jucător înrăit, iar el s-ar fi supărat pe ea că-i reproşa acest viciu. Lia se simţea mai consolată că se despărţiseră cât timp mai erau încă îndrăgostiţi unul de altul. Totuşi, durerea pe care i-o provocase acea despărţire era aproape de nesuportat.

Atunci când nu se mai auzi nici un zgomot din camera de zi, tânăra se întrebă dacă plecase. Nu cedă tentaţiei de a arunca o privire în camera alăturată şi se pregăti de culcare.

Duşul o mai relaxă puţin. Fred ieşise din viaţa ei şi ea trebuia ca de acum încolo să înveţe să trăiască fără el. Atâta vreme cât va mai lucra la Goldorado, unde risca să-l vadă în fiecare zi, trebuia să încerce să nu mai pândească apariţia siluetei înalte. Şi inima trebuia să se obişnuiască să-l dea uitării.

înfofolită în halatul de casă, se hotărî să se aşeze la birou ca să recitească nişte însemnări şi să pună nişte hârtii la dosar. Spre

miezul nopţii, simţind că o cuprinde o criză de disperare, se duse şi aprinse focul în cămin. Aruncă încă un buştean pe foc, apoi se duse în bucătărie să-şi facă un ceai. După aceea, duse nişte cărţi şi nişte fişe pe o măsuţă de lângă şemineu. Trosnetul lemnului aprins mai înveselea puţin atmosfera şi Lia îşi bău ceaiul fierbinte cu înghiţituri mici şi cu un aer absent. Apoi se cufundă din nou în muncă.

Cu puţin înainte de ora trei se ridică din fotoliu, se întinse şi căscă îndelung. îşi atinsese scopul, era epuizată, aşa că acum trebuia să-i vină somnul. în plus, lucrase destul de mult. Cercetările ei erau aproape terminate la Goldorado, aşa că în curând putea să plece de acolo. întocmise un fişier uriaş cu nume şi adrese ale jucătorilor amatori şi profesionişti. Printre ei existau mulţi jucători împătimiţi care refuzau să recunoască faptul că nu se pot lăsa de jucat. îi întâlnise pe toţi la Goldorado şi aceştia fuseseră de acord să fie contactaţi de ea mai târziu. Dacă n-ar fi fost nevoită să acţioneze cu discreţie, ar fi vrut să pună întrebări şi agenţilor de securitate care lucrau de multă vreme în cazinou şi văzuseră trecând pe acolo o grămadă de clienţi; i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu chelnerii şi cu cameristele care aveau grijă de confortul oaspeţilor permanenţi. Poate ar fi avut posibilitatea să pună câteva întrebări unuia din jucătorii înrăiţi care mizau sume mari pe postavul verde al meselor de joc.

Acum însă pica de somn şi, după ce aşeză apărătoarea de foc în faţa şemineului în care mai ardeau câţiva tăciuni aprinşi, începu să-şi pună ordine în hârtii, după care le ascunse în sertarele biroului. Era de fapt o operaţiune inutilă în seara aceea, îşi spuse ea deodată.

Lăsă măsuţa plină de documente. Mâine se va aşeza din nou în faţa ei ca să-şi continue treaba începută. Ce rost mai avea acum să se ascundă? Fred nu va mai veni în casa ei şi deci nu va mai risca să-i vadă notiţele care ar trăda-o. Fred nu va mai veni la ea.

Niciodată. Dumnezeule, cât de singură se simţi dintr-o dată!

în timp ce se întindea în pat, se angajă să se ocupe de Toby înainte să părăsească Goldorado.

A doua zi dimineaţă, la puţină vreme de la sosirea ei în sală, îşi făcu apariţia Toby, urmat îndeaproape de Ed Shields care aducea un nou pachet de cărţi. Având deja în cap ideea că Toby şi Shields se cunoşteau, Lia se uită cu atenţie la crupierul-şef atunci când acesta puse în faţa ei şi a clienţilor pachetul de cărţi nou-nouţe.

Din locul în care se afla, Lia nu vedea prea clar ambalajul. Era evident că nu putea să ia pachetul în mână şi să se uite cu mai multă atenţie la celofanul în care era ambalat fără să trezească bănuielile lui Shields. Atunci, se gândi să aibă o discuţie cu Toby. Poate că acesta va accepta să-i povestească ceea ce se petrecea.

Aceasta fu o idee pe care nu apucă s-o aprofundeze, deoarece în acel moment intră Fred în sală. Se aşeză la masă palid la faţă şi cu gura crispată. în schimbul dolarilor pe care acesta îi puse pe masă, Lia îi înmână jetoanele, fără să-l privească în ochi.

Bătu apoi cărţile cu mâinile tremurându-i uşor şi distribui cărţile. Făcu aceste gesturi specifice meseriei ca un automat, în timp ce în adâncul sufletului ei stătea să se dezlănţuie o adevărată furtună.

Avea mare tupeu Fred să vină să joace la masa ei, după scena din seara anterioară, când aflase ce simţea ea când îl vedea că

joacă! De ce nu se ducea la altă masă, la capătul celălalt al cazinoului? Era uluită să constate că nici el nu era dotat cu mai multă sensibilitate decât Toby.

îi trebui ceva timp ca să-şi recapete calmul după şocul pe care i-l provocase sosirea neaşteptată a lui Fred. în clipa aceea, deveni conştientă că trebuia să plece din acel loc înainte de a fi total distrusă. Atâta vreme cât lucra la Goldorado, nu va reuşi să scape de tristeţea care o aducea la disperare şi nu va fi în stare să-şi recapete viaţa. Departe de Tahoe, va elabora a doua parte a tezei sale de doctorat şi va încerca să uite. Mai târziu, amintirile vor deveni din ce în ce mai şterse şi, pe termen lung, probabil n-o vor mai face să sufere.

Dar aici, cum să uite de tot şi de toate? Mai ales când se întâlnea cu Fred în fiecare zi!

Deşi era tulburată, Lia îşi îndeplini sarcinile de serviciu toată după-amiaza cu nervozitate şi eficienţă.

în seara aceea, reflectă la ceea ce-i spusese Rick Williams. Era convinsă că acesta nu se înşelase atunci când afirmase că Toby câştiga cu ajutorul lui Ed Shields. Nu era deloc absurd să ia în calcul ideea existenţei unui pachet de cărţi marcate, din moment ce Rick avea dovada că crupierul-şef înlocuise pachete de cărţi şi înainte. Acum avea şi ea nevoie de o dovadă ca să-l poată înfrunta pe Toby.

Imediat ce-l revăzuse la cazinou, i se păruse că e foarte schimbat. Părea mai fragil, mult mai indiferent decât înainte şi mai ales foarte posac, deşi câştiga sume foarte mari.

Şi deodată, Lia avu o revelaţie. Toby nu era fericit! Pentru că-i

era frică! Ce bine ar fi fost să stea cu el de vorbă ceva mai mult decât în alte dăţi cu el! în nici un caz la cafeneaua unde puteau fi văzuţi. îi va cere să vină la ea acasă în seara următoare. Cine ştie? Poate că se va simţi uşurat dacă îi va mărturisi adevărul. Se mai întâmplase şi altădată să-şi deschidă sufletul în faţa ei.

A doua zi dimineaţă, imediat ce intră în serviciu, îl zări în sală, îndreptându-se spre ea.

- Toby, am ceva foarte important să-ţi spun, îi zise ea foarte repede. Aici nu se poate. Poţi să treci pe la mine diseară pe la şapte? Uite adresa mea şi cum ajungi acolo.

îi strecură în mână o hârtie împăturită în patru şi plecă grăbită. Trebuia să evite cu orice preţ să nu fie văzuţi împreună. Peste câteva secunde, Toby luă loc pe un taburet şi Lia se aşeză în faţa pachetului de cărţi. Tânărul părea mirat de gestul ei. Totuşi, înclină capul spre ea, dându-i astfel de înţeles că va veni la întâlnire.

Apoi se aşeză şi Fred la masă şi cumpără jetoane.

Veşnicul triunghi, îşi spuse Lia cu tristeţe, apucându-se de treabă.

Capitolul 15

în seara aceea, cu trei minute înainte de ora şapte, Toby sună la uşa Liei.

Tânăra îl invită să ia loc în camera de zi şi începu fără nici un fel de introducere:

- Bănuiesc că te miră faptul că te-am rugat să vii. Ştiu că ai mari necazuri şi aş vrea să te ajut.

Toby îşi luă privirea de la ea şi începu să fixeze un punct situat undeva în spatele ei, după care se foi uşor în fotoliul pe care stătea.

- Am ne... Ce vrei să spui? Unde vrei să ajungi?

- Sunt sigură de ceea ce spun, Toby. De când ai sosit câştigi mereu... Doamna Noroc însă nu are nici o legătură cu asta, ci Ed Shields.

- Ed Shields? Cine e individul? se interesă Toby cu o inocenţă care însă pe Lia n-o păcăli.

- După câte văd, îţi joacă feste memoria, Toby şi totuşi v-am văzut împreună într-un restaurant în urmă cu câteva săptămâni. Adu-ţi aminte... Ed Shields e crupierul-şef... cel care a înlocuit jocul de cărţi de la masa mea ca să fie sigur că vei câştiga în continuare.

Toby râse dispreţuitor.

- Citeşti prea multe romane poliţiste!

- Nu te acuz de necinste, Toby, ştiu foarte bine că nu eşti în stare de aşa ceva, dar îţi cunosc slăbiciunea. Ed se ţine de capul tău şi se foloseşte de tine ca să se îmbogăţească prin fraudă.

Toby se scotoci prin buzunare şi scoase la iveală un pachet de ţigări mototolit. Mâna îi tremura atunci când îşi căută bricheta.

încercă în zadar să aprindă unica ţigară care-i mai rămăsese şi în cele din urmă o strivi nervos între degete.

- Nu ai din întâmplare o ţigară... spuse el uitându-se supărat la ea.

Purtarea lui confirmă îndoielile tinerei, care-i răspunse întinzându-i o scrumieră.

- Nu, îmi pare rău.

Cum va răspunde oare la acuzaţiile ei? se întrebă ea în timp ce aştepta liniştită în faţa lui.

- Ai înnebunit de tot, îi spuse el în cele din urmă. îţi e ciudă că am putut să pun la punct un sistem de calcul foarte sigur, care îţi este total necunoscut.

- Mi-ar plăcea să fie aşa. Ai risca astfel să fii doar dat afară din cazinou de către conducere. Ascultă-mă cu atenţie, Toby. Atunci când Shields va presimţi că manevra lui urmează să fie descoperită cât de curând, va scăpa de tine aşa cum a făcut şi ultima oară cu complicele lui.

- Va scăpa de...

- Da. De tine şi de mine în acelaşi timp. în cazul anterior, s-a dus la conducerea cazinoului şi a spus că clientul şi cel care dădea cărţile trişau. îi văzuse el cu ochii lui. Cel dinaintea mea deja băgase de seamă ce se petrecea, dar Ed s-a prins şi a acţionat primul. Ei bine, trebuie să afli, Toby, că eu n-am de gând să fiu ţapul ispăşitor al lui Shields! Şi nici tu. Cu o dovadă solidă...

- Stai puţin... o opri Toby alb ca varul la faţă Ai tu aşa ceva?

Lia se uită la el cu atenţie vreme de câteva secunde, apoi spuse, prefăcându-se că schimbă subiectul.

- Dar văd că nu mai porţi ochelarii în seara asta. De când îi foloseşti?

El evită din nou privirea ei. Ticul nervos pe care ea îl cunoştea atât de bine apăru din nou la coada ochiului acestuia.

- îi port din cauza luminilor puternice... şi a fumului... îi folosesc numai la cazinou, îngăimă el.

- Nu poţi să mai continui aşa, Toby! Am înţeles imediat că eşti nefericit. Tu nu eşti un escroc şi pe zi ce trece te afunzi şi mai adânc în mocirlă. Ştii foarte bine că într-o bună zi toate astea se vor sfârşi prost. Opreşte-te, Toby, ieşi din afacerea asta imediat, până nu e prea târziu!

Când auzi aceste cuvinte, el păru că leşină în scaunul pe care stătea. în vocea lui se simţea o adevărată panică:

- Ce să fac, Lia?

Tânăra îl văzu cu uimire cum îşi prinde capul în mâini şi izbucneşte în plâns. Prăbuşirea lui Toby, care de obicei era vesel şi sigur pe el, o întristă adânc. Nu se înmuie totuşi, pentru că nu i-ar mai fi fost de nici un folos lui Toby. în calitatea ei de psiholog, putea măcar să-l ajute să-şi regăsească ceea ce mai rămăsese din demnitatea lui.

- Vrei să vorbeşti despre toată povestea asta, Toby?

Probabil că el abia aştepta s-o facă. Şi Lia auzi o întâmplare asemănătoare altora despre care mai citise de multe ori. Cu singura diferenţă că de data asta ea cunoştea personajele principale. Tânăra înţelese mai bine ce-l condusese pe Toby, jucătorul înrăit, pe drumul spre delincvenţă.

- Ed Shields te şantajează din cauza unui cec fără acoperire de

douăzeci de mii de dolari pe care i l-ai dat ca să-i plăteşti o datorie la jocurile de noroc, aşa este?

- M-a ameninţat că mă bagă la puşcărie. Am fost nevoit să iau parte la şmecheria lui. Din câştiguri, îi plătesc ceea ce-i datorez. Lia, îţi jur că nu mai pun niciodată piciorul într-un cazinou după ce-i voi înapoia toată datoria!

- Cine îţi garantează că Shields îţi va da voie să-ţi recuperezi cecul?

- M-am gândit şi eu la asta, gemu el. N-am încotro, trebuie să-l cred că mi-l va da înapoi. Ce altceva pot să fac?

- Ai putea să te duci la director şi să-i povesteşti totul. îl cunosc pe proprietarul cazinoului, domnul Burney. E un om cumsecade. Sunt convins că el şi domnul Mansfield vor fi indulgenţi cu tine, dacă le vei oferi dovada vinovăţiei lui Shields.

Lia avu impresia că Toby va ceda. Părea să-şi recapete speranţa. Apoi se întunecă din nou la faţă şi clătină trist din cap.

- Da, dar în felul acesta nu-mi voi recăpăta cecul.

- Nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa asta, Toby. Dacă am înţeles bine, ai jucat cu banii de la Goldorado, dar ai semnat cecul pe numele lui Ed Shields lucru care-i va displăcea cu siguranţă lui Mansfield, în cazul în care ar afla... Acesta e un motiv care să-l determine pe Shields să-ţi dea cecul şi să lase totul baltă.

- Da, mă rog... poate că ai dreptate, recunoscu Toby după câteva secunde de gândire. Am încercat totuşi să mă apăr, să-l intimidez pe Shields... dar în zadar. A falsificat bonul acela de mână prin care jucătorii recunosc că au o datorie faţă de crupierul-şef pentru a obţine un împrumut de la cazinou şi atunci am...

- N-are importanţă, Toby, îl opri Lia. Povesteşte-i totul domnului Mansfield. Trebuie să acţionezi foarte repede, deoarece din momentul în care vei fi pus sub observaţie, asta va însemna că Shields are două tururi de pistă înaintea ta. în clipa aceea îţi va fi mai greu să găseşti nişte urechi binevoitoare care să te asculte.

Aşa cum stătea prăbuşit în fotoliu şi cu faţa în palme, Toby oferea spectacolul unei disperări profunde. Lia se temea să nu facă o criză dacă mai insista. Peste câteva minute, ridică privirea şi se uită la tânără.

- Da, ai dreptate, Lia. Mă simt deja mai bine la gândul că acest coşmar urmează să ia sfârşit. Mă duc la Mansfield mâine dimineaţă la prima oră.

- Nu vorbi cu nimeni despre asta, îl sfătui Lia.

Brasford se ridică, la fel făcu şi Lia, care credea că e pe punctul de a pleca. El însă se apropie de ea cu dorinţa evidentă de a o lua în braţe. Ea îl îndepărtă şi spuse:

- Nu, Toby, nu te-am invitat aici pentru asta!

- Atunci, de ce ţi-ai dat atâta silinţă? se miră el.

Lia îi zâmbi cu tristeţe.

- Bănuiesc că din pricină că nu mă pot abţine. Cum aş putea să asist la distrugerea ta fără să reacţionez în nici un fel? Am trăit şi clipe frumoase împreună şi, în plus, nu eşti un om rău, doar că...

- Doar că sunt un jucător de jocuri de noroc! termină el fraza în locul ei, recăpătându-şi puţin din veselia de odinioară. Sunt sigur că încă mă mai iubeşti, Lia! Când toate astea se vor termina, îţi promit că...

Dar ea îl opri din nou.

- Ssttt, Toby! Nu mai spune aşa ceva. Tu nu vei renunţa niciodată la joc, cu atât mai puţin de dragul meu. Poate că nici de dragul tău! Şi ţine minte că nu te iubesc. De fapt, nu te-am iubit niciodată, dar eram prea încăpăţânată ca să recunosc.

- Nu te cred! Eşti supărată pentru că n-am renunţat la jocurile de noroc. Dacă ai fi sigură că aş renunţa să joc, te-ai mărita imediat cu mine.

Câtă aroganţă! îşi spuse ea uşor amuzată.

- Totuşi, e ceva care mă intrigă în toată afacerea asta, spuse ea în timp ce-l conducea la uşă. De ce ai venit şi te-ai aşezat la masa mea de black-jack?

- Nu ştiu prin ce mijloace, Ed aflase că noi doi fuseserăm logodiţi şi nu mi-a dat voie să merg în altă parte. în cazul în care ai fi observat ceva, era convins că-ţi vei ţine gura din cauza mea.

Aerul uşor superior al lui Toby o enervă pe Lia, care-i spuse furioasă că amândoi se folosiseră de ea:

- în cazul ăsta, ghiceşte cine va fi surprins?

N-avea rost să mai facă investigaţii pentru a afla cinell informase atât de bine pe Shields! Se întreba de ce-şi mai pierdea timpul şi energia încercând să poarte un dialog raţional cu acel egoist fără minte.

- Noapte bună, Toby, spuse ea cu fermitate în timp ce-i deschidea uşa. Mă doare capul de la discuţia cu tine. Du-te unde vrei, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu sufla nici o vorbă nimănui înainte de a te întâlni cu Mansfield mâine dimineaţă!

Les Mansfield închise dosarul cu raportul pe care-l citea şi se uită la Fred, care stătea de partea cealaltă a biroului său.

- Totul e aici, Fred! E pur şi simplu uluitor! La doisprezece ani, aduna două-trei sute de dolari pe zi pe străzile New Yorkului, jucând alba-neagra. Ascultă...

Răsfoi documentul, găsi pagina pe care o căuta şi citi:

- A fost dat afară din trei cazinouri din Las Vegas, unde fusese angajat. Folosea nişte scamatorii învăţate pe vremea când era copil. E un distribuitor de cărţi foarte abil. La Atlantic City, unde juca, a fost prins cu aşi în mânecă.

Mansfield puse dosarul în faţa lui şi continuă:

- La noi se foloseşte de cărţi însemnate, înlocuieşte pachetele şi falsifică fără jenă carnetele în care se notează împrumuturile pentru clienţi...

- Din câte se pare, şeful personalului a făcut o greşeală angajându-l, dragul meu Les, observă Fred.

- Nu e adevărat! El era deja aici atunci când a cumpărat Aaron cazinoul, ba chiar de mult timp, fără ca cineva să se plângă vreodată, dacă e să ne luăm după fişa lui. Asta poate ar explica situaţia incertă a finanţelor cazinoului atunci când Aaron a cumpărat afacerea.

Mansfield râse uşor, apoi adăugă, redevenind serios:

- Trebuie să-ţi cer scuze, Fred.

- Nu mie, ci Liei Andrews.

Mansfield părea sincer supărat, aşa că Fred îl linişti:

- Nu-ţi face griji, Les. Ştiu că-ţi pasă de interesele noastre. Sunt sigur că Lia te va ierta. Ar fi bine dacă aş fi convins că va fi la fel de tolerantă şi faţă de mine!

- îmi pare foarte rău, Fred.

- N-ai de ce, i-o reteză el rece.

Oftă şi-i adresă un zâmbet abătut prietenului său.

- Acum, când suntem în cunoştinţă de cauză, continuă Mansfield, cel mai simplu ar fi să pui mâna pe noul joc de cărţi atunci când îl va aduce Shields. Voi posta un agent de securitate în apropierea mesei, cu scopul de a-i lua ochelarii lui Brasford în acelaşi moment. Totul se va petrece în linişte, doar în câteva minute. Ce părere ai?

- Nu prea bună, spuse Fred. Cărţile pot fi însemnate în mai multe feluri. Cerneala invizibilă e una dintre ele. Să presupunem că Shields a recurs la această stratagemă de data asta. Ce va spune lumea dacă am smulge ochelarii unui client de pe nas fără nici un motiv?

- Vreau să-l prind în flagrant delict, Fred! Sunt sigur că lentilele sunt de vină... dar dacă tu crezi că n-ar trebui să procedăm aşa...

- Nu văd cum am putea descoperi dacă acele cărţi sunt sau nu însemnate decât prinzându-i asupra faptului. Atunci, hai s-o facem, Les! Trebuie să ne asumăm toate riscurile! Puţin îmi pasă dacă o să par un idiot. Cel mai mult m-ar deranja să-i lăsăm să scape pe cei doi escroci! Deoarece, dacă vom face o greşeală, îi vom pierde!

- Pe Brasford, poate, dar nu şi pe Shields, adică pe cel mai important dintre ei. Ieri, Rick Williams mi-a relatat anumite lucruri pe care e gata să le repete sub jurământ. Atunci când lucra în subordinea lui Shields, l-a văzut pe acesta dându-i unui client jetoane în valoare de trei mii de dolari şi punându-l să semneze pentru ei.

- Şi ce-i cu asta?

- Rick s-a uitat la carnet şi lipsea un zero! Aşadar, clientul n-a plătit decât trei sute de dolari cazinoului şi a încasat trei mii, contravaloarea jetoanelor. După ce a achitat nota de trei sute de dolari în numerar, a împărţit cu Shields restul de două mii şapte sute. Rick a văzut aceeaşi şmecherie producându-se de încă două ori, pentru sume mai mici. Sunt sigur că Shields şi-a însuşit jumătate din pradă.

- Oho! făcu Fred fluierând. Probabil că manevrele astea au costat cazinoul o avere!

- Din nefericire! Vreau să-ţi spun însă un lucru care cred că te va interesa. Prietena ta, Lia, a făcut şi ea o anchetă.

Fred se uită fix la el, devenind brusc îngrijorat.

- Din câte se pare, ea caută să afle în ce bucluc a mai intrat Brasford. Williams i-a povestit despre faptul că pachetele de cărţi erau marcate, dar a trecut sub tăcere povestea cu carnetul, deoarece ea a părut interesată mai ales de propria ei masă.

- Deci, este la curent în legătură cu cărţile.

Mansfield dădu afirmativ din cap. Fred se alarmă.

- Ţi-am spus, Les, ar fi trebuit s-o anunţăm! Lia e o fată foarte inteligentă, care nu se lasă intimidată prea uşor. Cine ştie dacă nu cumva se va hotărî să-l demaşte pe Ed Shields chiar ea? Şi dacă Shields află, ne-o va lua cu mult înainte...

- Pe de altă parte, în cazul în care-l va demasca ea, ne va scuti de multă bătaie de cap. Nu trebuie să subestimezi niciodată forţa unei femei, dragul meu Tancer! îi spuse Mansfield cu un zâmbet şiret pe buze.

Fred era neliniştit. Nu-i plăcea s-o ştie pe Lia vârâtă în genul acela de investigaţii. După ce depăşise şocul pe care-l suferise atunci când aflase că între Lia şi Brasford existau legături mai vechi, îşi dăduse seama că acesta nu era deloc periculos. Ed Shields însă era departe de a fi nevinovat. Conform datelor din dosarul pus la dispoziţie de agenţii de securitate, acesta angajase doi indivizi cam dubioşi care frecventau cazinoul şi aveau faima că sunt asasini plătiţi. Oare Lia era conştientă că intrase într-un joc periculos?

Plin de îngrijorare faţă de curajoasa lui Lia, Fred se duse imediat la serviciul de securitate. Trebuia să asigure protecţia tinerei cu orice preţ.

Ceva mai târziu, în timp ce se îndrepta spre lift cu intenţia de a merge la el în apartament, se simţi deodată foarte singur. I se părea de nesuportat să ajungă din nou în acele camere goale în care plutea încă parfumul fin al Liei.

Era tentat să se oprească la unul din barurile din latura comercială a cazinoului. Poate că un coniac îi va reda curajul de a-şi înfrunta singurătatea. Dar când ajunse în pragul acestuia, ezită. Zărise la bar silueta lui Toby Brasford. Făcând o mutră scârbită se hotărî să renunţe. Era peste puterile lui să dea ochii cu personajul acela mârşav.

Totuşi, dacă se gândea mai bine, poate că ar trebui să se controleze şi să obţină nişte informaţii de la acel jucător. Petrecuseră multe ore unul lângă altul cu cărţile în faţă, dar nu schimbaseră decât câteva cuvinte. Da, îşi spuse Fred, o discuţie cu el ar putea să fie foarte instructivă. Fred se aşeză pe taburetul înalt

de lângă Brasford şi comandă ceva de băut. în afară de ei doi, nu mai era decât un singur client, la capătul celălalt al barului. Fred îşi bău paharul cu înghiţituri mici, aşteptând un moment oportun, dar Brasford i-o luă înainte. Se răsuci cu scaunul său şi se întoarse spre vecinul lui pe care-l studie uluit pe sub sprâncenele încruntate.

- Ne cunoaştem, nu-i aşa? îl întrebă el cu vocea mahmură a unui om care băuse mult.

- Probabil! îi răspunse Fred politicos. Am jucat adesea la aceeaşi masă de black-jack.

- Da! îmi amintesc...! exclamă Brasford, care din cauza entuziasmului, îşi cam pierdu echilibrul. Te invit... ba da, ba da... să bei un pahar... te invit... Trebuie... înainte pierdeam mereu... un ghinionist mai mare ca mine n-ai văzut... Asta era înainte... dar în principiu n-ar trebui să spun nimic...

Frânturile de frază pe care le rostea se terminau cu un fel de cotcodocit caraghios. Părea să fi uitat despre ce vorbea, ba chiar dacă vorbea sau nu. Clipi din ochi, păru să-şi aducă aminte şi pocni din degete spre barman, care asista la scenă cu un aer uşor îngrijorat.

- Hei, barman...

Acesta se uită în altă parte şi se duse să stea de vorbă cu clientul singuratic din capătul celălalt al tejghelei barului. Fred, care abia începuse să-şi bea coniacul şi în nici un caz nu avea de gând să mai ia unul, înţelese că Brasford nu-i va mai spune nici o informaţie dacă va continua să bea.

- Te-am văzut jucând şi aş da oricât să-ţi cunosc sistemul, spuse el. Am încercat şi eu unul sau două, dar n-am obţinut

niciodată rezultate atât de strălucitoare ca tine.

- De... am noroc... recunoscu Brasford cu un aer viclean. Să spunem că am... noroc... şi atâta tot. De acord?

- Eu ştiu ce înseamnă să ai noroc şi sunt convins că nu câştigi datorită acestuia. Sunt gata să-ţi cumpăr metoda la un preţ bun. Bineînţeles că totul rămâne între noi. Brasford îl privi serios. Era evident că-i venea greu să se concentreze asupra discuţiei. în loc de răspuns, scoase un sunet care aducea cu un amestec ciudat dintre un fel de bolboroseală şi sughiţ.

- Vrei să mă faci să cred că nu foloseşti nici o metodă de calcul? se interesă Fred.

- O metodă? bălmăji el, înăbuşindu-şi râsul. Da, poţi să-i spui şi aşa dacă vrei. Dar la tine n-o să meargă!

- De ce?

- Pentru că nu-l cunoşti pe crupierul-şef. Vreau să beau ceva... Hei, barman...

- Ce legătură este între crupierul-şef şi sistemul tău de calcul?

- Cine a pomenit de vreun calcul? Shields e sistemul!

- Crupierul-şef?

- Mi-e sete! Unde s-a dus blestematul ăla de barman?

Fred îşi dădu seama că trebuie să acţioneze rapid, deoarece aburii alcoolului înceţoşau din ce în ce mai mult mintea lui Brasford. Din fericire, barmanul se făcea că nu aude. Atunci, Fred insistă:

- Vrei să spui că sistemul aparţine lui Shields, şeful crupierilor? Crezi că va accepta să-l folosesc şi eu?

Brasford se uită la el cu ochi sticloşi, ca şi cum acel joc

încetase brusc să-l mai amuze. Fred era descurajat. Nu se alegea cu nimic. După câteva secunde de tăcere, Brasford se hotărî însă să-i răspundă:

- Nu... nu e... de fapt... nu e un sis... sistem... E pac... e pachetul de cărţi.

- Ce pachet?

- N-ar trebui... să... să-ţi spun... bolborosi Brasford. Pe scurt... pentru că n-ai... ochelarii... Hei, barman!

Cel chemat se apropie în cele din urmă, dar Fred nu-şi mai făcu griji, avea ceea ce voia. Tocmai se pregătea să plece, când un angajat îi făcu semn cu mâna, arătându-i astfel că vrea să-i spună ceva între patru ochi. Fred ocoli barul şi se duse la el.

- Dacă vă e prieten, v-aş fi recunoscător dacă l-aţi lua cu dumneavoastră. E beat mort. în caz contrar, voi fi nevoit să chem paznicul de noapte şi serviciul de securitate îl va găzdui până când va reveni la normal, pentru a nu face cumva vreun accident de circulaţie. Fred ezită. N-avea nici un chef să se încurce cu Toby Brasford.

- Bine, spuse el în cele din urmă. Mă duc să văd ce pot face.

Luă loc din nou pe taburetul său de lângă Brasford şi-i spuse la ureche:

- Barmanul ăsta nu-mi place deloc. Hai să mergem în altă parte să bem ceva.

Apoi îl prinse de braţ pe Brasford, care se lăsă condus cu uşurinţă. Fred fu nevoit să-l sprijine până în biroul lui Mansfield.

Abia apucară să intre în baie. Fred se felicită că se grăbise să ajungă aici când îl auzi pe Brasford vomitând. Comandă nişte cafea

tare fără zahăr şi peste câteva minute îl forţă pe Brasford s-o bea dintr-o înghiţitură. Lichidul amar şi apa rece de la robinet îl liniştiră treptat pe Brasford, care rămase apoi o bună bucată de vreme întins pe canapeaua de piele din salonul directorului. Fred nu-l scăpa nici o clipă din ochi. Când observă că tânărul îşi recăpătase cât de cât cumpătul pentru a putea purta o discuţie normală, îi spuse:

- Mai întâi de toate, cred că ai dreptul să ştii că te privesc jucând de multă vreme. Mă numesc Fred Tancer şi cumnatul meu este proprietarul cazinoului "Goldorado".

Brasford scoase un geamăt şi-l ascultă pe Fred povestindu-i tot ce-i dezvăluise el la beţie. încercă un timp să mintă, dar îşi dădu seama că era inutil. Nu era în stare să-i ţină piept lui Tancer.

- N-o să mă trimiţi la închisoare, nu-i aşa? îl rugă el. Lia mi-a spus că dacă voi explica totul lui Mausfield, acesta va fi îngăduitor cu mine. Tancer, te rog...

- Lia, ai spus? i-o reteză Fred simţindu-se rău dintr-o dată. Ai vorbit cu ea? Când?

- în seara asta. M-a rugat să trec pe la ea. Abia intrasem că m-a şi bombardat cu întrebări. în câteva minute, fără să-mi dau seama, îi dezvăluisem totul! îi mărturisi el cu un aer abătut.

- Cu cine ai mai vorbit despre toată povestea asta?

- Mi-a cerut să-mi ţin gura şi aşa aş fi făcut, dacă n-aş fi băut atât de mult.

- Ai trăncănit şi altcuiva înainte să intru eu în bar?

- Nu.

Păli şi câteva picături de transpiraţie începură să i se prelingă

de pe frunte. îşi agită mâinile, care i se umeziseră de emoţie şi exclamă:

- Oh, Dumnezeule! Mă va trimite la închisoare! Mi-a zis că o va face dacă voi vorbi... Tancer! Mă va trimite la închisoare!

- Cine, Brasford? Shields? Mă voi ocupa mai târziu de problema asta. încă n-am terminat cu tine. Cu cine ai mai vorbit? Ce ai relatat?

- Cu Ed Shields.

După ce am plecat de la Lia, m-am dus la bar şi m-am pus pe băut. Nu-mi mai amintesc exact cum a fost. Ţin minte doar că a venit şi Ed şi că nu trebuia să-i spun nimic, mai ales lui. Pe scurt, am băut mult şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat. L-am auzit avertizându-mă că în cazul în care aş anunţa pe cineva, va pune să fiu ucis. în momentul acela, mi-am dat seama că-i mărturisisem ce descoperise Lia... Mă va ucide Tancer! Sunt sigur! Am...

- Ajunge! strigă Fred. Şi Lia?

- N-am putut să-l opresc... gemu Brasford.

Fred se apropie de el şi-l forţă să se ridice în picioare.

- A pomenit cumva de numele Liei? Te avertizez, dobitocule, că dacă i se va întâmpla ceva, te omor cu mâna mea! Vorbeşte! Ce a spus?

- Că o va forţa să tacă...

Capitolul 16

După plecarea lui Toby, Lia era la pământ cu nervii. Văzându-se scăpată şi de acea corvoadă, se întreba cum îşi va petrece seara. Cărţile şi hârtiile pe care le lăsase cu o seară în urmă pe măsuţa din faţa şemineului nu o atrăgeau în mod special. Bineînţeles că mai avea de lucru înainte să părăsească Sapphire Point, dar deocamdată nu era în stare să se concentreze asupra unor preocupări intelectuale. Simţea nevoia să facă mişcare.

Era foarte plăcut afară în seara aceea, după o zi extrem de caldă. Dat fiind că nu bătea vântul, se gândi să facă un mic tur pe malul lacului şi să se scalde în apele lui reci, dar zgomotul de voci şi muzică ce venea dinspre plajă îi dovedea că probabil nişte familii ieşiseră la picnic, aşa cum făceau întotdeauna atunci când era cald. Nefiind o fire sociabilă, renunţă la planurile ei.

Măcar putea să joace tenis, îşi spuse ea punându-şi repede costumul. Cu racheta într-o mână, ajunse la terenurile aflate în vecinătatea vilei sale. Un aparat îi va arunca mingile pe care ea le va lovi până când va obosi sau până va rămâne fără monede.

Atunci când sosi Lia, un adolescent tocmai se folosea de acel sistem. Nu se vedea nici un alt jucător. Când acesta lovi ultima minge, o strigă pe Lia.

- Sunteţi singură? Ce-ar fi să jucăm puţin împreună? Simt nevoia să-mi exersez serviciul.

Lia ezită. El avea un revers formidabil şi risca să nu fie la înălţimea lui. Pe de altă parte, ar avea ocazia să facă mişcare, doar pentru asta venise aici. Oricum, în cazul în care tânărului aceluia prea înalt şi prea slab i se va părea că joacă prost, era convinsă că o va părăsi la fel de uşor cum o invitase.

După primul joc, erau la egalitate. Adolescentul avea un revers puternic, dar un serviciu foarte neregulat. Lia era rapidă, juca fără să icnească şi era ingenioasă. Dacă ar fi depins numai de el, partida ar fi durat toată noaptea, dar la un moment dat Lia îi ceru să se oprească. Abia răsuflând, strânse mâna adversarului ei, îi mulţumi şi o luă înapoi spre vilă.

Când ajunse în faţa uşii, observă că lăsase cheia în broască pe interior. Dădu ocol casei, ridică un ghiveci cu muşcate şi o luă pe cea de la uşa bucătăriei.

Traversă apoi camera de zi, trase de uriaşa uşă culisantă din sticlă care se deschidea spre terasă, ca să inspire aerul călduţ al nopţii. După aceea ieşi să pună dublura cheii la locul ei, sub ghiveciul de flori. îşi puse racheta pe o masă de pe terasă, se întinse într-un şezlong şi admiră peisajul nocturn.

Toată ziua, atâta vreme cât se aflară în mijlocul mulţimii clienţilor, se temuse de clipa în care va rămâne singură. Şi acest moment iată că venise! Fără Fred, totul devenea extrem de neinteresant! Chiar şi tenisul pe care altădată îl adora. Schimbul de mingi pe care-l practicase ceva mai devreme, nu făcuse decât să-i amintească ce bine se simţea atunci când juca tenis împreună cu Fred.

Acum, camera de zi era cufundată în întuneric. Numai iluminatul stradal scălda în lumină o parte din terasă. Lia însă stătea în zona întunecată. Asculta clipocitul îndepărtat al apei lovind malul lacului şi cântecul păsărilor de noapte. Fu năpădită de amintiri. Ea şi Fred petrecuseră atâtea seri minunate în locul acela liniştit!

Şi acum. totul se terminase. Vedea deschizându-se în faţa ei un

viitor anost, un cer acoperit în întregime cu nori cenuşii.

Măcar nu mai avea de ce să-şi facă griji în problema copiilor, îşi spuse ea zâmbind cu tristeţe. Nu mai avea nici o importanţă de acum încolo dacă ea şi Fred erau sau nu de acord în privinţa asta. Cât de dureros i se păru fie şi numai acest singur gând! constată cu surpriză. Ca un fel de ironie a sorţii, acei copii pe care Fred nu-i va mai dărui niciodată, reprezentau o pierdere ireparabilă, poate mai cumplită decât toate celelalte. Deodată, atenţia îi fu atrasă de ceva. Poate păsăruile de noapte încetaseră brusc să mai cânte sau auzise un trosnet în pădure. Cert e că Lia întoarse repede capul şi-l zări pe Ed Shields apropiindu-se pe furiş de terasă. Nu părea că o văzuse. Când ajunse în capătul potecii, o luă spre bucătărie. Găsind uşa încuiată, se lăsă într-un genunchi şi începu să forţeze broasca folosindu-se de o sculă mică.

Lia sări brusc în picioare. Dacă avea puţin noroc, putea să se strecoare în camera de zi, fără să fie observată. Shields nuobservase că uşa din sticlă nu era închisă. De acolo va putea ajunge în dormitor, ca să sune pentru a cere ajutor.

Totuşi, pentru a intra în casă, fu nevoită să treacă prin zona luminată. Shields ridică privirea şi sări imediat în picioare.

- Vreau să vorbesc cu tine, o anunţă el.

- Trebuie să recunoşti că ai un mod foarte ciudat de a-i vizita pe oameni! îi spuse Lia. Rămâi pe loc, Shields! încă un pas şi voi urla ca o turbată!

încerca să-l sperie, pentru că de fapt vecinii ei cei mai apropiaţi nu erau acasă şi dacă, din întâmplare cineva i-ar fi auzit strigătele, ar fi crezut că acestea vin dinspre plajă. Spre uşurarea ei, Shields nu făcu nici o mişcare să se apropie de ea.

El izbucni într-un râs plin de răutate.

- N-am venit în vizită, ci doar ca să te avertizez. în cazul în care vei povesti cuiva ce ai auzit în seara asta de la Brasford, o să-ţi pară rău! Ce proastă fusese că avusese încredere în Toby, îşi reproşă în sinea ei. Trebuia să-şi închipuie că se va duce şi-i va raporta totul lui Shields. Şi acum, ce atitudine trebuia să adopte?

- Ce intenţii ai, Ed? Nu mă ai cu nimic la mână. în plus, cred că nu faci parte din genul acela de gangsteri care ar face o crimă numai ca să scape de mine.

Lia spera ca vorbele ei să arate că era plină de curaj, ceea ce în momentul acela nu prea era cazul.

- Nu fi atât de sigură, fetiţo, rânji Shields. Mie nu-mi prea place să mă murdăresc pe mâini, dar am doi prieteni în mafie care au nişte obligaţii faţă de mine şi pe care treaba asta nu i-ar deranja deloc. Lia era uluită. Situaţia în care se afla i se părea atât de ireală, de parcă ar fi jucat într-un film de proastă calitate. îi venise să râdă când auzise de mafie. O ameninţare mai puţin legendară poate că ar fi luat-o în serios, dar cea cu Mafia.... în calitatea ei de psiholog, ar fi trebuit să fie mai puţin necugetată, dar cu toate astea, nu se putu abţine să nu râdă uşor ironic.

Crupierul-şef, roşu la faţă de furie, îi strigă cu ură:

- Ai face bine să-mi dai crezare, idioato! Am un mijloc prin care să te condamn pe tine pentru totdeauna! Chiar nu înţelegi? Uită-te spre lac! în centru e adânc de patru sute de metri. Oamenii mei au o barcă cu motor şi ceea ce aruncă ei peste bordul acesteia nu mai revine niciodată la suprafaţă...

Lia nu mai râdea.

- Ascultă, Ed.... Nu vrei mai bine să stai de vorbă?

Acum el se apropie de ea, cu o sclipire animalică în privire. Probabil că ideea crimei îi plăcea atât de mult, încât voia s-o pună în practică imediat.

- Ed, ascultă-mă.

încerca să tragă de timp cu disperare, căutând să stabilească ce avea de făcut. El se apropia în continuare de ea, ca un animal care îşi pândea prada. Nu se grăbea şi rânjetul de pe buze îi schimonosea toată faţa. Probabil ar fi vrut să-l implore, să-i cerşească milă. Instinctul îi spuse Liei să se dea înapoi, dar îşi aduse aminte ce învăţase de la cursurile de autoapărare şi se hotărî să acţioneze. Se proţăpi în faţa lui, cu umerii foarte drepţi, cu un picior aşezat în faţa celuilalt, şi aşteptă.

- Tu eşti cea care va trebui să mă asculţi pe mine, tâmpită ce eşti! urlă Shields. N-are rost să-ţi mai faci griji pentru faţa ta frumoasă. Nu-ţi voi face cadou nici o buză umflată şi nici un ochi vânăt, ci îţi voi aplica nişte lovituri care te vor chinui groaznic atunci când vei distribui cărţile! Asta e un mic avertisment pe care să-l ţii minte... Nu se va vedea nimic. Toată lumea va ignora durerile tale de stomac şi intercostale... Toată lumea în afară de tine, de mine şi de medicul care te va pune pe picioare. Şi nici unul din noi nu va sufla o vorbă, nu-i aşa?

Se apropia mereu de ea şi Lia îl aştepta în aceeaşi poziţie războinică. Nu ştia cum va proceda şi el se găsea la nici un metru de ea! Deodată, ea luă racheta de tenis de pe masă. Shields nu apucă să contracareze mişcarea ei şi primi o lovitură drept în genunchi.

Urlând de durere, acesta se aplecă şi-şi frecă picioarele lovite. Lia ştia că aceea nu era decât o amânare, dar nu avea curajul de a

folosi tactica de luptă învăţată la cursul de specialitate. într-adevăr, cum să lovească un agresor deja doborât la pământ? Da, dar dacă îşi va reveni? Ar pierde avansul câştigat. Evident, ar fi putut foarte bine să-l lase acolo şi să se încuie în casă. Până la urmă el va pleca. în cazul acesta, cine ar mai crede-o atunci când va povesti acea scenă îngrozitoare? în timp ce ezita, gemetele lui Shields se mai atenuară. Se ridică în picioare, clătinându-se şi înjurând. Repede! Trebuia să acţioneze acum! îşi făcu ea curaj. Care era cea mai bună strategie? Un upercut în nas aplicat cu dosul mâinii sau o lovitură de genunchi bine plasată? în clipa aceea, îl zări pe Fred venind pe alee şi se hotărî să nu mai facă nici o mişcare şi să aştepte apropierea lui Shields. Exact în momentul în care crupierul-şef se arunca asupra ei, Fred sări în spatele lui şi-l imobiliză. Lia se depărtă puţin, bucuroasă să-l lase pe el să termine ce începuse ea...

Peste câteva minute, Shields pleca încadrat de doi poliţişti, care veniseră şi ei, înarmaţi, la treizeci de secunde după Fred. Serviciul de securitate de la Goldorado îi rugase să se ducă la vilă după vizita lui Fred.

După plecarea acestora, Lia încercă să glumească:

- Ar trebui să ne antrenăm mai des. Formăm o echipă pe cinste!

- Din câte spunea Brasford, am înţeles că Shields urma să te ucidă, spuse Fred cu vocea răguşită de emoţie.

- Avea de gând să se adreseze mafiei în cazul în care aş fi vorbit.

- Cunosc eu "mafia" asta a lui! Doi amărâţi de recidivişti. Au fost reţinuţi de poliţie în seara asta. Sunt acuzaţi că au pus la cale asasinatul unui om de afaceri din Nevada. Nu vor mai deranja nici ei şi nici Shields pe nimeni, o bună bucată de vreme. Când mă

gândesc că....

- Nu te mai frământa, scumpul meu, acum totul s-a terminat...

- Am simţit că-mi ies din minţi, ştiindu-te în pericol... Mi-a fost teamă că n-o să ajung la timp! Parcă aş fi avut un coşmar ca cele din copilărie... Ştii de care... Visezi că alergi şi nu ajungi nicăieri!

- Fred, te iubesc atât de mult!

- Lia... Buzele li se împreunară şi se îmbrăţişară îndelung. Lia fu prima care se desprinse de el, ca să-şi poată recăpăta răsuflarea.

- Mă bucur atât de mult că ai venit, Fred! Se pregătea să mă lovească şi nu ştiam ce să fac!

- Sunt sigur că ai fi găsit tu o modalitate, spuse el.

- Nu, serios! De data asta, chiar m-ai salvat!

Fred râse şi o strânse şi mai tare în braţele lui.

- îţi mulţumesc, draga mea. Apreciez faptul că vrei neapărat să faci din mine eroul acestei scurte epopei, dar nu pot fi de acord cu tine. Ar fi nedrept. Dacă am salvat pe cineva, acesta este Ed Shields.

- Poftim?

- De fapt, am imobilizat un invalid... Ce naiba i-ai făcut scumpa mea?

- Ăă.... da... i-am... păi... ezită Lia, râzând. I-am tras una la ţurloaie cu racheta de tenis!

- Doamne Dumnezeule! exclamă el râzând. Am spus întotdeauna că ai un revers fantastic! Apoi redeveni serios şi, luând faţa Liei în palme, o întrebă cu un aer îngrijorat:

- Eşti sigură că te simţi bine? Vino în camera de zi, să te văd mai bine... în lumina asta slabă, pari foarte palidă.

O conduse înăuntru, aprinse lustra şi se uită din nou la ea cu atenţie. Scoase apoi un oftat mulţumit şi o cuprinse în braţele lui.

- Dumnezeule, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva...

- Cum de ai venit încoace?

- Datorită lui Brasford.

Deodată, Lia se simţi foarte slăbită.

- Aş vrea să stăm jos, Fred. îmi tremură picioarele.

Fred o instală pe canapea şi o îmbrăţişă din nou.

- Datorită lui Toby? se miră Lia.

Brusc, îi revenise totul în minte şi luă din nou poziţia de apărare. Descurajată, abia auzi povestea lui Fred referitoare la întâlnirea lui cu Toby la bar şi dezvăluirile tânărului jucător. Treptat însă se concentră asupra vorbelor lui şi observă ceea ce pentru ea era lucrul esenţial: Fred nu era şi nu fusese niciodată un jucător împătimit!

- De ce nu mi-ai spus mai înainte?

El ezită puţin, apoi îi spuse motivele invocate de Mansfield şi Aaron.

- îmi pare rău, draga mea. Trebuie să recunosc că nici eu nu eram foarte sigur că nu vei încerca să-l salvezi pe Brasford. Lia tăcu vreme de câteva secunde.

- Mă simt atât de uşurată că nu eşti un jucător irecuperabil! îi şopti ea în cele din urmă, cu un aer gânditor. Da, probabil că l-aş fi avertizat pe Toby. Oricum, după câte văd, încercând să-l ajut, a fost gata-gata să compromită totul. Ce se va întâmpla cu el?

- Acum, totul depinde de el, iubita mea. Mă duc mâine la el, e foarte tulburat de această aventură. Dacă acceptă ajutorul Jucătorilor Anonimi, Burney se va arăta îngăduitor şi cecul fără acoperire nu va fi o problemă, dar ne vom folosi de el pentru a-l sili să nu se abată de la calea cea dreaptă. Cine ştie dacă va reuşi să se lase de jocurile de noroc? Repet, totul depinde numai de el.

- Da, ştiu. Mă bucur că-l ajuţi, chiar dacă nu merită. Oh, Fred, am fost atât de nefericită!

- Povesteşte-mi...

Se sărutară din nou şi se redescoperiră ca după o lungă despărţire.

- Rămâi aici în seara asta? se interesă Lia când sărutul lui luă sfârşit.

- Asta e o cerere în căsătorie?

- Bineînţeles! Dar mai înainte de asta, trebuie să-ţi dezvălui şi eu un secret. Am profitat de funcţia pe care am avut-o la cazinou ca să-mi pregătesc la faţa locului o teză de doctorat având ca temă jocurile de noroc. Mi-a fost teamă că, dacă află conducerea, voi fi dată afară.

- Aha, deci asta era! Tăcerea ta mă pusese pe gânduri.

- Ştiai despre ce era vorba?

- Nu trebuia să fiu vrăjitor ca să ghicesc că un cu totul alt motiv decât cel invocat de tine în mod oficial era cel care te adusese aici. Nu cred însă că Aaron s-ar fi supărat dacă ar fi aflat.

- Aproape am terminat. îi voi povesti totul lui Aaron şi îmi voi cere scuze aşa cum se cuvine. Fred se ridică brusc.

- Gata, am pălăvrăgit destul, spuse el. Avem ceva mai bun de făcut. Hai la maşină!

- Unde mergem?

- Să ne căsătorim, nu?

- în seara asta? Acum? Lia se uită uluită la el, după care îşi coborî privirea spre şortul şi pantofii ei de tenis.

- îmbrăcată aşa? în plus, în curând va fi ora unsprezece noaptea!

- îmi place cum eşti îmbrăcată şi în plus, nu ne aflăm oare în binecuvântatul stat Nevada în care poţi să te căsătoreşti la orice oră din zi sau din noapte?

Lia era gata să cedeze, dar îşi aminti de tatăl ei. îl sărută uşor pe obraz pe Fred şi-i răspunse blând:

- Nu pot, dragul meu.... Avem nevoie de o ceremonie. Nu te uita aşa mirat la mine! Numai cu părinţii mei, familia Burney şi câţiva prieteni... Ca să-i ofer tatălui meu ceea ce aşteaptă încă din ziua în care m-am născut. Cum aş putea să-l privez de fericirea de a-şi conduce fiica la altar, către bărbatul vieţii ei... ?

Ea citi bucuria care juca în ochii verzi-cenuşii ai lui Fred şi insistă:

- Aşadar, rămâi aici în seara asta?

- Dacă rămân? Cu tine? în paradis? Cum aş putea să refuz o asemenea invitaţie?

Sfârşit